

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Birinci Bölüm

Los Angeles'm banliyösü olan San Dimas'da sıcak haziran güneşi tüm ışıltısıyla hissediliyordu. Los Angeles'la Hollywood'un görkemi buradan pek hissedilmezdi. Kent öylesine uzakta kalmıştı ki, sanki böylesi bir yer hiç var olmamış gibiydi. Burada yaşayan çocuklar sıcak bir yaz gününde sıradan çocuklar gibi yaşamlarını sürdürürlerdi. Okulların kapanmasına az bir zaman kalmıştı ve birkaç gün sonra da mezuniyet balosu vardı.

Diploma töreninde veda konuşmasını yapacak olan son sınıf öğrencisi Johnny Peterson son dört yıldır hem atletizm, hem de futbol takımlarının yıldızıydı. Dört yıldan beri de Becky Adams'la çıkıyordu. Şimdi ikisi de okulun basamaklarında yan yana durmuş, arkadaşlarıyla konuşuyorlardı. Delikanlı uzun ve zayıf bedenini genç kızın bedenine hafifçe yaslamıştı. Zaman zaman bakışları karşılaşıyordu. Yaşlıları gibi onları da kendi aralarında paylaştıkları bazı sırlar vardı. Birbirlerine âşıktılar ve uzunca bir flört döneminin

Danielle Steel

ardından son bir yıldan beri de cinsel ilişkiye girmişlerdi. Evlenmeye ilişkin herhangi bir plan yapmamalarına karşın liseli âşıkların genelde yaptığı gibi onlar da bir gün evleneceklerini düşünüyorlardı. Johnny üniversiteye başlamadan önce, temmuzda on sekiz yaşına basacaktı. Becky ise mayıs ayında on sekizine basmıştı.

Delikanlının koyu kahverengi saçları yaz güneşinin altında ba-kırmızı bir renk almış, kahverengi gözlerini daha belirgin kılmıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve atletik bir yapıya sahipti. Gülümsedi-ğinde bembeyaz dişleri ortaya çıkardı. Herkesin gıpta ettiği biriydi. Öğrenciler onun gibi olmaya can atıyorlardı ama bunu ancak birkaçı başarabiliyordu. Dış görünüşünün ötesinde de harika bir insandı. Okulda her zaman başarılı bir öğrenci olmuştu, birçok arkadaşı vardı; spor yapmadığı zamanlar ve hafta sonları iki işte birden çalışıyordu. Anne babası varlıklı kişiler değildi. Kazançları üç çocuklarının temel gereksinimlerine ancak yetiyordu. Ne var ki, yine de ayakta durabiliyorlardı. Johnny profesyonel bir futbolcu olmak istiyordu. Kuşkusuz bu isteğini de yerine getirebilirdi, ama o devlet üniversitelerinden birinden burs kazanarak ileride babasına işinde yardım etmek için muhasebe okumaya karar vermişti. Babasının küçük bir muhasebecilik şirketi vardı ve işini severek yürüttüğü söylenemezdi. Ancak. Johnny'nin buna aldıracağı yoktu. O matematiği her zaman çok sevmişti. Ayrıca bilgisayar konusundaki yeteneğinin de babasına çok yardımcı olacağını biliyordu. Hemşire olan an-nesiye küçük kardeşlerine bakmak için yıllar önce işini bırakmıştı. Özellikle de son beş yıldır zamanının çoğunu çocuklarına ayırıyordu. On dört yaşına yeni basmış olan kız kardeşi Charlotte sonbahar-

Melek

da liseye başlayacaktı. Dokuz yaşındaki erkek kardeşi Bobby ise oldukça farklı bir çocuktü.

Becky 'nin ailesiyse daha farklıydı. İki erkek ve iki kız kardeşi vardı. İki yıl önce babalarını yitirmişlerdi. O günden beri de yaşamları bir daha eskisi gibi olmamıştı. İnşaat işçisi olan babası bir iş kazasında ölmüşü. Babalarının ölümüyle birlikte yoğun maddi sıkıntılar başlamıştı. Becky okuldan sonra iki ayrı işte çalışmaya başlamıştı. Kendisinin ve en büyük erkek kardeşinin kazanacağı her kuruşa gereksinimleri

vardı. Ne yazık ki, burs başvurusu geri çevrilmişti. Liseden sonra, yarım gün çalıştığı eczanede tam gün çalışarak bir sonraki yıl burs almaya çalışacaktı. Aslında bunları dert ettiği de yoktu. Johnny gibi çalışkan bir öğrenci olmadığından okumaya bir yıl ara vermek ona ilaç gibi gelmişti. Çalışmayı seviyordu, kardeşlerini seviyordu ve annesine elinden geldiğince yardım etmekten hoşnuttu. Babasının sigortasından ellerine çok az para geçmişti ve yaşamları eski yıllara oranla daha da zorlaşmıştı. Johnny yaşamının en güzel ve tatlı yanıydı.

Johnny'nin saçlarının tersine onunkiler açık renkliydi. Gözleri de pırl pırl bir gökyüzü gibi maviydi. Çok hoş, güzel bir kızdı ve Johnny'yi çok seviyordu.

Sevgilisinin üniversiteye gitmesine zaman zaman üzüldü ve onun başka kızlarla tanışma olasılığından ürküyordu ama yüreğinin derinliklerinden Johnny'nin kendisini çok sevdiğini de biliyordu. Sınıf arkadaşları ikisinin harika bir çift oluşturduğunu söylüyorlardı. Her zaman birlikteydiler, gülüyor, sohbet ediyor, şakalaşıyorlar-dı ve her zaman mutluydular. Hiç kavga etmiyorlardı. Sevgili olma-larının yanı sıra birbirlerinin de en iyi arkadaşlarıydılar. Ve bu yüzden

Danielle Steel

de Becky'nin çok daha fazla arkadaşı olması gerekirken arkadaşlarının sayısı oldukça azdı. Sürekli birlikteydiler. Derse birlikte gidiyorlar, spor çalışmalarından, ev ödevlerinden ve işlerinden fırsat buldukça hemen hemen her akşam görüşüyorlardı. Son derece çalışkan ve dürüst kişiler olduklarından aileleri sık görüşmelerine karşı çıkmaktan vazgeçmişti artık. Birbirlerinden hemen hemen hiç ayrılmıyorlardı.

Bir grup son sınıf öğrencisi kendi aralarında konuşurlarken konu sonunda yine mezuniyete ve mezuniyet balosuna gelmişti. Bu konuda kimseye bir şey söylememişlerdi ama Becky'nin baloda giyeceği elbisenin parasını Johnny vermişti. Johnny olmasa baloya asla gidemeyecekti. Başını hafifçe kaldırıp delikanlıya gülümseyerek baktı. Bu gülümsemede dört yılın yoğun sevgisi, güveni, paylaştıkları sırlar vardı ve sevgilisine bakarken gözleri pırl pırl parlıyordu.

"Bana izin verin çocuklar. İşe gitmeliyim," dedi Johnny arkadaşlarına gülümseyerek. Yakınılardaki bir kereste şirketinin muhasebe işlerine bakıyordu. Çok çalışmanın karşılığını da alıyordu. Becky de yakında tam gün çalışacağı eczanede bir yıldan beri yanm gün çalışıyordu. Okulun yakınındaki kafedeki garsonluk işini yeni bırakmıştı. Tek bir yerde çalışmak çok daha kolay olacaktı. Eskisi gibi yorulmayacaktı. Johnny hafta sonları babasının işinde, diğer günler de spor antrenmanlarından sonra kereste şirketinde, çalışıyordu. Yaz boyunca tam gün çalışacak ve böylece üniversite için gerekli olan parayı biriktirebilecekti. "Hadi gidelim, Becky," diyerek genç kızın koluna girip onu iki gün sonraki baloda ne giyeceklerini tartışan kızların yanından uzaklaştırdı. Bu balo birçoğu için düşlerle dolu bir dönemin sonu anlamına geliyordu. Bu Becky ve Johnny

10

Melek

için de geçerliydi. Ama onların diğerleri gibi sevgililerini yitirme kaygısıyla korkusu olmadığından onlar gibi stres ve panik içerisinde değillerdi. İlişkilerinin sağlam temellere dayanması her ikisinin de özgüvenini arttırmış ve duygusal destek sağlamıştı. Bu yüzden de lise onlara hiç de zor gelmemişti.

Becky sonunda arkadaşlarının yanından uzaklaşarak uzun saçlarını savurarak Johnny'nin arabasına doğru gitti. Çantalasını taşıyan Johnny onları arabanın arka koltuğuna atarak saatine baktı. "Çocukları alalım mı?" Bunu hemen hemen her gün yapmaya çalışıyordu. Johnny insanlara yardım etmekten hoşlanan ender kişilerden biriydi.

"Vaktin var mı?" diye sordu Becky. Birbirlerine karşı evliy-mişler gibi davranıyorlardı ve yüreklerinin derinliklerinde de bir gün evleneceklerini biliyorlardı. Bu da konuşulmayan diğer sırlardan biriydi. Birbirlerine çok yakındılar, neredeyse birlikte büyümüş sayılırlardı ve bazen sözcüklere gerek duymadıklarını hissediyorlardı.

"Var, merak etme," diye karşılık verdi gülümseyerek. Becky ön koltuğa geçip oturdu. Uzanıp radyoyu açtı. Her ikisi de aynı müzik türünden, aynı kişilerden ve aynı yiyeceklerden hoşlanıyordu. Becky sevgilisinin futbol oynamasını izlemekten, Johnny ise ona sanlıp dans etmekten ve işten eve dönünce saatlerce onunla telefonda konuşmaktan çok hoşlanıyordu. Hemen hemen her gece işten sonra Johnny, onu evine bırakırdı. Sonra da eve gidip ev ödevlerini bitirir ve hemen telefonun başına geçerek sevgilisini arardı. Annesi Becky'le onu Siyam ikizlerine benzetirdi.

Becky'nin kardeşlerinin gittiği okul dört blok ötedeydi. Johnny'yle birlikte okulun önüne geldiklerinde kardeşleri okul bah-

11

Danielle Steel

çesinde oynuyorlardı. Becky kardeşlerine el salladı. Dört kardeş koşarak onlara doğru gitti. Becky onların arabaya binmesi için ön koltuğu hafifçe öne doğru alırken çocuklar itişe kakışa arabaya bindiler.

"Selam, Johnny," dedi iki oğlan aynı anda. En büyükleri olan on iki yaşındaki Peter da kendilerini gelip aldığı için Johnny'e teşekkür etti. Çok tatlı çocuklardı. Mark on bir, Rachel on ve Sandi yedi yaşındaydı. Evlerinde her zaman neşe dolu bir hava esirdi, babaları öleli iki yıl olmasına karşın onu hâlâ çok özliyorlardı. Babalarının ölümünden beri anneleri onların bakımıyla yakından ilgilenmiş ve fazlasıyla çalışmak zorunda kalmıştı. Mike'in ölümünden bu yana on yaş yaşlanmış gibiydi. Arkadaşları artık biraz dışarı çıkmasını, yeni insanlarla tanışmasının zamanının geldiğini söylediklerinde, bu sözlere sanki karşındakiler çıldırması gibi bakarak buna vaktinin olmadığını söylerdi. Gerçekte Becky, annesinin duygularının bundan çok daha farklı olduğunu biliyordu. Annesi babasından başka kimseyi asla sevmemişti ve başka bir adamla flört etme düşüncesine bile dayanamıyordu. Onların aşkı da okul yıllarına dayanıyordu.

Johnny, Becky ve çocukları eve bıraktı. Becky arabadan inmeden önce uzanıp Johnny'yi öptü, o da el salladı. Johnny gaza basıp uzaklaşırken Becky de kardeşlerini eve soktu. İşe gitmeden önce onların yemeğini verdi. Annesinin iki saat sonra işten döneceğini biliyordu. Bir güzellik okulu işletiyordu. Çok güzel bir kadındı, yaşam kendisine bu denli acımasız davranmasaydı güzelliği hâlâ sürüyor olacaktı. Kırk yaşında beş çocukla dul kalacağı doğrusu hiç aklına gelmezdi.

12

Melek

Johnny dört saat sonra yorgun ama mutlu bir şekilde yine Becky'lerin evinin önüne gelmişti. Mutfak masasında oturup sandviç yedi, genç kızın annesiyle biraz sohbet edip çocuklarla oynadıktan sonra dokuz buçukta evine döndü. Johnny'nin günleri uzun ve daima doluydu.

"Liseyi bitirdiğinize inanamıyorum. Sanki daha geçen yıl bahçede kovalamaca oynuyordunuz," dedi Pam Adams şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. Bir yandan da gülümsüyordu. Johnny yavaşça yerinden doğruldu. Liseye yeni başladığında basketbol da oynamıştı ve oldukça başarılıydı ama bir süre sonra

futbolla atletizm zamanının büyük bir bölümünü almaya başlamıştı. Pam, sevgi ve şev-kat dolu bir ifadeyle Johnny'e baktı. Harika bir insandı. Becky'yle onun bir gün evlenmelerini ve Johnny'nin kocasından çok daha uzun bir yaşam sürdürmesini diledi içinden. Mike'la birlikte geçirdikleri yıllar o denli güzel ve mutluluk doluydu ki, yaşadıklarının bir anından bile pişman değildi. Ama onun artık yanında olmamasına çok üzüliyordu. "Balo için Becky'e aldığın elbise için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir ifadeyle. Bunu ikisinin dışında yalnızca o biliyordu. Johnny annesine ve babasına bile söylememişti.

"Çok yakıştı," dedi Johnny, Pam'in bakışlarındaki minnet dolu ifadeden utanarak. "Çok eğleneceğiz." Göğsüne takması için çiçek buketini bile ismarlamıştı.

"Umarım öyle olur. Becky'nin babasıyla ben mezuniyet balosunda nişanlanmıştık," dedi Pam özlem dolu bir sesle. Sesinde en ufak bir ima yoktu. Zaten onların da bir gün evlenecekleri açıkça ortadaydı.

13

Danielle Steel

"Yarın görüşürüz," dedi Johnny. Becky, onunla birlikte dışarı çıktı. Birkaç dakika arabanın yanında durup konuştular sonra Johnny, genç kıızı kollarının arasına alarak öptü. Bu, tutku, duygu, paylaşılan tüm duygusalıklar ve gençlik enerjisiyle dolu bir öpücüktü, Becky kendini geri çektiğinde soluk soluğa kalmıştı.

"Seni çalıların arasına sürüklemeyen evine gitsen iyi olacak, Johnny Peterson," dedi Becky kıkırdarak. Johnny beraber geçirdikleri onca yıla karşın gözlerini hâlâ genç kızdan alamıyordu.

"Hiç de fena fikir değil. Annen belki biraz sinirlenebilir ama olsun," diye dalga geçti. Aralarındaki cinsel ilişkiden ailelerinin haberi olmadığını sanıyorlardı ama her ikisinin anneleri de her şeyi çok iyi biliyordu. Pam bir keresinde kıızıyla ciddi ciddi konuşarak dikkatli olmasını söylemişti. Zaten buna fazlasıyla özen gösteriyordu. Her ikisi de son derece duyarlı insanlardı, ilişkilerine alabildiğine özen gösteriyorlardı. Becky evlenmeden hamile kalmaya niyetli değildi ve buna da daha zaman vardı. Öncelikle Johnny'nin okulu bitirmesi gerekiyordu. Elbette kendisinin de. Üniversiteye bir yıl sonra girecekti, ama ikisinin de acelesi yoktu, önlerinde çok uzun bir zaman vardı. "Seni sonra ararım," dedi Johnny arabaya binerken. Annesinin kendisini beklediğini biliyordu. Becky'nin evinde yemek yemesine karşın annesi ona mutlaka bir şeyler hazırlardı. Ev ödevi olmadığına göre kardeşleri ve babasıyla bir süre oturup sohbet edebilirdi.

Becky'lerin evinden üç kilometre ötede oturduğundan beş dakika sonra eve gelmişti. Arabasını babasının arabasının arkasına park etti. Arka bahçeye doğru gidince küçük kız kardeşi Charlot-te'un her zamanki gibi yine tek başına basket oynadığını gördü.

14

Melek

Charlotte hem annesine, hem de Becky'nin küçüklüğüne çok benziyordu. Onun da iri mavi gözleri ve uzun sarı saçları vardı. Üstünde şort ve tişört vardı. Bacakları tıpkı ağabeysininki gibi uzundu. Yaşına göre oldukça uzun boyluydu. Çok güzeldi ama bunu pek umur-sadığı söylenemezdi. Tek ilgilendiği şey spordu. Sürekli olarak yazlan beysbol, kışları da futbol ve basketboldan söz ediyordu. Ve hemen hemen her takımda da oynuyordu. Charlotte, Johnny'nin tanıdığı erkek ya da kadın tüm atletlerden çok daha iyiydi.

"Selam Charlie, nasıl gidiyor?" dedi kız kardeşinin attığı topu yakalayarak. Charlotte'un toplan her zaman erkek gibi atmaya özen göstermesi Johnny'e komik gelirdi. Öte yandan spora karşı olağanüstü bir

yeteneği olduğu da asla yadsınamazdı.

"Fena değil," dedi Charlotte, kardeşi topu attıktan sonra. Hemen arkasından da bir basket daha attı. Johnny, kardeşinin bakışla-nndan pek de mutlu olmadığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu elini kardeşinin omzuna atarak. Genç kız bir an için durarak ağabeyine yaslandı. Mutsuzluğun tüm bedenini sardığını sezinliyordu. Son birkaç yıldır Charlotte olduğundan daha büyük göstermeye başlamıştı. Bunun ana nedenlerinden biri boyunun yaşıtlannndan çok daha uzun olmasıydı. Ayrıca yaşıtlanna oranla çok daha zekiydi de.

"Hiçbir şey."

"Babam evde mi?" Soruyu sormasına karşın kapının önünde babasının arabasını gördüğünden zaten evde olduğunu anlamıştı. Johnny, kardeşini neyin üzdüğünü biliyordu. Bu, her ikisi için de yeni değildi, ama onca yıl geçmesine karşın yine de üzüyordu.

15

Danielle Steel

"Evet," dedi başını sallayarak sonra da topu zıplatmaya başladı. Johnny, kardeşini kısa bir süre izledikten sonra topu aldı. Birkaç dakika birlikte oynadılar, basket atmaya çalıştılar. Johnny kardeşinin ne denli başarılı olduğunu bir kez daha görüyordu. Keşke erkek olsaydı, diye geçirdi içinden. Onun da böyle düşündüğünden emindi. Lise yılları boyunca oynadığı her maçı izlemiş ve ağabeyini hayranlıkla izlemişti. Johnny aslında onun olmak istediği kişi ydi. Johnny, onun yeryüzündeki tek kahramanıydı.

On dakika sonra kardeşinin yanından ayrılarak içeri girdi. Annesi mutfakta bulaşıkları kurularken küçük kardeşi Bobby de mutfak masasının üstüne oturmuş annesini izliyordu. Babası da oturma odasında televizyon izliyordu.

"Selam, anne," dedi annesini hafifçe başından öperek. Annesi gülümsedi. Alice Peterson çocuklarına çok düşkün bir anneydi. Yaşamının en mutlu günü Johnny 'nin doğduğu gündü. Ve oğluna her bakışında yine aynı mutluluğu hissediyordu.

"Selam, hayatım, günün nasıl geçti?" Oğlunu her görüşünde gözlerinin ii parlardı. Aralarında çok özel bir bağ vardı.

"İyi sayılır. Pazartesi okul bitiyor, iki gün sonra da balomuz var." Annesi oğlunun söylediklerine gülerek karşılık verdi. Bu sırada Bobby dikkatle onları izliyordu.

"Ciddi misin? Yoksa unuttuğumu mu sandın? Becky nasıl?" Aylardan beri başka bir şeyden söz etmiyorlardı.

"İyi." Ardından dikkatini Bobby'ye çevirdi. Bobby yanına gelen ağabeyine gülerek baktı. "Ne haber, ufaklık? Günün nasıl geçti?" Bobby karşılık vermedi ama Johnny saçlarını okşarken gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

16

Melek

Johnny akşamları eve geldiğinde küçük kardeşine o gün yaptıklarını en ince ayrıntısına dek anlatır ve ona gününü nasıl geçirdiğini sorardı. Bobby dört yaşından beri, yaklaşık beş yıldır konuşmuyordu. Babasıyla birlikte geçirdiği trafik kazasının ardından dili tutulmuştu. Araba köprüden nehre uçmuştu. Az kalsın ikisi de boğulacaktı. Bobby'i boğulmaktan nehrin kenarından geçen biri kurtarmıştı. Bobby iki hafta boyunca acil serviste yatmıştı. Ne var ki, o günden beri de bir daha ağzını açıp tek bir sözcük bile söylememişti. Kimse bunun suyun altında kalmaktan ötürü oluşan beyin hasarından mı yoksa geçirdiği travmadan mı kaynaklandığını anlayamamıştı. Uzmanlar, terapiler ve uygulanan tüm tedaviler sonuçsuz kalmıştı. Bobby çevresinde olup bitenlerin farkındaydı. Olayları ilgiyle izliyor ve gözlemliyor ama konuşmuyordu. Özürlülerin gittiği özel bir okula gidiyor, oradaki sosyal faaliyetlere katılıyor, ama kendi dünyasında yaşamaktan asla vazgeçmiyordu. Yazabiliyordu ama yazıyla iletişim kurmaktan kaçınıyordu. Diğer insanların yazdıkları sözcükleri ve yazılan kopya ediyordu. Ne sözle, ne de yazıyla sorulan sorulan yanıtlıyordu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sanki Bobby'nin söyleyecek tek sözü bile kalmamıştı. Ne yazık ki, kazadan önce ara sıra içki içen babası artık düşünmek zorunda kalmamak için dört elle içkiye sanılmıştı. Ona göre huzur alkoldeydi. İçmesine karşın, hiçbir zaman sendelememiş, peltek peltek konuşmamış ve ne saldırgan, ne de içekapanık biri olmuştu. Her akşam televizyonun karşısına geçiyor ve hiç sesini çıkarmadan içkisini içiyordu. Neden böyle yaptığıysa sır değildi. Beş yıldan beri böyleydi.

17

F:2

Danielle Steel

Bu konuda hiçbiri konuşmuyordu. Başlangıçta Alice, kocasıyla konuşmaya çalışmış ve hem onun, hem de küçük oğlunun bu şoku zamanla atlatacağına inanmıştı. Ancak ikisi de bunu atlatamamıştı. Kendi yöntemleriyle kendilerini dünyalarına kilitlemişlerdi. Bobby içine kapanmış, Jim de kendini bira şişelerine gömmüştü. Böylesi bir yaşam hepsi için çok zordu ama zamanla durumu benimseyerek değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Alice, kocasına alkolü bırakma toplantılarına katılmasını önermiş ama Jim buna kulak bile asmamıştı. Alkol bağımlılığını ne karısıyla, ne de başka birisiyle tartışmaya asla yanaşmıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse aslında Jim içki içtiğinin farkında bile değildi.

"Karnın aç mı, şekerim?" diye sordu annesi. "Sana yemek ayırdım."

"Aç değilim. Adams'ların evinde sandviç yedim," diye karşılık verdi Johnny kardeşinin yanağını hafifçe okşayarak. Kardeşine dokunmak bazen onunla kurulan en iyi iletişim oluyor ve Johnny kendini kardeşine çok yakın hissediyordu. Aralarında asla kınılmaz bir bağ oluşmuştu. Bobby bazen, her zamanki sessizliğiyle ağabeyinin peşinde sevgi dolu, mavi gözleriyle dolaşır dururdu.

"Arada sırada burada da yemek yesen ne iyi olacak," dedi annesi. "Peki, tatlı ister misin? Elmalı turta var." Bu Johnny'nin en sevdiği pastaydı ve annesi de elinden geldiğince pişirmeye özen gösterirdi.

"Yerim." Annesinin duygulanını incitmek istemiyordu. Bazen sadece annesini hoşnut etmek için bir iki saat içinde iki öğün yemek yediği olurdu; bir Becky'lerin evinde, bir de kendi evinde. Johnny

18

Melek

annesini, annesi de onu çok seviyordu. Aslında ana oğul gibi değildiler. Onlar daha çok iki yakın arkadaş gibiydiler.

Johnny elmalı turtasını yerken Bobby, onu ilgiyle izliyordu. Annesi de yanına geçip oturmuştu. Gündelik olaylardan, Charlotte'tan ve mezuniyet balosundan söz ettiler. Johnny kiraladığı smokini ertesi gün alacaktı. Annesi oğlunu smokiniyle görmek için sabırsızlanıyordu. Makineye yeni bir film de koydurtmuştu. Oğluna Becky'nin göğsüne takılacak çiçek buketini almayı önermişti.

"Ben ısmarladım bile," dedi gülümseyerek annesine. "Ama yine de teşekkür ederim." Daha sonra da mezuniyet konuşması üstünde çalışması gerektiğini söyledi. Sınıf birincisi olduğu için açılış konuşmasını yapması gerekiyordu. Annesi her zamanki gibi yine oğluyla gurur duyuyordu.

Üst kata çıkmadan önce oturma odasında kısa bir süre durak-sadı. Babası açık televizyonun karşısında derin bir uykuya dalmıştı. Bu hemen hemen her akşamki manzaraydı. Johnny yavaşça televizyonu kapattı ve ayaklanmn ucuna basarak üst kata çıkıp masasının başına oturarak daha önce yazdıklarına bir göz attı. Konuşmasının üstünde çalışırken birden odasının kapısı yavaşça açılıp kapandı ve Bobby'nin gelip yatağının üstüne oturduğunu gördü.

"Yapacağım konuşma üstünde çalışıyorum," diye açıkladı Johnny. "Mezuniyet için. Dört gün sonra mezun oluyoruz." Bobby hiçbir şey söylemedi ve Johnny çalışmasına geri döndü. Bobby'nin odasında olması onu rahatsız etmiyordu ve Bobby de orada olmaktan mutlu görünüyordu. Bir süre sonra Bobby yatağa uzanarak ba-kışlanını tavana dikti. Böylesi zamanlarda küçük çocuğun ne düşün-

19

Danielle Steel

düğünü merak etmemek mümkün değildi. B°lki de kazayı hâlâ anımsıyor ve onu düşünüyordu. Belki de konuşmamaya kendi özgür iradesiyle karar vermemişti ve kazadan dolayı konuşamıyordu. Ne var ki, bunu öğrenmenin yolu yoktu.

Bu kaza son beş yıldır etkisini sürdürüyordu. Kazayı düşünmemek için hepsi ellerinden geleni yapıyordu. Charlotte ve Johnny mümkün olduğunca yoğun çalışarak kazayı ve onun beraberinde getirdiklerini düşünmemeye gayret ediyorlardı. Aksi halde işinden nefret eden, yaşamından hoşnut olmayan babalan gibi her gece oturup içecekler ve suçluluk duygusunun bedenlerini ve ruhlarını ele geçirmelerine izin vereceklerdi. Johnny annesinin de bir şekilde yaşamdan elini eteğini çektiğinin farkındaydı. Bobby'nin yeniden konuşabileceği ve Jim'in kendini bağışlayabileceği umudunu yitirmişti. Asla kocasına kızmamış ve dikkatsizliğinden ötürü onu hiçbir şekilde suçlamamıştı. O köprüden geçerken alkollüydü. Ama yine de kocasını suçlamıyordu. Jim Peterson zaten yaptıklarından ötürü kendinden nefret edip duruyordu. Bu yaşamda zaman zaman hepimizin başına gelen asla geriye dönüşü olmayan trajedilerden biriydi. Ancak kaza artık geçmişte kalmıştı. Tüm yaşamları değişmişti ve buna uyum sağlamaları gerekiyordu.

Johnny yapacağı konuşma üzerinde yarım saat daha çalıştı, yazdıklarını bir kez daha okuyunca beğendi ve sonra yatağa gidip Bobby'nin yanına uzandı. Johnny, kardeşinin elini tuttu. Küçük çocuk huzur içinde yanı başında yatıyordu. Kardeşiyle paylaşmak istediği sözcükler ve duyguların parmakları aracılığıyla ona ulaştığını hissediyordu. Birbirlerine karşı hissettikleri duyguların ikisi de farkındaydı. Bunlar için de asla sözcüklere gereksinimleri yoktu.

20

Melek

Anneleri yukanya gelip Bobby'i buluncaya ve yatağına yatmasını söyleyinceye dek orada uzunca bir süre yattılar. Bobby istemeye istemeye yataktan kalktı. Bakışları ifadesizdi ve sonra da annesinin arkasından

ağır adımlarla odasına gitti. Annesi kazadan beri bir gün bile oğlunun yanından ayrılmamıştı. Her zaman onun yanı başındaydı. Onu kız kardeşleriyle birlikte bırakmadığı gibi onsuz evden dışarı çıkmamıştı. Tüm yaşamı oğlunun etrafında dönüyordu. Diğerleri de bunu anlayışla karşılıyordu. Bobby bu konuda çok şanslıydı.

Johnny, Becky'yi arayabildiğinde saat on bir olmuştu. İkinci zilde Becky telefonu açtı. Annesiyle kardeşleri yatmıştı ama Becky, Johnny'yle konuşmadan asla yatmazdı ve her gece Johnny, onu mutlaka arardı. Günü noktalamadan önce birbirleriyle konuşmayı çok seviyorlardı. Ve her sabah Johnny onu ve kardeşlerini evden alırdı. Günleri Becky'yle başlıyor ve onunla sona eriyordu.

"Selam, güzelim. Nasılsın?" Onunla ne zaman konuşsa mutlaka gülümserdi.

"İyiyim. Annem az önce yattı. Ben de yeni giysime bakıyordum." Johnny, genç kızın sesindeki gülümsemeyi ve mutluluğu hissedince mutluluğu bir kez daha arttı. Harika bir giysi almışlardı ve Becky'ye de çok yakışmıştı. Genç kız çok güzeldi ve sevgilisi olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

"Balonun en güzel kızı sen olacaksın," dedi ciddi bir sesle.

"Teşekkür ederim. Sizde ne var ne yok?" Becky, onun için endişeleniyordu, babasının sojunundan onun da haberi vardı. Aslında bunu herkes biliyordu. Yıllardan beri içiyordu. Becky ayrıca Bobby'ye

21

Danielle Steel

de çok üzülüyordu. O kadar tatlı ve şeker bir çocuktaki ki. Charlotte'u da severdi, o erkek tavrı bir kızdı ve Johnny'ye çok benziyordu. Anneleri gibi Charlotte da çok akıllı ve kibar bir kızdı. Oysa babalanyla iletişim kurup onu tanımak çok daha zordu.

"Her zamanki gibi. Babam televizyonun önünde uykuya daldı, Charlotte'un da buruk ve mutsuz bir hali var. Babamın maçlarına gelmesini istiyor ama babam gitmiyor. Annem bugün yine çok başa-nlı bir maç çıkardığını söyledi ama babam ilgi göstermedikçe bunun Charlotte için bir önemi yok. Oysa babam benim katıldığım maçla-nın tümüne gelirdi ama bana kalırsa kızların maçlarının asla erkeklerle-rinki gibi olmayacağını düşündüğünden ilgilenmiyor. İnsanlar bazen bu denli saçma davranabiliyorlar." Charlotte'un mutlu olabilmesi için olayları onun istediği şekle sokamadığına çok üzülüyordu. Bu konuyu defalarca babasıyla konuşmaya çalışmış ama o söylediklerine kulak bile asmamıştı. Bu yüzden de fırsat buldukça Charlie'nin maçlarına gitmeye özen gösteriyordu. "Konuşmamı tamamladım. Umarım beğenirler."

"Beğenileceğinden eminim. Seninle gurur duyacağım," dedi ciddi bir sesle. Gereksinimleri oldukça birbirlerine destek veriyor, birbirlerini rahatlatıyorlardı. Her ikisinin ailesinin de bunu yapacak zamanı yoktu. Her iki evde de yeterince üzüntü ve sıkıntı vardı; annelerinin başka bir şeye ayıracak zamanları yoktu. Becky'yle Johnny'yi birbirine bağlayan bağın temelinde de bu yatıyordu zaten. Erkek ve kız kardeşlerine, anne babalarına, arkadaşlarına karşı tüm sorunları kendi aralarında çözümlemekten yanaydılar. Birbirlerine hiç kimsenin veremeyeceği şeyleri veriyorlardı.

22

Melek

"Yann görüşmek üzere, sevgilim." Konuşacak fazla bir şeyleri yoktu, uykuya dalmadan önce birbirlerinin sesini duymaktan çok hoşlanıyorlardı.

"Seni seviyorum, Johnny," dedi Becky yumuşak bir sesle, ge-celiğiyle mutfaktaki telefonun başında otururken.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. İyi uykular." Telefonu kapattılar ve Johnny sessiz evin içinde parmaklanm ucuna basarak üst kata, odasına doğru gitti.

23

Danielle Steel

İkinci Bölüm

"Vay canına! Harika görünüyorsun!" diye haykırdı Alice Peterson, üstündeki kiralık smokinle odasından çıkıp aşağıya inen oğluna. Uzun boylu ve esmer delikanlı siyah smokini, bembeyaz gömleği ve ceketinin yakasına ilıstirdiği beyaz gülle gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu. "Sinema yıldızlarına benzemişsin," derken annesi açıkça ifade etmemekle birlikte aynı zamanda bir damat adayına da çok benzediğini kabul ediyordu. Johnny çok yakışıklı ve çekici bir delikanlıydı.

Becky için satın aldığı şeffaf kutu içindeki beyaz gül demetini buzdolabından aldı. Holde dururken Charlotte aşağı iniyordu. Ağabeyini görünce gülümsedi. Her zamanki gibi elinde basketbol topu vardı.

"Ağabeyini nasıl buldun bakalım?" diye sordu anneleri gurur dolu bir sesle.

"Büyüleyici," dedi sıradan bir sesle. Johnny güldü.

24

Melek

"Sağ ol ufaklık," diye karşılık verdi Johnny. "Senin de kendi mezuniyet balona giderken benim gibi büyüleyici görüneceğinden eminim. O günü görmek için sabırsızlanıyorum. Büyük olasılıkla baloya giderken eline çiçek yerine basketbol topunu alacaksın ya da üstüne basket filesi giyeceksin."

"Evet, neden olmasın?" diye karşılık verdi kardeşi gülümseyerek. "Bence harika görünüyorsun." Annesi gibi o da kardeşiyle gurur duyuyordu.

"Bence olağanüstü görünüyor," dedi anneleri parmaklarının ucunda yükselip oğlunu öperken. Bu arada Bobby de mutfaktan çıkmış onları izliyordu. Johnny'nin karşı koymasına fırsat vermeden annesi iki poz resmini çekti.

"Sence nasıl oldum?" diye sordu Johnny, Bobby'ye. Karşılık vermesini beklemiyordu. Bobby onları ilgiyle izlemeyi sürdürdü. Babalan henüz gelmemiştir. "Gidip Becky'yi alsam iyi olacak, yoksa geç kalacağız," dedi kapıya doğru giderken. Annesiyle kız kardeşi arkasından hayranlıkla bakıyordu. Eşikte dönerek onlara el salladı. Bir dakika sonra da arabanın sesi duyuldu.

Becky, Johnny'nin satın aldığı beyaz saten elbisenin içinde ön balkonda onu bekliyordu. Elbise bedenine tam uymuştu, ne fazla sıkı, ne de boldu. Kardeşlerinden birinin dediği gibi masallardaki prenseslere benziyordu. Uzun saçlarını arkasında toplamıştı. Ayağında da yeni aldığı beyaz saten yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Johnny beyaz gül demetini genç kızın yakasına takarken o da Johnny'ye hayranlıkla bakıyordu. Johnny uzanıp genç kıızı dudaklarından hafifçe öpünce kardeşleri bağırmaya başladı. Anneleri

gölümseyerek mutfaktan çıkıp yanlarına geldi.

25

Danielle Steel

"İkiniz de moda dergisinden fırlamış gibisiniz," dedi Pam Adams sevgi dolu bir ifadeyle gülümseyerek. Becky hiç o akşamki kadar güzel olmamıştı, Johnny de on sekiz yaşından daha büyük ve alımlı gösteriyordu. "İyi eğlenceler, çocuklar. Bu sizin tek mezuniyet balonuz. Tadını çıkarın. Bir gün bu da çok önemli bir anıya dönüşecek... her anının tadını çıkarmaya özen gösterin ve bu geceyi unutulmaz kılın." Yaşadığı her dakika ona kocasının ölümünden sonra çok değerli gelmeye başlamıştı. Acı bir şekilde yalnızca anıların ne denli değerli olduğunu öğrenmişti.

"Merak etme anne, her anın tadını çıkaracağız," dedi Becky, annesini yanağından öperek.

"Arabayı dikkatli kullan," diye hatırlattı Johnny'ye, o da her zamanki gibi dikkatli kullanacağına söz verdi. Johnny duyarlı ve sorumluluk sahibi bir gençti, Pam Adams da ona yürekten güveniyordu. Bu sözleri alışkanlıkla söylemişti.

Etraftaki lokantaların birinde bazı arkadaşlarına rastladılar, hepsi de son derece neşeliydi. Kızlar birbirlerinin giysilerini hayranlıkla süzüyordu. Kızların tümünde çiçek demeti ve erkeklerin yakalarında da gül vardı. Genç, neşeli, mutlu ve heyecanlıydılar. Sekizi çeyrek gece baloya gitmek üzere yola koyulduklarında heyecanları doruk noktasındaydı. Çiftlerden biri onların arabasına bindi. Lokantaya da başka bir arkadaşlarının arabasıyla gelmişlerdi. Saat dokuzda balo salonundaydılar.

Hepsi de çok iyi vakit geçiriyordu. Gecenin büyük bir bölümünde canlı müzik vardı ve orkestra ara verdiğinde de son sınıf öğrencilerinden biri DJ'lik yapıyordu. Müzik güzeldi, yemekler boldu. Arkadaşlarından yalnızca birkaçı içkiyi biraz fazla kaçırmıştı.

26

Melek

Öğrencilerin çoğu o gece ayık olmaktan yanaydı. Bu herkes için heyecan dolu bir geceydi, âşıklar mutluysa, yalnızca önemsiz bir iki tartışma çıkmış ve her zaman sorun yaratan kişilerden ikisi hemen bastırılan bir kavga çıkarmaya yeltenmişti. Sorunsuz, güzel bir gece geçirmişlerdi; saatler gece yansıma vurduğunda dans sona ermiş, herkes balo salonunun dışına çıkarak nereye gidileceğine karar vermeye çalışıyordu. Yakınlarda bir yerde yirmi dört saat açık olan bir hamburgerci vardı. İçlerinden birkaç delikanlı da sahte kimlikle bara gitmeyi deneyecekti.

Gece boyunca dans eden, arkadaşlarıyla sohbet eden ve hemen " hemen herkesle selamlaşan Johnny ile Becky gecenin sonunda arkadaşlarıyla birlikte Joe'nun Lokantası'na giderek hamburger yemeğe hazırlanıyorlardı. Baloya kendileriyle gelen çifti de arabalarına aldılar. Saat yarım olmuştu. Yanlarından geçen üstü açık bir arabadaki delikanlılar genç kızlara öpücük gönderdi. Sonra da kornalarına var güçleriyle basarak Johnny'ye kendileriyle yarışmak isteyip istemediğini sordular. Johnny gülerek başını hayır dercesine salladı. Bu tür oyunlardan hoşlanmazdı. Özellikle de arabasında iki genç kız varken. Delikanlılar bir kez daha korna çalarak bir sonraki kavşaktan sapıp gözden kayboldular.

Bir sonraki kavşağa vardıklarında Becky'yle diğer kız kendi aralarında gülüşerek dedikodu yapıyor, Johnny de arabayı son derece dikkatle kullanıyordu. Işıklarda durdular. Arka koltukta oturan arkadaşına futbol takımındaki bir oyuncudan söz ederken, birden gözücüyla bir şey görmesiyle korna ve lastik

seslerini duyması bir oldu. Birkaç dakika önce gördükleri üstü açık arabanın kendilerine doğru geldiğini gördü. Saatte yaklaşık yüz otuz kilometre gittikleri

27

Danielle Steel

anlaşılan aracın içindeki delikanlılar diğer araçları geçerken avazları çıktığı kadar bağınıyorlardı. Johnny hızla frene bastı. Ama basar basmaz da zamanında duramayacağını anlayarak deli gibi hızla üstlerine doğru gelen araca çarpmamak için direksiyonu yola doğru kırmak zorunda kaldı. Becky avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ondan sonra olanları hiçbiri tam olarak hatırlamıyordu. Ani bir çarpışma olmuş, camların ve çeliğin un ufak olup sağa sola dağılması bir olmuştu. Çevreleri anında kornalarını çalan ve bağırarak araç sahipleriyle sarılmıştı. Üstü açık arabadaki delikanlılardan yalnızca sürücü olanı arabanın içinde kalabilmişti. Diğerleri yola ve yoldan geçen araçların üstüne fırlamıştı. Johnny direksiyon hâkimiyetini yitirdiğinden aracı kendi eksenine etrafında dönüyordu. Aracını durdurmak için elinden geleni yapmıştı ama araç yoldan geçen bir kamyonla bir başka aracın arasına sıkışmıştı. Araba durduğunda ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Daha sonra bir tanık Becky'nin giysisinin kan içinde olduğunu, arabanın ön camının tuzla buz olduğunu ve arka koltuktan belli belirsiz inilti geldiğini söylemişti. Becky baygındı ve Johnny'nin başı da direksiyona düşmüştü.

Hepsinin de kemerleri takılıydı. Uzunca bir süre sonra elinde el feneri olan bir adam arabaya yaklaşarak içeri baktı. Feneri arka koltuğa tuttuğunda arkadan gelen iniltileri duydu. Tam o sırada da uzaktan gelen ambulansın sirenleri duyuldu. Adam arabadakilere dokunmaya çekinmişti. Diğerleri arabalarından yavaşça dışarı çıkarken adam da geriledi. Yolun kenarında yarım düzine insan yere oturmuştu. Hepsi de kan içinde ve sersemlemiş bir haldeydiler. Beş araçla bir kamyon birbirine girmişti ve olayı izleyenlerden biri, kam-

28

Melek

yon şoförünün öldüğünü söylüyordu. Ambulans kaza yerine geldiğinde, doktorlar hızla araçtan indiler.

"Şuradaki arabanın içindeki çocuklar yaralı," dedi adam Johnny'nin arabasını göstererek. "İçerden gelen iniltileri duydum... bence hâlâ yaşıyorlar," diye ekledi kendi arabasına doğru giderken. Doktorlar hızla Johnny'nin arabasına doğru giderlerken olay yerine iki ambulansla bir itfaiye aracı geldi. Kısa bir süre sonra ortalığı el fenerleriyle yaralılara bakan doktorlar, doktorlara yardım etmek isteyen insanlar kapladı. Birkaç dakika sonra yerde üstleri muşambayla örtülü dört ceset vardı. Kamyon şoförü de bunların arasındaydı. Doktorlardan biri üstü başı kan içinde olan Becky'nin arabadan inmesine yardım ediyordu. Başka bir doktora Johnny'yi yavaşça direksiyondan uzaklaştırmış, nabzını kontrol ediyordu. Arka koltukta oturan çift yaralanmamıştı ama korkudan titreyerek Becky'nin yanında duruyorlardı. Doktor elindeki fenerle Johnny'nin gözlerine bakarken bir başka görevli diğerlerini oradan uzaklaştırıyordu. Doktor, Johnny'nin nabzını kontrol etti. Smokinli delikanlının güzel yüzüne baktı, alnında kocaman bir şiş oluşmuştu. Doktor, onun boynunu kırdığını anlayarak onu yavaşça koltuğa yatırarak itfaiye erlerinden birine yardım etmesi için yanına gelmesini işaret etti.

"Arabayı kullanan delikanlı ölmüş," dedi diğerlerinin duymaması için çok alçak bir sesle. Sonra da ambulans görevlilerine sedye getirmelerini işaret etti. Onu koltuktan alarak sedyeye yatırıp üstünü örttüklerinde Becky sendeleyerek yanlarına geliyordu.

"Ne yapıyorsunuz? Neden böyle yapıyorsunuz?" diye haykırdı. "Yüzünü örtmeyin!" Koşarak yanlarına yaklaştı. Hâlâ bir yerlerinden kan akıyordu. Giysisi kan içindeydi. Johnny'nin cansız be-

29

Danielle Steel

denine doğru koşarak üstündeki örtüyü çekip çıkarmaya çalıştı ama doktorlardan biri ona engel oldu. Doktor, genç kızı kolundan tutarken o da kurtulmak için çılgınca debeleniyordu. Bir yandan da hiç-kınıyordu.

"Buraya gel," dedi doktor yavaşça. "Sen iyisin... hadi gel buraya ve otur... Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi yavaşça kolundan çekerek ama Becky sinir krizi geçiriyordu. Hiçkınıyor, doktora saldırıyor ve onun elinden kurtulmak için debeleniyordu. "Johnny'nin yanında olmalıyım... Onun yanına gitmeliyim... Mutlaka gitmeliyim..." Soluk soluğa kalmıştı. İtfaiye erlerinden biri yanlarına yaklaşıp genç kızı yatıştırmaya çalıştı. "Johnny... ah hayır... olamaz... olamaz... Tanrım... hayır..." Kaldırımın üstüne yığıldı, itfaiye eri onu kucağına alarak ambulansa yerleştirdi ve ambulans hızla olay yerinden uzaklaştı.

Caddenin yeniden trafiğe açılması, yaralıların en yakın hastanelere götürülmesi iki saat sürmüştü. Ailelere haber verilmiş, polis memurları hafif yaralı çocukları evlerine götürmüş ve beş ceset de morga kaldırılmıştı. Üç polis memuruyla bir karayolları polisi bu acı haberi vermek için aileleri aralarında paylaşmışlardı. Kamyon şoförü o eyaletten olmadığından kamyon şirketine haber vermekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Şirket formalitelerle ilgilenenecekti.

Johnny'nin evine giden polis memuru, kızı Charlotte'la aynı sınıfta okuduğundan onları tanıyordu. Bunun gibi acı dolu birçok görevi daha yerine getirmek zorunda kalmıştı ama delikanlının annesinin yüzünde oluşacak o dayanılmaz acıya nasıl katlanacağını kestiremiyordu. Johnny'nin ne denli harika bir çocuk olduğunu biliyordu. Sabahın üçünde kapılarını çaldı, bir süre sonra bir kez da-

30

Melek

ha çaldı. Sonunda Jim Peterson pijamalarıyla kapıyı açtı. Alice üstündeki eski geceliğiyle kocasının arkasında belirdi. Kapının önünde polisi görür görmez yüzlerinde korku dolu bir ifade oluştu.

"Bir şey mi oldu, memur bey?" Daha önce Johnny'yle ilgili hiçbir sorun yaşamadıklarından onun şimdi tutuklanmış olabileceği olasılığını akıllarına getirmekte zorlanıyorlardı. Aşırı hızdan ya da içkiyi fazla kaçırmaktan tutuklanmış olabileceğini düşünüyorlardı. Ama yine de bu olasılıklara inanmak kolay değildi.

"Evet, ne yazık ki oldu," dedi polis her ikisine de bakarak. "İçeri girebilir miyim?" diye sorunca çift yavaşça kenara çekildi. Polis doğruca oturma odasına giderek salonda durdu. "Bir kaza oldu," dedi. Bu sözleri üzerine Alice soluğunu tuttu ve içgüdüsel bir şekilde uzanarak kocasının eline sıkıca yapıştı. "Oğlunuz Johnny kazada öldü. Çok üzgünüm, bayan... Bay Peterson... altı araç birbirine girdi ve birkaç kişi daha yaşamını yitirdi. Onlardan birinin oğlunuz olmasına inanm çok üzüldüm."

"Aman Tanrım..." dedi Alice panik içinde. Sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. "Aman Tanrım... olamaz... oğlum ölemez... bir hata yapmadığınızdan emin misiniz?" Jim bir şey söylememişti ama gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

"Arabalarına bir araba çarpınca kamyonla başka bir arabanın arasında sıkıştılar. Oğlunuzun yapabileceği

bir şey yoktu. Gençlerin ölümü çok üzücü. Duygularınızı anlıyorum." Alice anlamasına olanak olmadığını söylemek istiyordu ama konuşamıyordu. Kafasının içinden binbir düşünce geçiyordu. Polis memuru oturmasına yardım ederken başı dönmeye başlamıştı. "Bir bardak su ister misiniz, ha-

31

Danielle Steel

nımeferdi?" Alice başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı sicim gibi iniyordu.

"Şimdi nerede?" diye sordu boğuk bir sesle oğlunun yolun kenarında ya da arabasında öylece yattığını düşünerek. Oğlunu kollarının arasına almak ya da onunla birlikte ölmek istiyordu. Doğru dürüst düşünemiyordu.

"Eyalet morguna götürdüler. Tören için gerekli hazırlıklara başlamalısınız, bizler de size yardım edeceğiz." Alice başını evet dercesine sallarken Jim Peterson titreyen bacaklarıyla güçlükle mutfağa gidip kendine içecek bir şey almıştı. Bardağın içindeki suya benziyordu ama aslında sek cindi. Alice, kocasının korku dolu bakışlarından bunun içki olduğunu hemen anlamıştı. Kocasını da kendisi gibi panik içindeydi.

Polis memuru onların yanında yarım saat daha kaldıktan sonra bir kez daha ne denli üzgün olduğunu belirtip gitti. Bu arada saat sabahın dördü olmuştu. Alice ile Jim ne söyleyeceklerini ya da ne yapacaklarını kestiremeden oturma odasında öylece oturuyorlardı. Sonunda Jim, karısının yanına giderek onu kollarının arasında aldı. Birden ikisi de hıçkırıqlarla ağlamaya başladı. Orada saatlerce oturdular. Jim mutfağa gidip yeniden içki alırken, Alice, ona bir şey söylemedi. O da kocası gibi teselliye içkide bulmak isterdi. Oysa kendisini rahatlatıcak, hıçkırıqlarını dindirecek bir şey yoktu. Güneş doğduğunda dünyanın sonunun geldiğini hissediyordu. Havanın güneşli olmasının büyük bir haksızlık olduğunu düşünmeye başlamıştı. Johnny'siz bir yaşamı düşünemiyordu. Yaşamın da bir şekilde sona ermesi gerekliydi. Oğlu saatlerce önce smokininin yakasına iliştiirdiği gülle evden çıkmıştı; şimdi ise onun sonsuza dek gitti-

32

Melek

ğini söylemişlerdi. Yalan söylüyorlar, dedi kendi kendine Alice, tüm bunlar yalan olmalı, sapık ve acımasız birinin yalanı olmalı. Johnny her an içeri girebilir ve bizim bu halimize kahkahalarla gülebilir. Polis memuru onlara Becky'nin kazayı bir iki sıyrıkla atlattığını ve yanlarındaki arkadaşlarının hiç yara almadan kurtulduklarını söylemişti. Her şey Johnny'nin başına patlamıştı ve acımasız kader onu ailesiyle sevdiklerinden koparıp alıvermişti. Arabadaki-lerin kurtulmasına memnun olmuşlardı ama Johnny'nin ölmesi büyük bir haksızlıktı. Üstelik bu onun suçu bile değildi. Asla dikkatsizce ya da sorumsuzca araba kullanmadığı gibi içkili de değildi. Başına gelenleri kesinlikle hak etmiyordu. Ailenin gözbebeği, herkesin kahramanı ve dostu Johnny on yedi yaşında yaşama gözlerini yummuştu.

Pam Adams saat yedide telefon ettiğinde hâlâ oturma odasında oturuyorlardı. İçkiden Jim'in artık ne söylediği anlaşılmaz olmuştu. Telefonu Alice Peterson açtı ve Pam'in sesini duyar duymaz gözyaşlarına boğuldu.

"Aman Tanrı, Alice, çok üzıldüm." Pam de ağlıyordu. Becky'yi hastaneden alıp eve getirmişti. Estetik cerrah, kızın yüzündeki yırtıkları dikerken neyse ki uyuşturmuştu. Doktor yüzünde hiçbir iz kalmayacağını söylemişti ama Becky hâlâ uykusunda Johnny'yi sayıklıyor ve ağlıyordu. Öldüğüne inanmayı reddediyordu. "Sizin için çok üzıldüm... yapabileceğim bir şey var mı?" Mike öldüğünde hissettiklerini henüz unutmamıştı. İnsanın çok yakınının ölümünü kabullenmesi mümkün değildi. Bu öylesine dayanılmaz

bir şok ve acıydı ki, her şeyin biraz olsun düzelebilmesi için ancak aradan uzunca bir zaman geçmesi gerekiyordu. Pam kuşkusuz insanın ev-

33

F:3

Danielle Steel

ladini yitirmesinin çok daha kötü ve dayanılmaz bir duygu olabileceğinin farkındaydı. "Gelip çocuklarla ilgilenmemi ister misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Alice. Kafası iyice karışmıştı. Başlarına geleni algılamaları ve kabullenmeleri olanak dışıydı ve çocuklarına Johnny'nin öldüğünü henüz söylememişti. Nasıl söyleyeceğini de bilemiyordu. Ölüm sözcüğünü nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

"Oraya gelmem iyi olacak. Birkaç dakika sonra orada olurum," dedi Pam kararlı bir sesle. Böylesi zamanlarda insanın dostlarının yanında olmasının ne denli önemli olduğunu biliyordu. Ayrıca yapılacak birçok şey ve alınacak birçok karar vardı. Johnny'yi bir cenaze evine nakletmeleri, tabut seçmeleri, giysilerini toplamaları, çocuklara söylemeleri, ölüm ilanını hazırlamaları, yakınlarının ve arkadaşlarının cenaze evini ziyaret etme saatlerini saptamaları, kilisede yapılacak törenin ayrıntıları üstünde çalışmaları, mezarlıkta bir yer almaları ve defin töreni için gerekli hazırlıkların yapılması gerekiyordu. Tüm bunları yaparken de kendi açılarıyla başa çıkmaları gerekiyordu. Pam bu duyguların ne denli dayanılmaz olduğunu herkesten çok daha iyi biliyordu ve bu yüzden de yardım edebilmek için elinden geleni yapmak istiyordu. Ayrıca Becky için de endişeleniyordu. Bu, onun için de çok acı olacaktı. Hiçbir yaşta böylesi bir acı kolay kolay kaldırılamazdı, değil onun yaşında.

Pam yirmi dakika sonra geldi. Alice'e sarıldı. Jim üstünü değiştirmeye gitti. Pam kahve suyunu koydu ve bir saat sonra iki kadın mutfakta oturmuş birlikte ağlıyorlardı. Bu sırada Charlotte aşağıya indi.

34

Melek

"Selam anne," dedi uykulu bir sesle. Ağlayan, birbirlerinin elini tutan iki kadına bakınca korkunç bir şeyin olduğunu hemen anladı. Yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. "Ne oldu?"

Annesi gözlerinde büyük bir acıyla baktı ve hiçbir şey söylemeden yerinden kalkıp kızının yanına giderek ona sarıldı.

"Anne, ne oldu? Ne oldu?" Birden yaşamında bildiği, alışık olduğu, sevdiği ve güvendiği her şeyin birden değişmek üzere olduğunu hissetti.

"Johnny... kaza oldu... balodan çıkarken kaza olmuş... öldü," dedi annesi hıçkırarak. Charlotte bunları duyunca sendeledi ve acı dolu bir sesle inledi.

"Hayır... hayır... anne... olamaz... hayır... lütfen..." Birbirlerine sarılarak ağlamaya başladılar. Aralarına girmek istemeyen Pam acı dolu bir ifadeyle onlara bakıyordu. Birkaç dakika sonra Jim içeri girdi. Ayılmıştı. Alice, kocasının yüzündeki acıyı gördü. Uzunca bir süre birlikte oturup ağladılar, daha sonra Alice yerinden kalkarak Bobby'nin odasına gitti. Uyanıktı ve ara sıra yaptığı gibi kalkmamış yatağında yatıyordu. Ama Alice, onun o sabah bir şeyler hissettiğinden emindi. İçinde kötü bir duygu vardı ve bunu

annesinden gizlemeye çalışıyordu. Sessizliği bile hissettiği acıyı gizleyemiyordu.

"Sana çok ama çok üzücü bir şey söylemek zorundayım," dedi annesi, oğlunu kollarının arasına alarak. "Johnny çok uzaklara gitti... Tann'nın yanına, Cennet'e gitti... Seni çok severdi, biliyorsun," dedi. Çocuğa sarılmış hıçkırıqlarla ağlıyordu. Oğlunun da bedeninin birden kaskatı kesildiğini ve titremeye başladığını hissetti ama Bobby'nin ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Oğluna baktığında onun da kendileri gibi acı içinde sessizce ağladığını gördü.

35

Danielle Steel

Taptığı, deliler gibi sevdiği ağabeyi elinden alınmıştı. Bunun farkındaydı ve Alice giyinmesine yardım ederken hâlâ hıçkırıqlarla ağlıyordu. El ele tutuşarak aşağıya indiler. Günün geri kalan bölümü acı içinde geçti.

Pam, Charlotte ve Bobby'yle evde kalırken, Jim ve Alice morga gittiler, oğlunun cansız bedeni karşısında Alice acıyla inleyerek onu kollarının arasına aldı. Bir süre sonra Jim, karısını Johnny'nin cansız bedeninden uzaklaştırdı. Morgtan çıktıktan sonra cenaze hazırlıkları için cenaze evine gittiler. Eve döndüklerinde öğle olmuştu. Pam, onlara yiyecek bir şeyler hazırladı. Charlotte arka bahçede tek başına oturuyordu, Bobby ise odasına çıkmıştı.

Televizyonda öğle haberlerinde kaza haberi yayınlanmasından sonra tanıdıkları, komşuları ve arkadaşları telefon edip evlerine gelmeye başladı. Gelenlerin bir kısmı da yiyecek getiriyordu. Becky de geldi. Korkunç görünüyordu. Yüzü kireç gibiydi ve bandajlardan güçlkle görülebiliyordu. Sürekli olarak ağladığından Pam bir süre sonra kızını eve götürdü. Becky devamlı ne denli üzgün ve perişan olduğunu, Johnny'siz yaşayamayacağını söylüyordu. Bu da aslında hepsinin duygulanını ifade ediyordu.

Her geçen dakika olayın gerçek olduğunu somutlaştırdığından ertesi gün daha da kötüydü. O akşam cenaze evine gittiler, ertesi gün Johnny için seçilen ziyaret odası arkadaşları ve akrabalarıyla dolup taşmıştı. O gün mezuniyet töreni yapılacaktı. Okulda Johnny için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı, arkadaşları ve öğretmenleri gözyaşlarını güçlkle tutuyordu.

Cenaze salı günüydü ve Alice yaşamında hiç böylesine yoğun acı çekmemişti. Törenden sonra hiçbir şeyi anımsayamamıştı. Tek

36

Melek

anımsadığı çiçekler, kilisede okunan ayin ve sürekli olarak baktığı ayakkabılarıydı. Tüm tören boyunca Bobby'nin elini sıkıca tutmuştu. Charlotte ise sürekli ağlamıştı. Ailesiyle birlikte kilisede oturan Jim de gözyaşlarını tutamamıştı. Lisenin müdürüyle Johnny'nin en iyi arkadaşı törende kısa bir konuşma yaptı. Rahip, onun ne denli harika, zeki, kibar bir insan olduğunu ve herkesin kendisini çok sevdiğini belirtmişti. Ne var ki, bu güzel ve övgü dolu sözler bile acıyı hafifletemiyordu. Yüreklerinde hissettikleri yoğun acının hafiflemesine olanak yoktu. Johnny'nin öldüğü gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Johnny'yi mezarlıkta bıraktıktan sonra Peterson ailesi dünyanın artık sonunun geldiğini düşünerek evlerine dönmüşti. Onları rahatlatabilecek, yaşama dört elle sarılmalarına neden olacak tek bir şey bile yoktu. Johnny bir an gibi kısa bir zaman içerisinde yok olup gitmişti. Her şey çok çabuk, çok acımasız ve çok üzücü bir şekilde gerçekleşmişti. Böylesi bir acıya dayanmak olanaksızdı. Ancak bu acıya da dayanmak

zorundaydılar. Johnny'nin anılarını yüreklerine gömerek yaşama onsuz devam etmeleri gerekiyordu. Başka seçenekleri yoktu.

Charlotte o gece sabaha dek ağladı. Bobby ise odasında derin bir sessizliğe gömülmüştü. O da gün boyunca ağlamıştı ama artık iyice yorgun düştüğünden sonunda uykuya dalmıştı. Alice ile Jim de yatak odalarında gözlerini boşluğa dikmiş yitirdikleri oğullarını düşünüyorlar ve kendilerini, onun asla bir daha geri gelmeyeceği gerçeğini kabullenmeye zorluyorlardı. Bunu kabullenmek gerçekten çok zordu. Dayanılacak gibi değildi. Her ikisi de görebilecekleri karabasanlardan ve kendi düşüncelerinden ürktükleri için yatmak

37

Danielle Steel

istemiyordu. Tüm gece orada öylece oturabilirlerdi. Sonunda saba-hır. üçünde Alice yattı. Jim aşağı inerek gece boyunca içti. Ertesi sabah Alice aşağı indiğinde kocasını kanepede uyurken buldu. Boş bir cin şişesi yerde duruyordu. Bütün aile için korkunç günler başlamıştı ve Alice yeniden ne zaman normal yaşamlarına döneceklerini bilemiyordu. Ona göre normal yaşamları Johnny'nin işten eve döndüğü, sonbaharda üniversiteye başladığı, sınıfın en başarılı öğrencisi olduğu, futbol oynadığı, onu öptüğü, kollarının arasına aldığı, başını kaldırıp oğlunun yakışıklı yüzüne gururla baktığı, gülümsediği ya da birlikte kahkahalar attıkları, elini tuttuğu, saçını okşadığı günlerdi. Artık Johnny olmadığına göre de, normal, diye bir şey olmayacaktı. Ve her geçen gün Alice yaşamlarının artık bir daha eskisi gibi normal olamayacağından emin oluyordu.

38

Melek

Üçüncü Bölüm

Dört Temmuz'da Johnny öleli tam bir ay olmuştu. Alice balo gecesi çektiği fotoğrafları yaptırtmıştı. Fotoğrafları aldığı anda da kameraya gülümseyerek bakan smokinli oğlu yüreğini paramparça etmişti. Fotoğrafi çoğaltmış; birini Charlotte'un, birini Bobby'nin, birini de kendi odasına koymuştu. Bazen oğlunun fotoğrafına bakmanın işleri daha da zorlaştırdığını düşünüyordu. O denli yakışıklı, genç ve yaşam dolu bakıyordu ki.

Dört Temmuz Bayramı o yıl Petersonlar için hiç de iyi geçmemişti. Her yıl verdikleri barbekü partisi de artık geçmişte kalmıştı. Dostlarını yeniden görmek onlara yalnızca oğullarının cenazesini anımsatacaktı. Ayrıca herhangi bir kutlama yapmak da doğrusu içlerinden gelmiyordu. Kutlayacak, hoşça vakit geçirecek ya da onları gülümsetecek bir şey yoktu yaşamlarında. Evleri son aylarda derin bir sessizlik içindeydi. Tüm aile yorgun, bıkkın ve alabildiğine şaşkıındı. Johnny'siz geçen her gün onlara Everest'i tırmanmak

39

Danielle Steel

kadar zor geliyordu ve her akşam sofrada bir araya geldiklerinde birbirlerinin ne denli kötü göründüklerini hayretle gözlemliyorlardı.

Alice bir hayli kilo kaybetmiş ve gözlerinin altında derin halkalar oluşmuştu. Kendisini her gün arayan

Pam Adams'a geceleri uyumakta zorlandığını söylemişti. Ancak sabaha karşı altı civarında dalıyor ve bir ya da iki saat sonra yeniden uyanıyordu. Bazen koltukta uyuyakalıyordu. Jim ise kanepede uzanıp sızncaya dek içiyordu. Diğerleri gibi Charlotte da sürekli olarak ağlıyordu. Evden dışarı çıkmak istemediğinden, tüm beysbol maçlarını kaçırmıştı. Bobby geçirdiği o kazadan beri ilk kez iyice içine kapanmıştı. Hepsisi de büyük bir acı içerisindeydi.

Doğrusu Becky'nin de onlardan geri kalan yanı olmadığını söylemişti, Pam. İlk hafta yataktan kalkmamıştı. Sonunda işe geri döndüğünde morali öylesine bozuktur ki, patronu, onu yeniden eve göndermişti. En son geçen hafta işe yarım gün gitmeye başlamıştı. Ne var ki, sürekli ağlıyor, yemek yemiyor ve keşke Johnny'yle birlikte ben de ölseydim, deyip duruyordu. Adams ailesinin diğer çocukları da onun adına çok üzülüyorlardı ve onlar da Johnny'yi özlüyorlardı. Johnny, onların da arkadaşlarıydı.

"Bir şekilde uyuman gerek," dedi Pam, Alice'e. "Mike öldüğünde ben de senin gibi uyuyamıyordum. Hastalanmak istemiyorsan mutlaka yatıp uyumaksın. Uyku ilacı almaya ne dersin?" Pam, Mike öldüğünde uyku hapi kullanmıştı, ama alışık olmadığından bir süre sabahları baş ağrısıyla uyanmıştı. Ancak daha sonraları alışmış ve gecelerini daha sakin geçirmeye başlamıştı. Alice'in de aynı şeyi yapmasını istiyordu.

40

Melek

"Kendimi hep böyle mi hissedeceğim?" diye sordu Alice panik içinde. İnsanın yaşamının geri kalan bölümünü bu şekilde geçireceğini düşünmek hiç de kolay değildi.

"İnsan evladını yitirince galiba her şey daha farklı oluyor. Bu acıyı hiçbir zaman unutmayacaksın. Ama acının türü ve dozu değişecek. Bu acıyla birlikte yaşamayı öğreneceksin. Senin bir parçan olacak." Mike öleli iki yıl olmasına karşın Pam, onu hâlâ bir türlü unutamamıştı. Ama artık sabahları yataktan eskisine oranla daha enerjik kalkabiliyor, zaman zaman kahkaha bile atabiliyor ve ço-cuklarıyla yakından ilgilenebiliyordu. Alice'e artık bundan böyle yaşamın tadını çıkarmasının mümkün olmadığını elbette söylememişti. Arkadaşları her ne kadar tersini savunsalar bile... "Sonsuza dek böyle olmayacak, Alice. Üstünden daha çok az zaman geçti. Çocuklar ne âlemde?"

"Charlie dün yeniden beysbol oynamaya başladı ama kısa bir süre sonra da bıraktı. Neyse ki koçu ona çok yardımcı oluyor. Ne zaman isterse oynayabileceğini söylüyor. Canı istediğinde ara vermesine kesinlikle karşı çıkmıyor. Çok anlayışlı davranıyor. O da kız kardeşini Charlie'nin yaşadayken yitirdiğinden kardeş acısının nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğini söylüyor."

"Ya Bobby?"

"O tamamen içine kapandı. Bütün gün yatağında yatıyor. Yemek yemek için bile aşağıya inmiyor. Onu kucağıma alıp aşağıya indirmek zorunda kalıyorum. Jim, ona bebek gibi davranmamam gerektiğini söylüyor ama..." Sözlerini tamamlayamadan hıçkıkla-ra boğuldu. Arkadaşına her şeyi anlatmak istiyordu, kazadan bu yana iki kadın birbirlerine çok yakınlaşmışlardı ve Alice onunla her

41

Danielle Steel

gün konuşmaktan çok memnundu. "Artık Bobby ve Charlotte'tan başka kimsem kalmadı. Jim hiçbir zaman burada değil, burada olduğunda da... şey... onun nasıl olduğunu biliyorsun... hiçbir şey hissetmemek için beynini uyuşturuyor. Johnny hakkında konuşmak bile istemiyor. Odasını boşaltmamı ve

eşyalarını vermemi istiyor. Bunu şimdi yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Belki hiçbir zaman da yapamayacağım. Bazen Johnny'nin odasına gidip oturuyorum. Sanki orada yeterince oturup beklersem eve dönecekmiş gibi bir duyguya kapılıyorum. Çarşaflarını bile değiştirmedim. Bunlar sana çılgınca gelebilir ama duygulanm böyle işte," dedi Alice özür dilerce-sine, ama Pam, onun ne demek istediğini gerçekten de çok iyi anlıyordu.

"Mike'm giysilerini bir yıldan fazla sakladım ve onun çok sevdiği bazı şeyleri hâlâ saklıyorum."

"Bu acıya hazır değildim," dedi Alice kederli bir sesle. "Belki de hiçbir zaman hazır olamayacağım. Johnny'nin ölebileceği, böylesi bir felaketi yaşayabileceğimiz, başımıza böyle bir şeyin gelebileceği asla aklıma gelmezdi. Bu tür şeyler hep başkalarının başına gelirdi. Benim başıma ya da bizlerin başına böyle bir şeyin gelebileceğini hiç düşünmezdim." Kocasını hiç beklenmedik bir şekilde öldüğünde Pam de hemen hemen aynı şeyleri hissetmişti. Ama Johnny gibi on yedi yaşındaki bir delikanlının ölmesi elbette dayanılmayacak kadar büyük bir trajediydi. Becky de aynı şeyi söylemişti. Johnny arkasında birçok kırık kalp bırakmıştı ama bu onun suçu değildi. Bazı arkadaşları Alice'e, Johnny kendilerini bırakıp gittiği için bir gün ona öfkeleneyeceğini söylemişti, ama o bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Johnny'nin ölümü elbette onun suçu de-

42

Melek

ğildi. Bu acı yüreklerini ne denli dağlasa da Alice bir gün oğlunu bu yüzden suçlayabileceğini kabul edemiyordu.

Johnny'nin sağlığında temmuzun sonunda nehir kıyısına gitmeyi tasarlamışlardı ama planlarını iptal ederek evde kaldılar. Ağustos ayındaysa Alice hâlâ uykusuzluk çekiyordu ama hiç olmazsa Jim artık eskisi kadar çok içmiyordu. Akşamları televizyonun karşısında eskisi gibi bira içmeye başlamış ve cin içmekten vazgeçmişti. Charlotte yeniden beysbol oynamaya başlamıştı. Alice, kocasına kızlarının maçlarına giderek ona destek vermeleri gerektiğini söylemesine karşın, Jim zamanı olmadığını ileri sürerek karısının önerisini geri çevirmişti. Bobby zamanının çoğunu yatağında geçirmeyi sürdürüyordu. Alice'in onu aşağıya indirme ve eğlendirme çabalarına karşın, annesi arkasını döndüğünde ya da telefona yanıt verdi-ğince veya mutfakta yemek pişirmeye başladığında hemencecik odasına kaçıyor. Ev akşamları mezar gibi derin bir sessizliğe bürünüyor. Herkes kendi düşüncelerine gömülmüş, acısını onarmaya çalışıyor ve sürekli olarak onu düşünüyor. Her gün öğleden sonra Alice bir süreliğine Johnny'nin odasına giderek orada oturuyordu.

Pam, eylül ayı başlarında Alice'e dikkatle baktığında onun hâlâ çok kötü görüldüğünü fark etti. Johnny'nin ölümünden bu yana üç ay geçmişti ama annesi hâlâ düzelmemişti. Aynen oğlunun ölüm haberini aldığı günkü gibi perişandı. Kendine hiç bakmıyor, her gün aynı şeyleri giyiyordu. Üstünde aylardan beri aynı kotla yırtık kazak vardı. Duygulan gibi giysileri de perişandı. Pam, arkadaşına saçlarına çekidüzen vermeyi önermişti ama Alice başını iki yana sallayarak artık bunun bir önemi olmadığını söylemişti.

43

Danielle Steel

Karın ağrıları başladığında çocukların okulu da açılmıştı. Karnı çok ağrıyordu. Sanki bıçak saplanmış gibiydi. Bir akşam bu ağrılarından Jim'e söz edince kocası Jim çok endişelendi.

"Bir an önce doktora görünsen iyi olur." Artık birbirlerinin üstüne titriyorlardı. Bu dünyada bir fani

olduklarını çok acı bir şekilde öğrenmişlerdi. Alice, oğlunun ölümünden beri Charlotte'un üstüne titiyor, spor yaparken bir yerini incitmesinden ya da bisikletiyle okula giderken kaza geçirmesinden kaygılanıp duruyordu. Onlara bir şey olmaz kavramı her an her şey olabilir kavramıyla yer değiştirmişti artık.

"İyiyim, endişelenecek bir şey yok," diye karşılık verdi Alice tedirgin bir sesle. Kendinden çok çocukları düşünüyordu. Charlotte'un o hafta iki kez migreni tutmuş ve okuldan eve gelmek zorunda kalmıştı. Bobby okula kesinlikle gitmiyordu. Okula gitmemek için kendisini odasına kilitlemişti. Okulun müdürü bir ay daha beklemelerini önermişti.

Karın ağrıları sonraki haftalar daha da artmıştı ama Alice bu konuda kimseye bir şey söylemedi. Çocukları ve kocası için güçlü olması gerektiğini biliyordu. Bunu Pam'e de söylemişti. Becky'nin durumu da hiç iyi değildi. Çalışmaya başlamıştı ama işten eve geldiğinde odasına kapanarak sabaha kadar ağlıyordu. Hiçbir arkadaşıyla görüşmediği gibi hiçbir yere de gitmiyordu. Johnny'nin ölümü hepsinin kolunu kanadını kırmıştı.

Çocukların okula başlamasından yaklaşık bir ay sonra bir gece Alice yatakta ağrıdan haykırmamak için kendini zor tuttu. Sancısı o denli yoğundu ki, Jim odaya geldiğinde kendini tutamayarak kusmaya başladı. Kusarken ağzından kan geldiğini fark etti. Eski bir

44

Melek

hemşire olduğundan deneyimleri bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Uzunca bir süre banyoda kalıp kustu ve sonunda banyonun kapısını açtığında ayakta güçlkle durabiliyordu. Kansının kireç gibi yüzünü gören Jim hemen ayıldı. Aslında Alice'in yüzü kireç gibi beyaz değil yemyeşildi.

"Alice? Neyin var? İyi misin?" Panik içinde yatakta doğrularak karısına şaşkınlıkla baktı.

"Hayır," diye karşılık verdi Alice fısıltıyla. Yürümekte zorlanıyordu, kocasına bakarken de birden oda etrafında dönmeye başladı ve birden yere yığıldı.

"Alice!... Alice!..." Jim karısının yanına koştu. Alice bayılırken Jim de koşarak telefonun yanına gidip 911'i çevirdi. Alice ölü gibiydi, 911 telefona yanıt verdiğinde Jim'in kalbi hızla çarpıyordu. Karısının kustuğunu ve şimdi de yerde baygın yattığını söyledi. Ancak o zaman kansının ne denli zayıflamış olduğunu fark etti. Birden onun da ölmüş olabileceğini dehşet içinde aklına getirdi. Onu yitirmeye dayanamazdı. Acil servisin santralıyla konuşurken Alice kıpırdarak yeniden kusmaya başladı. Kendine gelmekte zorlanıyordu, Jim kusmuğunun arasındaki kıpkırmızı kanı gördü.

"Hemen ambulans yolluyoruz." Dakikalar sonra, kansının yanında, yerde otururken ambulansın siren sesini duyarak koşup aşağı indi ve kapıyı açtı. Doktorları yukarıya götürürken basamakları ikişer üçer çıkıyordu ve doktorlar telaşla yatak odasına girerken Charlotte dehşet içinde odasından fırladı. Neyse ki, Bobby o saatte uyuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Charlotte panik içinde doktorların annesinin yanına çömeldiklerini görünce. O da annesinin yüzünün ren-

45

P^n

ğinin değiştiğini fark etmişti ve doktorlar annesiyle ilgilenirken ağlamaya başladı. "Ne oldu, baba?" diye sordu hiçkırarak.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi babası boğuk bir sesle. "Kusarken ağzından kan geldi." Charlotte'u rahatlatmak aklına bile gelmemişti. Karısını öylesine merak ediyordu ki, kızını unutmuştu. O anda Alice'ten başka kimseye ayıracak zamanı yoktu. Doktorların ne söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Bunun birçok nedeni olabilir," diye açıkladılar. "Ama büyük olasılıkla ülser olabilir. Onu bir an önce hastaneye götürmeliyiz. Bizimle gelecek misiniz?" diye sordular Alice'i sedyeye yatırıp üstünü örterken. Alice baygın olmasına karşın yine de titriyordu. Çok kan kaybetmişti.

"Hemen geliyorum," dedi Jim pantolonunu giyerken. Çorap giymeden ayakkabılarını ayağına geçirdi. Üstüne bir kazak giyerek telaşla telefonun yanına gidip Pam'ı aradı. Pam'e olanları anlattıktan sonra, kendisi eve dönünceye kadar gelip çocukların yanında kalıp kalamayacağını sordu. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu ama aklına başka kimse de gelmemişti.

"Sen onunla hastaneye git. Ben beş dakika sonra orada olurum. Çocukları merak etme. Becky kardeşlerine bakar. Jim sen yalnızca Alice'le ilgilen, ona iyi bak. Uzun zamandır onun için kaygılanıp duruyordum zaten." Hepsisi Alice'in ne kadar fazla kilo kaybettiğine tanık olmuşlardı ama kimse de ağzını açıp bir şey söylememişti. Nedenini biliyorlardı ve yaşama geri dönmesinin ne denli güç olduğunu da farkındaydılar. Johnny'nin hazirandaki ani ölümünden bu yana geçen dört ay, Alice'in yaşamının en kötü günleriydi.

46

Melek

Jim çocuklara bir şey söylemeden ambulansa karısının yanına geçip oturdu. Charlotte büyük bir şaşkınlık içinde anne babasının yatağının üstüne oturdu. Pam geldiğinde, onu orada buldu. Gidip genç kıza sıkıca sarıldı. Bir süre sonra Charlie'nin yanından ayrılarak Bobby'nin yanına gitti. Neyse ki, küçük çocuk derin bir uykudaydı. Daha sonra mutfağa giderek Charlie'ye süt ısıttı, yatak odasındaki halının üstündeki kan lekelerini sildi ve ardından da Char-lie'yle birlikte mutfağa giderek saatlerce oturup konuştular. Johnny'siz yaşamın ne denli tatsız olduğundan, Alice'le Jim'in ne kadar çok üzüldüklerinden, Jim'in içkiye yeniden başlamasından ve bu yüzden Alice'in nasıl da perişan olduğundan söz ettiler. Charlie, Pam'e yaşamlarının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söyledi, Pam bunun doğru olduğunu kabul etti ama bir gün her şeyin çok iyi olacağını da sözlerine ekledi. Asla her şey aynı kalamazdı, Alice zamanla kendi içinde huzuru bulacak ve tüm ilgisiyle sevgisini yeniden onlara yönlendirecekti. Şimdilik yoğun bir acı içerisindeydi. Pam, Charlotte'a bunun olması gerektiğini ama kesinlikle de bu şekilde sürmeyeceğini bir kez daha söyledi.

Charlotte yattıktan sonra Pam hastaneyi arayarak Jim'le konuştu. Doktorlar hâlâ Alice'in yanındaydı. Serumla bazı ilaçlar veriyorlardı, öncelikle sakinleştirici vermişlerdi ve şimdi de iki ünite kan veriyorlardı. Henüz tam olarak kendine gelmemişti. Yalnızca bir kez o da çok kısa olarak kendine gelmiş ama sonra yeniden bayılmıştı. Alice Yoğun Bakım Ünitesi'nin hemen yanındaki özel odaya alınmıştı ve yanında Yoğun Bakım hemşirelerinden biri kalıyordu. Doktorlar sürekli onu kontrol ediyorlardı ve Jim'in odada kalmasına izin vermemişlerdi. Her yanm saatte bir yalnızca beş daki-

47

ka için içeri girip karısına bakabiliyordu. Ve baktığında da Alice'in hiç de iyi görünmediğini görmüştü.

"Nesi varmış? Doktorlar bu konuda tam olarak ne söyledi?" diye sordu Pam, Jim'in anlattıkları bitince. Jim'in sesinden tamamiyle ayık ve korku içinde olduğu hissediliyordu.

"Ülseri varmış. Kanamanın durduğunu düşünüyorlar. Ama onu bu kadar çabuk hastaneye kaldırmıyaydım ölecekti."

"Biliyorum," dedi Pam yavaşça. "Tanrı senden razı olsun."

"Çocukların yanında kaldığın için sana çok teşekkür ederim, Pam," dedi Jim titrek bir sesle. "Daha sonra arayıp seni gelişmelerden haberdar ederim."

"Ne zaman istersen beni arayabilirsin. Telefon çalar çalmaz açarım, çocuklar da böylelikle uyanmazlar."

"Bir kez daha teşekkürler, Pam," dedikten sonra telefonu kapatarak karısının yanına gitti. Hemşire, Alice'e yatıştırıcı verdiklerini ve saatlerce uyuyacağını söyleyerek bekleme odasındaki yataklardan birinde yatıp dinlenmesini önerdi. Jim, karısının yanından ayrılmak istemiyordu ama yine de bekleme odasına gitti. Hemşirenin önerdiği yatağa da yatar yatmaz uyudu. Karısı için duyduğu yoğun endişe onu yormuştu ve bu arada saat da gece yarısını geçiyordu.

Alice derin, huzurlu bir uykuya dalmıştı ve bir daha da kusma-mıştı. Kan basıncı biraz yükselmişti ve yirmi dakikada bir gelip hastayı kontrol eden hemşire durumdan hoşnut görünüyordu. Tehlikeyi atlattı. Alice odada yalnızdı. Derin uykusu karmaşık düşlerle bölünüyordu. Düşünde nerede olduğunu keşiremiyordu ama bir süre sonra yanında Johnny belirt vermişti ve birlikte yürüyorlardı. Johnny mutlu ve huzurlu görünüyordu, bir ara annesine dönerek gü-

48

Melek

lümsemiş ve, "Merhaba, anne," demişti. Becky'nin yanından ayrılıp da eve döndüğü günlerdeki gibi mutlu görünüyordu. Alice yine her zamanki gibi oğluna yemek ayırmıştı.

"Merhaba, hayatım, nasılsın?" Alice düşünde oğluyla konuşabildiğinin farkındaydı ve oğlunun mutlu, sağlıklı görünmesine çok sevinmişti. Kendini uykudan uyanmış gibi hissetmesine karşın, oğlunu gördüğünden mutlaka uyuyor olması gerektiğinin de bilincindeydi. Ayrıca bu düşün bitmesini de hiç istemediğini biliyordu.

"Ben iyiyim, anne. Ama sen hiç de iyi görünmüyorsun. Kendine ne yaptın böyle?" Oğlunun iri kahverengi gözlerinde oluşan kaygı dolu bakışları gördü. Johnny'mn üstünde temiz mavi bir gömlek, kot pantolonu ve en sevdiği ayakkabılar vardı. Doğrusu Alice bunları yanında nasıl götürdüğünü merak etti. Düş görmesine karşın yine de oğlunu koyu renk takım elbise ve farklı bir ayakkabıyla gömdüklerini hayal mey al hatırlıyordu. Ama şimdi giydiklerinin gizemini çözmek çok zordu.

"Ben de iyiyim," dedi oğlunu rahatlatmaya çalışarak. "Seni çok özledim." Aslında yüksek sesle konuşmadığını oğluyla kafasının içinde konuştuğuna ilişkin garip bir duygu içerisindeydi. Bunu nasıl başardığından da emin değildi.

"Beni özlediğini biliyorum, anne," dedi Johnny yumuşak bir sesle. "Ama senin bu hale gelmen için geçerli

bir bahane olamaz bu. Charlie hâlâ kendini toparlamadı ve Bobby de perişan bir halde."

"Biliyorum. Ne yapacağımı da bilemiyorum."

"Babamın Charlie'nin maçlarına gitmesi gerek. İzleyeceği kızlar takımı da olsa böylesi bir özveride bulunmak zorunda. Ayrıca Charlie benden çok daha iyi ve başarılı bir sporcu. Bobby de se-

49

F:4

Danielle Steel

ni asla dinlemiyor. Bu konuda bir şeyler yapmalısın, anne yoksa her şey sabun köpüğü gibi elinden kayıp gidecek." Bobby artık iyice içine kapanmıştı ve Alice de Johnny gibi aynı şeylerden endişeleniyordu.

"Babanla konuşsana," dedi Alice akılcı bir tavırla. Johnny gülümsedi. Gözleri kapalı olmasına karşın, oğlunu çok net bir şekilde görebiliyor ve sesini kafasının içinde rahatlıkla duyabiliyordu.

"Babam beni duyamaz, sen duyabilirsin, anne." Alice bunun kendi düşü olduğu için oğlunun haklı olduğunu biliyordu. "Bir an önce iyileşmelisin, anne. İyileşmeden kimselere bir yararın dokunmaz. Bir an önce ayağa kalkıp eve dönmelisin." Oğlunun sesini kafasının içindeki yoğun sessizlikte açık seçik duyuyordu.

"Eve gitmek istemiyorum," diye karşılık verdi üzüntülü bir sesle. "Sen olmadan o evde yaşamak istemiyorum. Sensiz olmak beni çok üzüyor." Johnny uzunca bir süre ayakta annesinin yanında durdu. Annesi ağlarken ona ne söylemesi gerektiğini kestiremiyor-du. Sonunda elini annesinin omzuna koydu. Alice burnunu sildi. "Sensizliğe hiçbir zaman alışamayacağım," dedi duygularını açıklamaya çalışarak. Açıklayabilirse sanki her şey daha farklı olacak ve Johnny fikrini değiştirerek geri gelecekmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Elinden geldiğince mantıklı konuşmaya çalışıyordu.

"Alışacaksın," dedi Johnny. "Sen çok güçlü bir insansın, anne." Kararlı bir sesle konuşmuştu.

"Hayır, değilim," diye hiçkırıldı. "Her şey, baban, kendim, Charlie ve Bobby için güçlü olamam. Aileme verecek bir şeyim kalmadı benim. Kolum kanadım kırıldı."

50

Melek

"Hayır, kırılmadı," diye diretti Johnny. Alice birden düşünde kendisiyle konuşan başka bir ses duydu. Bu ses çok uzaklardan geliyor gibiydi ve kime ait olduğunu çıkaramamıştı. Kim olduğunu görmek için gözlerini açtı. Kendisiyle konuşan hemşireydi. Hemşireye bakarken kendisiyle konuşan Johnny'nin imgesi birdenbire yok oluvermişti.

"Karmaşık düşler görmüş olmalısınız," dedi hemşire yumuşak bir sesle. Bir kez daha tansiyonunu ölçtü. Sonuçtan memnundu. Alice kendini toparlamaya başlamıştı. Ama bir süre daha onunla yakından ilgilenmeliydiler.

Alice gözlerini kapatarak yeniden uykuya daldı ve yine aynı düşe geri döndü. Döner dönmez Johnny'nin kendisini bekler bulması onu çok rahatlatmıştı. Johnny küçüklüğünde yaptığı gibi alçak bir duvarın üstüne

oturmuş ayaklarını sallıyordu. Ve annesini görür görmez de duvardan atladı. Ama annesi onunla konuşmaya başlayınca söylediklerinden hiç hoşlanmadı.

"Johnny seninle gelmek istiyorum," dedi annesi. Tüm bunları ona söyleyebilmek için tam dört ay beklemişti. Bu duygulan onca zamandan beri bilinçaltına atmış, var gücüyle bastırmaya çalışmıştı. Ama artık onsuz yaşayamayacağı da çok iyi biliyordu.

"Sen çıldırdın mı, anne?" diye sordu Johnny şaşkınlıkla. "Bobby, Charlie ve babamı bırakmak mı istiyorsun? Olamaz. Mümkün değil bu. Onların sana düşündüğünden de fazla gereksinimleri var. Şu an kararlarımı ben almıyorum ama inan bana bu söylediklerine hak verecek bir tek kişiyi bile bulamazsın burada. Bunları bir an önce unut, anne ve kendine gel." Öfkeli bir sesle konuşmuştu.

51

Danielle Steel

"Sensiz yaşayamam," diye yineledi Alice bir kez daha mutsuz bir sesle. "Burada kalmak istemiyorum."

"İsteyip istememen önemli değil. Yapman gereken daha birçok şey var. Benim de öyle," dedi yaşından çok daha olgun bir sesle.

"Senin ne yapman gerekiyor?" diye sordu annesi meraklı bir sesle ama Johnny omuz silkti. Yeniden duvarın üstüne çıkmış, ayaklarını sallamaya başlamıştı.

"Bilmiyorum. Henüz söylemediler. İçimden bir ses bunun çok önemli bir görev olacağını söylüyor. Senin içinde bulunduğun bu duruma son vermene çalışacağım. Nasıl olur da kendini böylesine bırakırsın, anne? Sen eskiden hiç de kolay pes eden biri değildin." Sesi düş kırıklığıyla doluydu. Alice başını kaldırarak oğlunun gözlerine baktı ve yüzüne dokunabilmeyi diledi içinden, ama bir ses, ona dokunamayacağını söylüyordu. İçgüdüsel bir şekilde dokunursa hemen uyanacağını hissediyordu.

"Daha önce hiç ölmemiştin. Bu duyguya alışık değilim, güzel oğlum. Sensizliğe dayanamıyorum." Johnny duvardan aşağı atlamış, annesinin karşısına geçerek söylediklerini dinliyordu. Konuştuğun-daysa sesi öfkeli ve kararlıydı.

"Bir daha kesinlikle bu şekilde konuşmanı istemiyorum. Lütfen kendine gel." Bir evlattan çok bir baba gibi konuşmuştu. Sanki birdenbire büyüyüvermişti. Alice bile bunun oldukça garip bir düş olduğunu farkındaydı. Garip bir duyguya kapılmıştır, kendini bambaşka bir dünyada oğluyla birlikte varsayıyordu.

"Peki, peki," dedi babasını yatıştırmaya çalışan küçük bir çocuk gibi. "Burada sensiz yaşamamanın ne denli zor olduğundan habe-

52

Melek

rin bile yok." Aylardan beri bunları ona söylemek istiyordu; şimdi söylediği için de kendini bir hayli rahat ve hafiflemiş hissediyordu.

"Biliyorum. Ben de bu kadar çabuk sizlerin yanından ayrılmak istemezdim. Her şey çok şaşırtıcı bir hızla gelişti. Zavallı Becky. Ondan ayrıldığım için de çok üzgünüm." Yüzünde üzgün ve buruk bir ifade oluşmuştu. Alice onun için çok üzüldü.

"Yeni yeni kendini toparlıyor," dedi annesi. Johnny sanki annesinden daha fazla şey biliyormuşcasına başını salladı.

"O da iyi olacak. Ne var ki, bunu henüz bilmiyor. Sen de anne, Charlie, Bobby ve babam da iyi olacaksınız. Tabii eğer sen iyileşmek için elinden geleni yaparsan, babam da Charlie'nin maçlarına giderse her şey çok daha çabuk düzelir. Bu davranışlarınızın benim için de zor olduğunu aklınızdan çıkarmayın," dedi yorgun bir sesle. Ama ailesiyle yakından ilgilendiği anlaşılıyordu. Alice, onunla konuşurken oğlunun buz bir heykelin erimesi gibi yavaş yavaş uzaklaştığını ve görünmez olduğunu fark etti.

"Affedersin, bebeğim. Amacım seni üzmemek değildi," dedi özür dilercesine. Bir yandan da bu düşün sona ermemesini diliyordu içinden.

"Sen beni hiçbir zaman üzmezsin, anneciğim. Şu anda da üzmiyorsun. Ben senden sadece bir an önce iyileşmeni istiyorum, diğer konuları başka zaman konuşuruz."

"Ne zaman?" Oğlunu bir daha ne zaman göreceğini öğrenmek istiyordu. Oğlu öldüğünden beri onu ilk kez düşünde görmüştü.

"Söyledim ya, iyileştiğinde. Şu anda hiçbir şeyi dert etmeni istemiyorum."

"Neden?"

53

Danielle Steel

"Çünkü hastasın ve henüz görevim belirlenmedi." Söylediklerinin anlamını tam olarak açıklamayıp, şifreli konuştuğundan Ali-ce'in kafası karışmıştı. Ama yine de yan yana yürüyorlardı ve Johnny gerçek gibiydi.

"Ne görevi?"

"Merak etme, anne." Annesiyle konuşurken aynen bir yetişkin gibiydi. Onun ne denli iyi olduğunu görmek Alice'in sıkıntısını hafifletmişti.

"Okula mı gidiyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin. Belki de kanatlarımı hak etmeliyim."

Bunlan söyledikten sonra gülmeye başladı. Ardından annesini öperek yanından uzaklaştı. Alice, oğlunun arkasından koşmak istedi ama birden onun peşinden gidemeyeceğini fark etti. Sanki birden önünde kalın bir duvar oluşmuştu ve durması gerekiyordu. Oğlu gözden kayboluncaya dek arkasından baktı ve daha önceki gibi kendini üzmedi. Bir süre sonra tansiyonunu ölçmek için kendisini uyandıran hemşireye gülümsedi. Harika bir düşün görmüştü.

"Kendinizi çok daha iyi hissediyorsunuz, değil mi, Bayan Peterson?" diye sordu hemşire ve yanıt beklemeden odadan çıkıp gitti. Alice yeniden uykuya daldı ama bu kez düşünde Johnny'yi görmedi. Ertesi sabah Jim'le çocuklar ziyaretine geldiğinde bir an için onlara o gece gördüğü düştün söz etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Onları ürkütmek istemiyordu, ayrıca bu konuda kimseye bir şey söylememesi gerektiğini de hissediyordu. Doğrusu bu tür konulan Jim'le konuşmak zaten kolay değildi ve Bobby'nin hayaletlerden korkma olasılığıysa oldukça fazlaydı.

Melek

Doktor, onu bir gece daha hastanede tutmaya karar verdi. O gün öğleden sonra Pam ziyaretine geldi. İkisi birlikte bir süre sohbet ettiler. Daha sonra Jim telefon edip o gece çocuklarla evde kalmaya karar verdiğini söyledi. Alice bunun çok iyi bir fikir olduğunu, kendisini çok daha iyi hissettiğini söyledi. Uykuya daldığındaysa yine düşünde Johnny'yi gördü. Keşfettiği bu yeni boyut çok hoşuna gitmişti ve artık sürekli uyumak istiyordu. Johnny'nin de keyfi yerindeydi, konuşmalarında birçok şeyden söz ettiler: Becky, okul, çalıştığı işlerden ve babasının neden o kadar çok içki içtiğinden. Her ikisi de bunun beş yıl önce geçirdikleri kazayla ilgili olduğunu biliyordu, ama Johnny aradan yeterince zaman geçtiğini ve babasının içkiyi bırakması gerektiğini söyledi. Johnny birden yaşından çok daha olgun ve akıllı biri olup çıkmıştı.

"Söylemesi kolay," dedi Alice, yavaşça oğluna. "Onun bu denli içki içmesi benim de hiç hoşuma gitmiyor ama Bobby konuşmadığı sürece baban da kendini suçlayıp duracak."

"Hazır olduğunda Bobby konuşacak. İşte o zaman babamın da içki için geçerli bir bahanesi kalmayacak."

"Bobby'nin konuşacağını da nereden çıkardın?" Yaklaşık iki yıl önce umutlanmaktan vazgeçmişti. Artık küçük oğlunun konuşacağına inanmıyordu.

"Konuşacak. Bak görürsün."

"Bu bilgiyi daha yüksek bir kaynaktan mı aldın, yoksa beni rahatlatmak için mi böyle söylüyorsun?" diye sordu oğluna gülümseyerek.

"İkisi de geçerli. Doğrusunu söylemem gerekirse bunu yüreğimin derinliklerinden hissediyorum. Ben onu her zaman kafamın içinde duyardım. Her zaman."

Danielle Steel

"Biliyorum," diye karşılık verdi Alice buruk bir sesle. Küçük oğlunun geçirdiği travma yabana atılır gibi değildi. "Ve senin dışında da hiç kimse onu işitemezdi."

"Eğer denersen sen de işitebilirsin," dedi Johnny. Alice bu sözleri bir an düşündü. Meraklanmıştı. Bunu hiç denememişti. Bobby'nin boşluklarını doldurmuş ama Johnny'nin yaptığı gibi kafasının içinden küçük oğlunun söylediklerini duymaya hiç çalışmamıştı.

"Eve döndüğümde deneyeceğim," diye söz verdi oğluna. Bir yandan da acaba bunun için mi Johnny'yi düşümde gördüm, diye soruyordu kendine. Onun iletmek istediği mesaj bu muydu? Belki de hastanede kendisine verilen sakinleştiricilerin etkisiyle bu şekilde düşünüyordu. Bu yaşadıkları ilaçların yan etkisi olabilir. Oğluyla konuşurken birden şafağın sökmeye başladığını hissetti. Uyanıp oğlunu yeniden yitirmekten korkuyordu. Artık sabahlardan nefret eder olmuştu. Kalbindeki yoğun acıyla uyanarak, başlarına gelen felaketi yeniden anımsayacak ve birkaç saniye içinde, gözlerini açar açmaz Johnny ortadan kaybolacaktı.

"Seni bir kez daha yitirmek istemiyorum," dedi oğlunun kendisinden yeniden uzaklaştığını fark ederek.

"Senin yanında kalamaz mıyım?" Tek istediği oğlunun yanında olabilmektir.

"Elbette kalamazsın, anne, sen ölmedin ki. Yaşıyorsun. Daha da uzun süre yaşayacaksın. Burada yapman gereken birçok iş var." Kararlı bir sesle konuşmuştu.

"Seni çok özledim." Bu sözler Alice'in yüreğini yakıyordu.

"Ben de seni çok özledim, anne," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Hem de çok. Becky'yi... Bobby'yi... Charlie'yi... ve ba-

56

Melek

banı da çok özledim. Sizlerden uzak olmaya alışmak kolay değil. Ama bir süre daha buralarda olacağım."

"Olacaksın, değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Johnny gülümsedi.

"Yapmam gereken bir görev var," dedi gizem dolu bir sesle.

"Öyle mi?" Alice'in kafası karışmıştı. "Nasıl bir görev?"

"Bilmiyorum. İşin içeriğini söylemiyorlar. Bunu senin kendin bulup çıkarman gerek. Ayrıntı vermiyorlar. Açıklanmayan... bir şey işte."

"Ne demek açıklanmayan bir şey?" Oğlunun sözleri karşısında kafası iyice karışmıştı.

"Ben de tam olarak bilmiyorum, anneciğim. Galiba ne yapmam gerektiğini hissedeceğim ve o yolda yürüteceğim... ve her şey yoluna girdiğinde de görevimi tam anlamıyla yapmış olacağım." Basit bir göreve benziyordu, doğru zaman diliminde yapması gereken şeyleri bulup çıkarırsa sorun yaşanmayacaktı.

"Anlayamıyorum. Peki ben uyandığımda ne olacak? Yeniden uyuduğumda bu düşü bir daha görebilecek miyim?" Oğlunu görebilmek için sonsuza dek uyumak istiyordu.

Johnny, annesinin sorusuna güldü. Bu Alice'in hiçbir zaman unutmadığı o güzel gülüşlerden biriydi ve bu gülümsemeyi çok özlemişti. Oğlunu yeniden görmek çok hoştu, kendini o denli mutlu hissediyordu ki, hiç uyanmak istemiyordu.

"Beni daha çok göreceksin." Johnny düştü söz etmemişti.

"Ne zaman?" Oğlunu düşünde daha çok göreceğine ilişkin sözler ve yanıtlar almak istiyordu. Son iki gece onun için oğlunun

57

Danielle Steel

verdiği paha biçilmez bir armağan gibiydi. Bu düşler onunla birlikte olmakla eşdeğerdeydi.

"Şimdi," dedi Johnny rahat bir sesle. Annesinin yanında çok rahat bir hali vardı.

"Şimdi demekle ne söylemek istiyorsun?"

"Şimdiyi, yani uyandığımda."

"Uyandığımda seni mi göreceğim?" Alice'in olayları oğlundan daha iyi bildiği anlaşıyordu.

Johnny bir kez daha başını evet dercesine salladı. Alice kafası karmakarışık olmuş bir halde ona bakıyordu.

"Bunu açıklayabilir misin?"

"Peki. Uyan hadi."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Gözlerini aç."

"Gözlerimi açmak istemiyorum. Gözlerimi açarsam sen yok olup gideceksin ve her şey yine eskisi gibi korkunç olacak. Uyanmak istemiyorum." Alice çocuk gibi konuşuyordu ve gözlerini elinden geldiğince sıkıca kapamak istiyordu.

"Uyan, anne. Gözlerini aç." Alice önce açmamaya direndi ama sonra daha fazla kapalı tutamayacağını hissetti. Sanki gözlerini açmaya Johnny zorlamıştı. Açtı. loş odada önce tam olarak göremedi ama sonra gözleri loşluğa alışınca yatağın ayakucunda oturan Johnny'yi gördü. Düşünde gördüğü gibiydi. Düşündeki gibiydi.

"Vay canına, bu harika bir düş," dedi oğluna gülümseyerek bakarken. "Aldığım ilaçlardan olmalı." Mutluydu. Bu belki de düş değil, sanıydı.

58

Melek

"Hayır, bunun ilaçlarla ilgisi yok, anne," dedi Johnny güven dolu bir sesle. "Karşında duran benim."

"Bu da ne demek oluyor?" Alice gözlerini iri iri açarak oğluna baktı. Bu olanların akılcı bir yanı yoktu. Artık bunun bir düş olmadığını da farkındaydı. Doğrusu kafası iyice karışmıştı. Kendisiyle konuşan Johnny'yi görüyor, uyanık olduğunu biliyor ve bu da ona çok garip geliyordu.

"Söyledim ya, anne. Benim işte. Çok hoş, değil mi?" Heyecanlı görünüyordu ve Alice, oğluna panik içinde bakıyordu. Hayal görüyor olmalıydı. Belki de oğlunu yitirmekten duyduğu aşın keder ve acı ona bu oyunu oynanmıştı. "Kısa bir süreliğine geri geldim, anne. Ama yalnızca sana görüneceğim," dedi olanları açıklamaya çalışarak söyledikleri Alice'in gözlerini şaşkınlıktan daha çok açmasına neden olmuştu. "Galiba benimle özel bir anlaşma yapıldı. Ani ölümlerde böylesi şeylerin olduğunu söyledi geçenlerde biri. Ölen kişi ortalığı yatıştırmak için geri gelebilirmiş. Tek bildiğim geride bıraktıkların acılarını dindirmeye çalışmam gerektiği. Ama bunu nasıl yapacağımı ve öncelikle kime yardım edeceğimi de bana kimse söylemedi. Galiba bunu benim bulup çıkarmam gerekiyor."

"John Peterson," dedi annesi sert bir sesle. Yatağında doğrularak Johnny'e baktı. "Orada uyuşturucu falan mı kullanmaya başladın?" Kafası artık iyice karışmıştı. İnandığı ya da bildiği her şeyi altüst eden bir

noktaya gelmişti. Bu yaşadıkları astral yolculuğa benziyordu. Sanki Johnny de böylesi bir yolculuğa çıkmıştı ama o çok mutlu, rahat, huzurlu ve gerçek gibi görünüyordu. "Bu olanları anlayamıyorum," dedi annesi tedirgin bir sesle. "Hâlâ tüm bunların al-

59

Danielle Steel

diğim ilaçların yan etkisi olduğunu düşünüyorum," dedi kendi kendine. Bu sırada hemşire odadan içeri girerken, Johnny ortadan kaybolmuştu. Sanki hiç orada olmamış gibiydi ama Alice bu kez üzülmedi. Oğlu öylesine gerçek görünüyordu ki, ilk kez oğlunu yitirmenin verdiği o yoğun acıyı üstünde hissetmedi. Tersine garip bir şekilde mutlu hissediyordu kendini.

"Bu sabah nasılsınız bakalım?" diye sordu neşeli bir sesle hemşire. Alice'deki iyileşme belirtilerinden çok memnundu. Ali-ce'in yanında birkaç dakika kaldıktan sonra çıkıp gitti. Alice, oğlunu düşünerek gözlerini kapattı, açtığımdaysa Johnny, onun yatağının yanında durmuş gülümseyerek kendisine bakıyordu.

"Bu gerçek olamaz," dedi Alice, oğluna gülümseyerek. "Ama ne olursa olsun her dakikasını da çok seviyorum. Nereye gittin?"

"Odada başkaları olduğunda yok olmam gerekiyor. Kurallar böyle. Sana az önce de söylediğim gibi, anneciğim, yalnızca sana görüneceğim."

"Keşke her zaman burada olabilsen," dedi esneyerek, ama gözlerini hiçbir şekilde oğlundan ayırmamıştı. Olanları anlamak her geçen dakika daha da zorlaşıyordu ama verdiği duygu her an kat kat güzelleşiyordu. Onu görmek ya da gördüğünü sanmak harika bir duyguydu.

"Buraya senin için geldim, anne. Güven bana. Bunun çok hoş olduğunu demin de söylemiştim sana."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Birden kendini sanki denetimi mümkün olmayan bir olayın içinde buluvermiş gibi tedirgin hissetti. Doğrusu da öyleydi.

60

Melek

"Tüm bunların sana çok garip geldiğinin farkındayım. Başlangıçta bana da öyle gelmişti. Özel bir görev için beni bir süreliğine geri yolluyorlar. Çünkü oraya gittiğimde, elimdeki işleri bitirmeye zaman kalmamıştı. Her şey aceleyle gelmişti. Bu yüzden işlerimi tamamlamam için buraya geri dönmeme izin verdiler. Benim için değil, sizler için. Sen... Bobby... Charlie... babam... Becky ve belki de Becky'nin annesine yardım etmem için... Yapacağım birçok şey var ama bana henüz bir açıklama yapmadılar."

"Geri geldiğini mi söylemek istiyorsun?" Yerinde doğrulmuş, dikkatle oğluna bakıyordu. Bu kez artık düş görmediğinden emindi.

"Bir süreliğine," diye karşılık verdi Johnny hoşnut bir ifadeyle.

"Seni karşımda görmemin bana serumun içinde verdikleri ilaçların yan etkisinden oluşan bir sanrı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Hem olay bu denli basit değil, anneciğim. İnan bana bu denli basit değil." Yeniden gülümsedi. "Bu

çok hoş. Bu görevden çok memnunum. Sizleri çok özlemiştim."

"Ben de," diye karşılık verdi annesi. Gözleri dolmuştu. İçgüdüsel bir şekilde uzanarak oğlunun elini tuttu. Johnny, annesinin elini avuçlarının arasına aldı. Her şey eskisi gibiydi ve Johnny de değişmemişti. Her zamanki gibi yine çok yakışıklıydı. Alice büyük oğlunu çok seviyordu. "Yani seni eskisi gibi her zaman görebilecek miyim?" diye sordu şaşkınlıkla. Boğazına bir yumru tıkanmıştı.

"Görebileceksin. Meşgul olduğum zamanların dışında tabii. Sana daha önce de söylediğim gibi yapacak çok işim olacak. Galiba bana oldukça büyük bir görev verdiler."

61

Danielle Steel

"Seni başkalan da görebilecek mi?"

"Hayır, yalnızca sen göreceksin. Becky'nin de görmesini istiyordum ama onlar bunun iyi bir fikir olmadığını söylediler. Anne, bu sana yapılan en büyük iyilik. Fırsat bulduğunda teşekkür etsen ya da bir şekilde memnuniyetini bildirsen iyi olacak sanırım."

"Olur," diye fısıldadı oğluna. "Yaparım..." Sonra birden kafası yine karıştırdı. "Aklımı yitirmedikten emin misin ya da eve döndüğümde sakinleşmem için beni şimdiden uyuşturucuya mı alıştırıyorlar burada?"

"Eminim, anne. Neden bir süre dinlenmiyorsun? Benim yapacak bazı işlerim var. Eve döndüğünde görüşürüz." Uzanarak annesini öptü. Alice, oğlunun sıcaklığını hissetti. Annesini öptükten sonra ona gülümseyerek baktı ve göz açıp kapanıncaya dek gibi gelen bir sürede yok oldu. Gitmişti. Ama Alice bu kez aynı buruk duygulan duymadı içinde. Artık onu yitirmediklerini biliyordu. Tam olarak ne olduğunu hâlâ algılayamamıştı ama her ne olursa olsun yüreği dört aydan bu yana ilk kez hafiflemişti.

Yatağında yatarak oğlunu düşünmeye koyuldu. Onun sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Oğlunun sözlerini anımsayarak gözlerini kapattığında onu düş gücüyle görerek, öpüşünü, dokunuşunu yeniden gözlerinin önünde canlandırdı. Ve, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kısa bir süre sonra kahvaltısını getirdiler. İştahla kahvaltıyı yedi. Aylardan beri ilk kez böylesi bir kahvaltı yapmıştı. Kızarmış ekmek, yulaf, rafadan yumurta yemişti. Oğlunu her düşündüğün-deyse gülümsemek ve gülmek geliyordu içinden. Artık mutsuz, bu-

62

Melek

ruk, bunalımlı değildi. Yıllardan beri ilk kez bu denli mutluydu. Doktor, onun mucizevi bir şekilde iyileştiğini düşünüyordu. Ülser iyileşinceye dek ilaçlara devam etmesini istiyordu ama muayene ettikten sonra artık eve gidebileceğini söyledi. Alice, doktorun bu sözlerini duyar duymaz gülümsedi, çünkü eve gittiğinde oğlunu orada bulacağını biliyordu. Doğrusu bu yaşadıkları eğer gerçekten bir düşse bunun tüm yaşamı boyunca gördüğü en harika düş olduğunu biliyordu.

63

Danielle Steel

Jim öğle tatilinde Alice'i eve götürmek için hastaneye geldi. Alice'in neşesi yerindeydi ve eskisine oranla daha güçlüydü. Doktoruna eve gittiğinde kendini yormayacağına, dinleneceğine söz verdi. Eve geldikten kısa bir süre sonra komşularından biri ziyaretine geldi. O akşam da Pam, Becky'yle birlikte onu görmeye gittiler. Charlotte, doktorun verdiği diyet doğrultusunda annesine yemek pişirdi.

İlerleyen saatlerde Alice üstüne sabahlığını geçirerek aşağıya indi. O akşam Jim bile onlarla birlikte yemek yemiş, altı şişe birayla oturma odasına televizyon izlemeye gitmeden önce bir süreliğine de onlarla oturmuştu. Alice bulaşıkları yıkayan Charlotte'a yardım ederken, Bobby mutfak masasında oturmuş sessizce onları izliyordu. Annesi eve geldiğinden beri gözlerini ondan ayırmıyordu. Annesinin evde olmadığını fark ettiğinde çok korkmuştu ve onun bir daha geri gelmeyeceğini düşünmüştü. Annesi odasına gitmek için

64

Melek

yukanya çıktığında onun arkasından gelerek yatağın ucuna geçip oturdu.

"Tamam artık, yavrucuğum. Eve döndüm ve seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim. İnan bana şimdi çok daha iyiyim." Bobby'nin iri mavi gözlerinden çok korktuğunu görebiliyordu. Johnny'nin aniden onları bırakıp gitmesine ilişkin anı özellikle Bobby için hâlâ tazeliğini koruyordu. Kısa bir süre sonra annesinin yanına gelerek elini tuttu.

Daha sonra Alice, küçük oğlunu odasına götürerek yatağına yatırdı. Bir süre sonra da odasında bir ses işitti. Önce kendi giyeceklerinden birini ödünç almak için Charlotte'un gelmiş olabileceğini düşündü. Charlotte, annesinden daha uzun ve ince olmakla birlikte yine de en sevdiği kotunun üstüne annesinin kazaklarından birini giymekten çok hoşlanırdı.

"Charlie?" diye seslendi Alice dolaba doğru başını çevirerek ve yatağında hafifçe doğrularak. Kendisine gülümseyerek bakan Johnny'yi görünce heyecanla sıçradı. Hastanedeki gibi üstünde yine aynı mavi gömlekle kotu vardı ve saçları da mezuniyet balosuna giderkenki gibi özenle taranmıştı.

"Selam, anne," diyerek annesini yanağından öpmek için hafifçe eğildi, sonra da çocukluğundan beri annesiyle özel bir şeyler konuşurken yaptığı gibi yatağın ucuna geçip oturdu.

"Bunlara alışmam biraz zaman alacak," dedi annesi. "Bu bir mucize, değil mi?"

"Evet, öyle." Başını onaylarcasına sallarken gülümsüyordu. "Bugün ne yaptın?" diye sordu annesi başını yastığa koyarken. Gözlerini bir an olsun oğlundan ayırmamaya özen gösteriyordu. Es-

65

F:5

Danielle Steel

kişinden çok daha iyi, genç, güçlü ve özgüvenli bir hali vardı. Eskiden ara sıra kaygıyla kaşlarını hafifçe çatardı ama şimdi her an mutlu görünüyordu. Alice birden oğluna ne yaptığını sormakla saçmaladığını düşündü. Sanki Johnny hep yanlanndaymışcasına kendisine işinden ve okulundan söz etmesini bekliyordu.

"Bugün Becky'yi görmeye gittim. Çok perişan ve üzgün bir haldeydi." Johnny bu sözcükleri söylerken bakışlarında da ciddi ve üzgün bir ifade oluşmuştu. Genç kızı saatlerce izlemiş, kardeşleri ve annesiyle konuşmalarını dinlemişti.

"Annesiyle geldi buraya bu akşam." "Biliyorum, anne. Ben de buradaydım." "Burada mıydın?"

Evet dercesine başını salladı. Başka bir şey düşünüyor gibiydi. "Bobby'yi çok korkuttun," dedi, ama Alice bunun zaten farkındaydı. Bobby'nin duygularını açıklamak için sözcüklere gereksinimi yoktu ve gün boyunca annesinin yanından ayrılmaması da ona bilmesi gereken her şeyi anlamıştı. Bobby, annesinin de ölmesinden çok korkmuştu.

"Hastaneden eve dönmeyeceğimi sandı galiba. Senin gibi gideceğimi düşündü."

"Biliyorum, anne," dedi Johnny yavaşça. "Charlie de babam için üzülüyor." Alice evet dercesine başını salladı, bu konuda söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. O da Jim için kaygılanıyordu. Johnny'nin ölümünden beri daha fazla içmeye başlamıştı. İçkiyi azaltmasını ümit etmenin dışında elinden bir şey gelmiyordu. Ertesi sabah kalkıp işe gidemeyecek kadar çok içmiyordu, neyse ki. Eve de sarhoş gelmiyordu. Ama içmeye başlayınca tüm gece boyunca düzenli bir

66

Melek

şekilde içiyor ve sonra da sızıp kalıyordu. Bunu değiştirmenin yolu yoktu. Kuşkusuz Jim'in bu davranışları hepsini olumsuz etkiliyordu. Alice bunların farkındaydı. Jim, karısının kendisiyle bu konuyu konuşmasına izin vermiyordu ve Alice de kocasını nasıl değiştirebileceğini kestiremiyordu. Duygularını kimseye açmamıştı, kocasının davranışlarını haklı çıkartacak bahaneler bulmaya çalışıyor, özellikle çocuklara babalanna saygı duymaları için elinden geleni ardına koymuyordu. Ama evdekiler için Jim'in içkisi ve neden içtiği artık kesinlikle bir sır değildi. Öncelikle küçük oğlunun dilinin tutulmasına neden olan kazad'a onun az kalsın boğulmasına neden olmuştu, sonra da en çok sevdiği oğlunu trajik bir trafik kazasında yitirmişti. Tüm bunlar onun kaldıracabileceği ya da düşünebileceği türden şeyler değildi. İçtiğinde hiçbir şeyi algılamak ya da düşünmek zorunda kalmıyordu. Beyni ve duygulan uyuşuyordu. Bundan daha iyi bir kaçış yolu olamazdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu merakla Alice. Gün boyunca bu sorusuna yanıt bulmaya çalışmıştı. Bir yandan da oğlunu düşünce mi yoksa gerçekten mi gördüğünü çözmeye çalışmıştı. Oldukça garip ama o oranda da olağanüstü güzel bir şeydi ve bunu birine anlatmak ya da açıklamaya çalışmak olanaksızdı. Alice asla böyle bir girişimde bulunmayacaktı. "Nasıl olacak? Her zaman mı burada olacaksın yoksa belli dönemlerde gelip gidecek misin?" İşin en garip yanı birbirleriyle olağan bir şekilde konuşmalarıydı ve Alice seslerinin başkaları tarafından duyulup duyulmadığını merak ediyordu. Bu konuda çok dikkatli olmaları gerekiyordu yoksa insanlar Johnny'yi göremeyecekleri için onun kendi kendine konuştuğunu düşünerek aklını kaçırdığını sanacaklardı.

67

Danielle Steel

"İşimi yaparken buraya da gelip gideceğim sanıyorum. Becky'yle de bir süre beraber olmak istiyorum." Becky'den söz edince bakışlarında buruk bir ifade oluşmuştu. O gün Becky'nin ne denli üzgün olduğunu görmek ona çok dokunmuştu. Ölümüyle kaç kişinin yaşamını perişan ettiğini yeni fark ediyordu ama bu

yüzden geri döndüğünü de biliyordu. Tamamlanmamış birçok iş, söylenmemiş birçok söz vardı. Şimdi de böylesine kısacık bir zaman diliminde yapacak birçok işi olduğunun farkındaydı.

Yataktan kalkarak kapıya doğru gitti. Annesine gülümseyerek baktı.

"Evde olmak çok güzel, anne." Kısa bir süre için bile olsa bu ikisi için de harika bir duyuydu.

"Senin burada olman harika, yavrucuğum. Seni o kadar çok özlemişim ki." Sözcükleri duygularını tam olarak ifade etmemeye başlamıştı.

"Evet," diye karşılık verdi. "Ben de sizleri çok özlemiştim. Şimdi aşağıya inip babama bakacağım."

"Seni görebilecek mi?" Oğlunun söyledikleri karşısında çok şaşırılmıştı. Jim'in oğlunu görebileceğini sanmıyordu. Johnny, annesinin bu sözlerine güldü.

"Elbette görmeyecek, anne. Dalga mı geçiyorsun. Korkudan ölür."

"Doğru haklısın," diye gülerek karşılık verdi.

"Ben yalnızca onun nasıl olduğunu görmek istiyorum. Ayrıca odamdan almak istediğim bir iki şey var. Okul ceketim nerede? Onu birine verdin mi?"

68

Melek

"Elbette vermedim. Bobby için saklıyorum onu. O ceketin bir gün onun olacağını söylediğimde gözleri mutlulukla parlamıştı. Tabii ceketini giyebilmesi için biraz büyümesi gerek." Karşılıklı gülümsediler.

"Bu arada isterse Charlie giyebilir," dedi.

"Babanın buna izin vereceğini sanmıyorum. Ceket dolabında asılı. Her şey yerli yerinde." Alice hiçbir şeyin yerini değiştirmedeği gibi hiçbir eşyayı da vermemişti. Kazandığı kupalar, fotoğraflar, ödüller her şey yerli yerinde duruyordu. Alice, oğlunun odasına artık eskisi gibi sıklıkla gitmiyordu. Oysa ilk günlerde hemen hemen hiç odadan dışarı çıkmıyordu.

"Hadi şimdi yat ve uyu. Sabah görüşürüz, anneciğim." Her şey eskiden olduğu gibiydi. Johnny geceleri annesine iyi geceler diler, aşağıya inerek Becky'ye telefon eder ve sonra da odasına gidip yatar.

"İyi geceler, meleğim." Bir süre yatağında oturarak oğlunu düşündü. Birkaç dakika sonra da Charlotte içeri girdi. Islak saçlarına jel sürmüştü, annesine soru sorarcasına baktı.

"Az önce kiminle konuşuyordun? Babam mı buradaydı?" İkisi de Bobby'nin uyuduğunu biliyordu. Banyodan çıkıp hole odasına doğru giderken annesinin sesini duymuş ve kiminle konuştuğunu merak etmişti.

"Telefondaydım," diye karşılık verdi Alice duraksamadan. "Baban aşağıda. Büyük olasılıkla televizyonun karşısında uyuyakalmıştır."

"Bana yeni bir şey söyle," dedi ters bir tavırla Charlotte. "Peggy Dougal'ın babası da alkolikmiş ama sonra tedavi görmüş."

Danielle Steel

"Peggy Dougal'm babası içkili araba kullanmaktan içeri girmişti," dedi Alice, kocasını savunurcasına. "Sonra da işinden kovuldu. Mahkeme alkol tedavisi görmesi için onu zorlamıştı. Bu aynı şey değil." Jim'e kazadan sonra defalarca tedavi görmesini söylemişti ama kocası, onun sözlerine kulak bile asmamış, alkolik olmadığını yüzüne haykırması ve tedavi görmesi için ortada geçerli bir neden olmadığını söyleyerek yalnızca birkaç şişe bira içtiğinde ısrar edip durmuştu. Alice insanın kendini hazır hissetmeden böylesi bir tedaviye zorlanmaması gerektiğini biliyordu. Her şey Jim'e kalmıştı. Başkalarının bu beladan paçalarını nasıl kurtardıklarını görmesini sağlayacak sözleri çoktan tükenmişti Alice'in.

"Belki Peggy'nin babası gibi değil ama sen hiç akşamları babamla konuşmaya çalıştın mı, anne? Kendisine söylenenleri anlayamıyor." Sıklıkla dili peltekliyor ve konuşmaları anlaşılmıyordu.

"Biliyorum, hayatım." Alice, kızma ne söyleyeceğini kestire-miyordu. O akşam Charlotte ilk kez babasının sarhoş olduğundan söz etmişti. Ve Alice, kızına yanıldığını söyleyecek yürekliliğe sahip değildi. Kızma karşı her zaman dürüst olmuştu ve her zaman da olacaktı. Jim'in tedaviye gereksinimi olsun ya da olmasın öncelikle kaza konusunda kendini bağışlaması ve büyük oğlunu yitirdiği gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Ama ne yazık ki, bunlar olmuyordu. Jim her geçen gün ailesinden daha da uzaklaşıyordu. Canından çok sevdiği tek oğlu ölmüş ve diğerleri de onun için yaşamıyor gibiydi. Alice bazen kocasının kendilerinin varlığından haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Çocuklarıyla asla konuşmuyor, onların varlığını yadsıyordu. Oysa Johnny'yle saatlerce spordan, futboldan konuşurlardı. Artık Jim'in konuşacak kimsesi kalmamıştı. Alice'le

Melek

bile konuşmuyordu. "Geç oldu, hayatım, artık yat. Ben de az sonra gidip babanı uyandırarak buraya getireceğim."

"Bu seni öfkeliendirmiyor mu, anne?" diye sordu üzgün bir tavrıyla. Annesi hayır anlamında başını salladı.

"Hayır ama bazen üzüyor." Charlotte evet dercesine başını sallayarak yavaşça kapıya doğru gitti ve tam Johnny'nin durduğu yerde elini kapının koluna koyarak durdu.

"İyi misin, anne? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Çok iyiyim." Tedavi harikalar yaratmıştı ve aldığı ilaçlar da ağrılarını kesmişti. Ama her şeyin ötesinde artık eskisi gibi gülüm-süyordu. Garip bir şekilde Johnny eve geri dönmüştü ve Alice de artık eskisi gibi yaşamdan ümitlenebilirdi.

Danielle Steel

Beşinci Bölüm

Ertesi günler Alice evdeki işlerle ilgilenmişti. Yapacak birçok şey vardı. Doktoruna da yorulmayacağına

ilişkin söz verdiğinden belli aralıklarla uzanıp dinleniyordu. Çocukları okula onun yerine Jim bırakmaya başlamıştı. Dönüşte de çocukların okul arkadaşlarından birinin annesi onları arabasıyla eve getiriyordu. O hafta annesinin basket maçına gelemeyeceğinin farkında olan Charlotte, ona bunu anlayışla karşıladığını söylemişti. Böylece Alice evde kalıp Johnny'yle bol bol konuşma olanağı buluyordu.

Johnny de söylediği gibi sık sık eve gelip gidiyordu. Arkadaşlarını ve eski okulunu da görmek istediğini söylemişti. Bazen Char-lotte'un yanında sınıfta oturuyordu. Annesine Charlotte'un derslerinin iyi olduğunu ama derslerinden çok sporla ilgilendiğini ve matematikte zayıf olduğunu söyledi. Bunun dışında başanlı sayılırdı.

Ama onu endişelendiren aslında Bobby'di. Onun da okuluna gitmişti ama onun kimseyle arkadaşlık etmediğini, oyunlara katıl-

72

Melek

madiğini üzülererek görmüştü. Özel okulunda alışılmışın dışında içi-nekapanık bir köşede oturuyordu. Johnny 'nin ölümünden beri kendini toparlayamamıştı ve Alice hastalanmadan kısa bir süre önce okula geri dönmüştü.

"Bobby konusunda ne yapmayı düşünüyorsun, anne? Ben onun artık konuşmaya başladığını sanıyordum." Oysa Alice özellikle beş yıldan sonra onun artık konuşabileceğine ilişkin fazla bir umut beslemiyordu. Ayrıca Johnny'nin ölümünün de küçük çocuğu aşın etkilediği görülüyordu.

"Umarım konuşur," dedi Alice umut dolu bir sesle. "Belki bir gün bizlere bir şey söylemek ister." Şimdilik durumundan hoşnut görünüyordu.

"Doktoru ne diyor?"

Alice içini çekti. Her şey eski günlerdeki gibiydi. Yeniden oturmuş oğluyla dertleşiyordu. Jim'le bu şekilde konuşamazlardı. Charlotte da bu konular için henüz çok gençti. "Doktor terapi seanslarına yanıt vermediğini ve zorlamanın da bir yaran olmadığını söylüyor. Son denememizde daha çok içine kapandı. Bence konuşmakta zorlanıyor ve sanırım hiçbir zaman da konuşmayacak." Alice zaman zaman eğer ölürse, Bobby'nin durumunun ne olacağını düşünmekten kendini alamıyordu. Zamanı geldiğinde yaşamını sürdürmek için çalışması gerekecekti ama küçük çocuğun dünyası son derece kısıtlıydı ve çevresine ördüğü duvarları yıkmazsa bu dünya her zaman küçücük kalmaya mahkûmdu. Henüz hiçbirisi bu duvarı yıkmanın bir yolunu bulamamıştı.

"Bobby'yi Charlie'nin maçlarına götürmelisin. Benimkilere nasıl koşarak gelirdi, hatırlamıyor musun?" dedi Johnny mantıklı bir

73

Danielle Steel

şekilde. Alice bir süre oğlunun söylediklerini düşünerek başını onay-larcasına salladı. Doğrusu bu çok iyi fikirdi.

"Bobby eskiden Charlie'yi zaman zaman mahcup ederdi ama Charlie artık büyüdü. Belki şimdi eskisi kadar mahcup olmaz."

"Olmasa iyi olur," dedi annesi. Alice mutfakta iki tane elmalı turta pişirirken Johnny de yanında duruyordu.

"Neden iki tane?" diye sordu fırından gelen güzel kokuları içine çekerek. Fırının kapağını açarak tüm kokuyu içine çekmek istiyordu.

"Bir tanesini bugün öğleden sonra Adamslara götürmeyi düşünüyorum. Bize çok iyi ve anlayışlı davranıyorlar. Ben hastanedeyken Pam defalarca babana yemek pişirip getirdi. Ayrıca senin ölümünden beri de bize çok iyi davranıyorlar." Bu sözcüklerin saçmalığı karşısında birden durup oğluna baktı. Bakışları karşılaşınca kahkahalarla gülmeye başladılar. "Bunun ne denli delice olduğunun sen de farkında mısın? Benim bu konuşmalarımı biri duyacak olursa beni hemen tımarhaneye tıkarlar."

"Merak etme burada yalnızız ve beni de kimse göremez. Bence her şey yolunda. Endişelenecek bir şey yok," diye karşılık verdi Johnny. Alice, doktorun verdiği ilacı içti. Johnny geri geldiğinden beri Alice'de somut bir iyileşme olmuştu. Aslında uzun yıllardır ilk kez kendini bu denli iyi hissediyordu ve bunu da Johnny'ye borçluydu. Oğlunun ölümünden beri içinde her geçen gün büyüyen acısı hafıflemişti. Kendini yirmi yaş genç hissediyordu ve öyle de gösteriyordu. Tek üzüntüsü diğerlerinin Johnny'yi görememesi ve onunla konuşamamalıydı.

74

Melek

"Keşke mümkün olsa da senin yerine elmalı turtayı Adamslara ben götürebilsem," dedi Johnny buzdolabına dayanmış, annesine gülümseyerek. "Bu tür şeyleri gerçekleştirebileceğimi sanmıyorum."

"Yeterince mucize yaşadık, hayatım," dedi Alice, oğluna sevgiyle bakarak. "Seni neden geri gönderdiklerini öğrenebildin mi?"

"Emin değilim. Buradaki işlerimi tamamlamak için sanıyorum. Galiba çok çabuk ölünce ve geride bırakılmış birçok iş kalınca böyle davranıyorlar."

"Ne gibi işler?"

"Sen... babam... Bobby... Charlie... Becky... Belki de hiçbirinizin akılcı davranmadığını fark ederek yardıma gereksiminiz olduğuna karar verdiler."

"Buna eminim," dedi yavaşça annesi. Bir yandan da oğluyla birlikte geçireceği birkaç gün için şükran duyuyordu. Ona olağanüstü bir armağan vermişlerdi ve bunun her anının tadını çıkarmaya kararlıydı. "Burada ne kadar kalabileceksin?"

"İşlerimi bitirinceye dek," diye karşılık verdi Johnny.

"Hangi işlerini?" Alice hâlâ "iş" sözcüğünün neleri içerdiğini tam olarak anlayamamıştı ama Johnny'nin de anladığı pek söylenemezdi.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu galiba benim kendimin bulup çıkarması gerekiyor. Bu konuda bana fazla bir şey söylemediler." On-lann kim olduğunu sormaya cesaret edemiyordu. Johnny'nin başının üstünde ne bir hale, ne de sırtında kanatlar vardı. Uçmuyordu. Duvarların ya da kapıların içinden geçmiyordu. Her zamanki gibi yürüyordu. Dört ay önceki gibi mutfakta dolanıyor, annesinin yata-

Danielle Steel

ğının ayakucuna oturuyordu. Görünüşünde, kokusunda, sesinde herhangi bir farklılık yoktu ve Alice ne zaman oğlunun eline dokun-sa ya da yanağından öpse veya elini omzuna atsa sıcacıktı. Johnny, ona Tann'nın bir armağanıydı, artık geri dönmüştü, yanında ne kadar kalırsa kalsın Alice bunun için sürekli şükredip duruyordu.

Alice, Bobby'yi okuldan almak için dışarı çıkmaya hazırlanırken Johnny de oturma odasında oturmuş televizyon izliyordu. Alice, ona gelmek isteyip istemediğini sordu. Johnny bir an için durak-sadıktan sonra geleceğini söyledi. Arabada giderlerken Johnny'nin okul arkadaşları, kendisi için çok önemli olan bursu kazanması, yapmaktan hoşlandığı sporlar gibi birçok şeyden söz ettiler. Çocukluğuna ilişkin anılan artık ikisi için de çok değerliydi. Johnny, annesine çocukken yaptığı şakaları anımsatarak onu güldürüyordu. Bobby arabaya bindiğinde Alice hâlâ gülümsüyordu. Ne var ki, Bobby arabaya biner binmez Johnny ortadan kaybolmuştu.

"Merhaba, bebeğim. Günün iyi geçti mi?" Bobby bazen bu tür sorular karşısında evet dercesine başını sallardı ama bu kez sallamamıştı. Yalnızca uzun bir süre annesine bakmış sonra da bir şeyler sezinlemişcesine başını çevirip arka koltuğa bakmıştı. Ardından da hiçbir tepki göstermeksizin başını çevirip camdan dışarı bakmıştı.

Eve geldiklerinde annesi ona kurabiyeyle süt vermişti. Bobby yiyecekleri alarak odasına çıkarken telefon çaldı. Arayan Pam'di. İşten arıyordu ama arkadaşına anlatmak istediği çok önemli bir şey vardı. Alice, ona elmalı turta pişirdiğini söyleyince Pam içtenlikle teşekkür etti. Alice, Pam işten eve dönünce turtayı getirmeye söz verdi.

Melek

Pam'e giderken Bobby'yi de yanına aldı. Adamslann çocukları Bobby'yi görünce çok sevinmişlerdi. Becky mutfakta çocukların yemeğini hazırlıyordu. Köfteler pişerken genç kızın yüzünde belli belirsiz bir bıkkınlık ifadesi görülüyordu ama Alice, onun her geçen gün daha da güzelleştiğini fark etmişti. Bu da Johnny'nin ölümünü kabullenmeyi daha da zorlaştıyordu. Oysa zamanı geldiğinde evlendiklerinde çok mutlu olacaktardı. Ve Becky, Johnny'nin ölümünden beri de kimseyle ilgilenmiyordu. On sekiz yaşında, yaşamı annesinininki gibi son derece sıkıcı ve tekdüze idi. Becky kendini dul gibi hissediyordu. İşten doğruca eve gelip çocuklarla ilgileniyordu. Johnny'nin ölümünden beri sinemaya bile gitmemişti. Alice, ona dışarı çıkmak için biraz kendini zorlaması gerektiğini söylemişti.

"İşin dışında hiçbir yere gitmek istemiyor," diye şikâyet etti Pam. Kızının durumuna çok üzülüyordu. Ne var ki, Mike'in ölümünden bu yana geçen iki yıl boyunca kendisi de aynı şekilde davranıyordu.

"İkinizin de dışarı çıkması gerek. Ne zaman isterseniz Char-lie'yle ben gelip çocukların yanında kalırız." Alice, Charlotte'un bu fikirden hoşlanacağını pek sanmıyordu ama onlar için de bir şeyler yapmaları fena olmayacaktı.

Kadınlar kendi aralarında bir süre sohbet ederlerken Bobby de sessizce oturarak diğer çocukları izliyordu. Onların arasına katılmamış, gerçi onlar da onu yanlarına çağırma-mışlardı. Oysa hepsi de yaşıt sayılırdı. Sanki orada değilmiş gibiydi. Çocukları dikkatle izlemesine karşın tamamıyla içine kapanmış

orada öylece oturuyordu. Alice oturma odasından gelen bir gürültüyle başını çevirdiğinde Johnny'nin yukanya çıkan Becky'yi izlediğini gördü. Alice, oğluna

77

Danielle Steel

şaşkınlıkla baktı ve Johnny birkaç dakika sonra fırındaki yemeğe bakmaya gelen Becky'yle birlikte mutfığa geldi. Becky, Johnny'nin varlığından haberdar değildi. Alice'se Pam'ın anlattıklarını dinlemekte zorlanıyordu. Pam işyerinde karşılaştığı bir adamdan söz ediyordu. Ne var ki, söyledikleri Alice'in bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Gözlerini, pişirdiği mısırın üstüne tereyağı süren Becky'ye bakan Johnny'den alamıyordu. Johnny birden gülümseyerek annesine baktı, o da karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra Adams ailesi yemeğe oturmaya hazırlanırken Alice, Bobby'yle birlikte oradan ayrıldı. Eve döner dönmez de Bobby her zamanki gibi doğruca üst kata, odasına gitti. Johnny'se mutfak masasına oturmuş gülümseyerek annesinin içeri girmesini bekliyordu. Alice, Bobby'nin oda kapısını kapamasını bekledikten sonra oğluna döndü.

"Orada ne işin vardı?" diye sordu öfkeyle.

"Ben de senin gibi onları görmeye gitmiştim, anne. Tanrım, Becky ne kadar da güzeldi."

"Seni onun yanında görmek çok garipti. Pam'ın anlattıklarını dinleyemedim." Bunlar aklına gelince daha da öfkelenmişti. Johnny, annesinin bu telaşlı haline kahkahalarla gülmeye başladı.

"Biliyorum. Yüzündeki ifade çok komikti."

"Aklımı kaçırdığımı düşünmüş olmalılar. Ama beni seninle konuşurken biri yakalayacak olursa hemen tımarhaneye tıkayacağından eminim. Çok dikkatli olmamız gerekiyor," dedi oğlunu uyarmaya çalışarak, ama Johnny'nin bu sözlere aldırış etmediği de anlaşılıyordu.

78

Melek

"Tabii, anne, haklısın," dedi on yedi yaşındaki bir çocuk gibi. Bir dakika sonra da yerinden kalkarak Bobby'nin odasına doğru gitti. Alice tüm bunlardan çok hoşlanıyordu ama Johnny'nin yeniden evde olması da oldukça garipti doğrusu. Charlotte öğleden sonraki basketbol antrenmanından döndüğünde annesine garip bir şekilde baktı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Alice her zamanki gibi. Evin içinde oluşturmaya çalıştığı doğal ve olağan hava insanın başından kayan bir peruk gibi eğrelti durmaya başlamıştı.

"Fena değil," diye karşılık verdi Charlotte, annesine dikkatle bakarak. Ardından da duyduklarını annesine söylemeye karar verdi. 'Julie Hernandez'in annesi, seni arabada kendi kendine konuşup ve gülerken görmüş. Anne, iyi misin?' Charlie, annesinin ülser için aldığı ilaçların yan etkilerinden kaygılanmaya başlamıştı. Geçen gece de annesinin kendi kendine konuştuğunu duymuştu ama annesi, ona telefonda konuştuğunu söylemesine karşın Charlotte buna nedense inanmamıştı.

"İyiyim. Bobby'yle konuşuyordum. Arka koltukta yatıyordu," diye açıkladı Alice.

"Ama okula gittiğini söyledi."

"Yanlış hatırlıyor olmalı," dedi Alice, Charlotte omuzlarını silkerken. Bu sözlere pek inanmışa benzemiyordu. Annesinin son günlerde garip bir hali olduğu kesindi. Aylardan beri ilk kez çok mutlu görünüyor ve bazen de sanki yapmaması gereken bir şey yap-mışcasına suçluluk dolu bir ifadeyle evin içinde dolaşıyordu. Charlotte bir an için paniğe kapılarak annesinin de içkiye başlamış ola-

79

Danielle Steel

bileceğini düşündü. "Antrenman nasıldı?" diye sordu Alice, sanki önceki konuşmalar yapılmamışcasına.

"İyi idi. Biz kazandık."

"Bu seni pek sevindirmişe benzemiyor," dedi Alice dikkatle kızına bakarak. Charlotte, annesinden fazla bir şey istemezdi. Bir yıldız ve herkesin kahramanı olan bir ağabeyle özel gereksinimleri olan küçük kardeş arasında sıkışıp kalmıştı çocukluğundan beri. Alice bunu yeni fark ediyordu. Aradaki açığı kapatmak için çabalamıştı ama Charlotte son zamanlarda herkesi görmezden geliyordu. Alışılmışın dışında içine kapanmıştı. Artık annesiyle bile fazla konuşmuyordu.

"Sevinmedim," diye karşılık verdi omuzlarını silkerek, sonra da telefona doğru gitti.

Alice akşam yemeği hazırlıklarına başladı, kısa bir süre sonra da Jim eve geldi. Her zamanki gibi yemek bir çırpıda yendi ve herkes köşesine çekildi. Hepsi de yemeğin bir an önce bitmesini ve odalarına çekilmeyi istiyordu. Yemekten sonra Jim televizyonun karşısına geçti. Alice bulaşıkları yıkadıktan sonra biraz uzanıp dinlenmek için odasına gitmeden önce kocasının yanına gitti. Uzun bir gün geçirmişti.

"İşte her şey yolunda mı?" diye sordu kanepeye, kocasının yanına otururken.

"Yolunda," diye karşılık verdi Jim ne bakışlarını, ne de dikkatini karısına yöneltmeden. "Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim." Yalnızca birkaç gün önce hasta olduğuna inanmak kolay değildi.

80

Melek

"İlaçlarını almayı unutma," dedi başını hafifçe çevirip karısına bakarak. Alice, kocasının kendisine gösterdiği bu ilgi karşısında duygulanmıştı. Artık hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Bir zamanlar çok iyi arkadaşlıklar, ilk evlendiklerindeyse birbirlerine âşıktılar ama daha sonraları Jim'in işi pek yolunda gitmemiş, başlangıçta pek fazla olmamakla birlikte içkiye başlamıştı. Amacı yaşamına alkolle biraz renk katabilmektir. Sonra da o uğursuz kaza olmuş ve kazadan sonra da her şey değişmişti. Tüm yaşamları alabora olmuştu. Alice'in artık kendisine ulaşamadığı bir yere gizlemişti kendini. Ama o gece karısına bakmış, onunla ilgilenmişti. Alice karşısında her zaman sevdiği adamın bir gölgesinin belirmediğini hissediyordu. "Kendini iyi hissetmene sevindim. Beni korkuttun. Ben..." Bir şeyler söylemeye niyetlenmiş ama hemen sonra da vazgeçmişti. "Başımıza yeterince kötü şeyler geldi," diye homurdanarak bakışlarını yeniden televizyona çevirerek dalıp gitti.

"Sağ ol Jim," dedi Alice uzanıp kocasını yanağından hafifçe öperek. Jim bunu fark etmemiş gibi yaparak tepki göstermedi. Bir şişe bira almak için yerinden kalkarak karısını kanepede bıraktı. Alice'in sıkılıp

yukarıya odasına çıkması için bekleyerek bir süre mutfakta oyalandı.

Alice çocuklarına bakmaya gitti, ikisi de iyi görünüyordu. Bobby odasında, duvara top atıp duruyordu, Charlotte da ev ödevini yapıyordu. Alice odasına doğru giderken, Johnny'nin odasından gelen sesleri duydu. Kapıyı yavaşça açıp içeri girince Johnny'nin mehtabın aydınlığında ayakta durarak kendisine gülümsediğini gördü. Üstünde sınıf birincilerine verilen ceket vardı. Alice yavaşça içeri girerek kapıyı kapattı.

81

F:6

Danielle Steel

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu fısıltıyla. Birilerinin kendilerini görebileceğinden ürktükleri için ikisi de ışığı yakmaya cesaret edememişti.

"Eşyalarım bakıyordum. Becky geçen yaz göl kıyısına bizimle birlikte geldiğinde çekilmiş bir fotoğrafını buldum."

"Ceketini de bulmuşsun." Ceket üstüne biraz küçük ve dar geliyordu ama Johnny bu ceketini çok sevdi. "Eşyalarım yarın baksan daha iyi olacak. Bizi duyabilirler."

"Bu odaya geleceklerini sanmıyorum."

"Gelebilirler," dedi Alice üzüntülü bir sesle. Bakışlarını odada gezdirip oğluna baktı.

"Bunları neden birilerine vermedin? Oysa ben tüm eşyalarımın verildiğinden ya da kutulara konup kaldırıldığından korkuyordum."

"Bunu yapamadım," dedi Alice, oğluna bakarak.

"Bence yapsan iyi olacak," diye karşılık verdi Johnny akılcı bir tavırla. "Eşyalarımın verilmediğine memnun olmama karşın... yine de onların burada olması sizler için iyi değil." Alice, oğlunun bu sözlerine gülümseyerek yatağa oturup oğluna baktı.

"Senin geri geleceğini bilmiyordum. Ama bu odayı nasıl boşaltabilirim? Boşaltmak seni iyice dışlamak ve unutmakla eşdeğer benim için."

"Oda ben değilim, anne. Oysa sen bana burada sahipsin," dedi yüreğini göstererek. "Ben de her zaman orada olacağım. Bunu biliyorsun." Annesinin yanına yatağa oturarak kolunu onun omzuna attı. "Geri dönsen bile yine burada olacağım. Her zaman senin yanında olacağım."

82

Melek

"Biliyorum. Ama bu eşyalar... fotoğraflarını... kupalarını çok seviyorum." Odada hâlâ Johnny'nin kokusu vardı ve şimdi bu koku daha da yoğunlaşmıştı. Oğlunun traş losyonu, sabun kokusu odanın dörtbir köşesindeydi.

Bir süre orada oturup konuştular ve sonunda Johnny, annesiyle birlikte onun odasına gitti. Konuşmalarını sürdürürken Johnny ceketini çıkarıp sandalyenin üstüne koydu. Kısa bir süre sonra Charlotte gelerek annesine garip garip baktı. Annesinin kendi kendine konuştuğunu yine duymuş ve artık iyice kaygılanmaya başlamıştı. Ertesi gün giymek için annesinin kazaklarından birini ödünç almak istiyordu. Charlotte kazağı alıp gittikten sonra Johnny, annesinin odasına geri döndü.

"Eşyalarını almasına izin vermemelisin, anne. Onun tek istediği sınıfındaki ve daha üst sınıflardaki çocuklara hava atmak. Kendi eşyalarını giysin."

"Onun tek bir annesi var ve benim de tek bir kızım, Johnny. Geri getirdiği sürece eşyalarını almasında bir sakınca yok."

"Peki geri getiriyor mu?" Alaycı bir şekilde kaşını kaldırınca Alice gülerek oğluna baktı.

"Her zaman değil."

"Benim ceketimi ödünç alırsa lütfen geri getirmesi için uyar onu. Ceketimi bir yerde unutmasını ya da kaybetmesini istemem doğrusu." Bir süre önce bu ceketin zamanı geldiğinde Bobby'ye verileceğine karar vermişlerdi.

Bir süre sonra Johnny odasına geri döndü. Jim yatmaya geldiğinde Alice geceliğini giyiyordu. Jim, Johnny'nin ceketini görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

83

Danielle Steel

"Bu ceket burada ne arıyor?"

"Ben... ona yalnızca bakmak istemiştım," dedi Alice arkasını dönerek. Kocasının yüzündeki ifadeyi görmesini istemiyordu. Jim, onun yalan söylediğini her zaman kolayca anlardı.

"Onun odasına girmemelisin," dedi kararlı bir sesle. "Senin üzülmeyi istemiyorum."

"Bazen onun eşyalarının arasında oturup onu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi yavaşça. Jim pijamalarını giymek için banyoya giderken başını sallıyordu. Jim gösterişsiz biriydi ama bu Alice'in her zaman hoşuna giderdi. Çok içmediği günlerde Alice ondan daha çok hoşlanıyordu. Son iki günden bu yana da anılan eskiye oranla çok daha sıklıkla hatırlamaya başlamıştı. Sanki şimdiki halini görmeksizin bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Jim banyodan çıkarken Johnny'nin ceketini ertesi gün dolaba kaldırmasını söyledi. "Çocukların bu ceketle oynamasına izin verme," dedi. "Ceketi kaybedebilirler. Bu ceket çok severdi."

"Biliyorum. Onu Bobby'ye vereceğime söz verdim zaten," dedi hiç düşünmeden.

"Ne zaman söz vermiştin?" diye sordu Jim şaşkınlıkla.

"Uzun zaman önce. İlk aldığı günlerde."

"Ah," dedi Jim başını sallayarak. Bu açıklama yeterli olmuştu. Ceket görmek istemiyordu. Bu ceket ona yitirdiklerini ve bir daha asla sahip olamayacaklarını hatırlatıyordu. Yapabilseydi ceket alıp Johnny'nin

odasına kendi koyacaktı ama oraya gitmek istemiyordu.

Jim, karısının yanına yatarak ışığı söndürdü. Evde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Alice, Johnny'nin nerede olduğunu düşün-

84

Melek

mekten kendini alamıyordu. Kendisiyle birlikte olmadığı zamanlarda gittiği yere mi gittiğini yoksa odasında eşyalarına bakarak zaman mı geçirdiğini bilemiyordu. Jim'in yanında yatarken oğullarını düşünürken kendi kendine gülümsüyordu. Jim kolunu omzuna atınca şaşkınlıkla irkildi. Jim uzun zamandır karısına yaklaşmamıştı. Çoğu kez bunları anımsayamayacak kadar içkili olurdu. Ara sıra da ender olarak karısına sarılırdı. Bunu da genellikle çocuklar ortada olmadığında yapardı. Alice bunu anlayışla karşılayabiliyordu. Aşk yaşamları da kazaya uğramıştı.

"Lütfen bir daha hastalanma, Alice," dedi kanepedeki yumuşak ve sevgi dolu ses tonuyla.

"Hastalanmayacağım. Söz veriyorum." Jim başını onaylarca-sına salladı, sonra da arkasına dönerek hafif hafif horlamaya başladı. Alice, ona bakarken bir yandan da yaşamın eskisi gibi olup olmayacağını düşünüyordu. Olacak gibi görünüyordu.

85

Danielle Steel

Altıncı Bölüm

Bundan sonraki birkaç gün boyunca Johnny hem kendi, hem de Adamsların evine defalarca gidip gelmişti. Zamanının çoğunu Becky'i izleyerek geçirdiği anlaşıyordu. Bir gün akşama doğru annesinin yanına geldiğinde yüzünde alabildiğine mutsuz bir ifade vardı.

"Neredeydin?" diye sordu annesi, küçük bir çocukla konuşur-casına. Johnny, annesinin bu sorusu karşısında güldü.

"Becky'ylerdeydim. Çocuklar çok yaramaz ve Becky'i çok üzüyorlar."

"Bu konuda ona yardımcı oluyor musun?" diye sordu annesi.

"Keşke olabilsem." Johnny çocuklarla her zaman çok iyi anlaşmıştı ve onları çok severdi. "Tek yapabildiğim onları dikkatle izlemek ve bir kutu kibritle evi yakmalarına engel olabilmek. Çok yaramazlar. Annesi dışarı çıkacağı için Becky bugün işe gitmeyip evde çocuklarla kaldı. Çocukların ikisi nezle olduğundan okula gitme-

86

Melek

diler. Ama Becky böylesi bir yaşamı hak etmiyor. Yaşamında bundan çok daha fazlasına gereksinimi var. Ben yaşarken hiç olmazsa dışarı çıkıp eğleniyordu. Ama artık hiç dışarı çıkmıyor, anne."

"Biliyorum. Ben de Pam'e bunu söyleyip duruyorum. Aslında her ikisinin de biraz dışarı çıkıp eğlenmesi gerek."

"Bunun için yeterince paralan olduğunu sanmıyorum," dedi Johnny dürüstçe. Öte yandan her ne kadar istemese ve düşüncesinden nefret bile etse Becky'nin bir erkek arkadaşına gereksinimi olduğunu biliyordu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ama bunun genç kızın en doğal hakkı olduğunu bilincindeydi. Kardeşleriyle de ilgilenmek zorundaydı. Annesi bazen fazla mesai yaptığında tüm zamanını kardeşlerine ayırması gerekiyordu. Becky'nin artık arkadaşlarıyla hoşça vakit geçirememesi Johnny'yi çok üzüyordu.

"Çocuklara bakmayı önerdim. Charlie de bu konuda bana yardım eder."

"Tabii onu eğer basket sahasından uzaklaştırabilirsen, ki bunu pek olası görmüyorum, ancak o zaman sana yardımcı olabilir. Babamın Charlie'nin maçlarından birine gitmesi için neden bir şeyler yapmıyoruz, anne?"

"Ben denedim," dedi Alice mutsuzlukla. "Gitmiyor. Hiç gitmedi ve gitmeyecek. Sen de biliyorsun ki, baban kızların spor yapmasını nedense çok saçma buluyor."

Johnny tedirginlikle baktı. "Charlie benden çok daha başanlı. Harika bir sporcu. Eğer babam maça giderse bunu görecektir."

"Evet ama gitmiyor işte," dedi Alice konuyu kapatarak. Bu konuyu onunla belki yüzlerce kez konuşmuştu ama Jim zamanını boşa harcamaya niyeti olmadığını, birkaç kızın erkeklere özenerek

87

Danielle Steel

onların sporunu yapmalarını izlemeye asla dayanamayacağını söylemişti. Bu konuyu onunla tartışmanın artık bir anlamı yoktu ve Alice bunun farkındaydı. Yıllarca uğraşmış ama bir sonuç elde edememişti.

"İkisi için de çok yazık," dedi Johnny üzgün bir sesle.

"Ben ara sıra gidiyorum." Ama her ikisi de Charlotte'un istediğinin bu olmadığını biliyordu. Charlotte, babasının ilgisini ve onayını almak istiyordu ama nedense bunu bir türlü gerçekleştiremiyor-du. Alice daha ileriki yaşlarda bunun bir sorun yaratıp yaratmayacağından emin değildi. Charlotte başını çevirip arkasına baktığında babasının tek bir maça bile gelmediğini, basket atışını ya da kupayı kazandığını görmediğini hatırlayacak ve elbette çok üzülecekti. Daha şimdiden Charlotte'un, ağabeyi Johnny kadar kupa ve ödülü vardı, babası bu ödülleri alırken kızının yanında hiçbir zaman olmamıştı. Fotoğrafları yerel gazetelerin spor sayfalarında defalarca yayınlanmıştı. Jim, kızına bu fotoğraflardan bile söz edip, kendisini kutlamamıştı. Oysa Charlotte'un yerinde Bobby olsaydı, Jim bundan tüm arkadaşlarına gururla söz edecekti.

O gün Alice, Bobby'yi okuldan almaya giderken, Johnny de onunla geldi ve yol boyunca sohbet ettiler. Bobby arabaya bindiğinde alışılmışın dışında neşeliydi. Yerine oturur oturmaz başını arkaya, Johnny'nin oturduğu yere çevirmiş, sonra da önüne dönerek yol boyunca camdan dışarı bakmıştı. Alice, onunla konuşuyordu. Oğlunun yanıt vereceğini bekleyerek sürekli onunla konuşurdu.

Eve geldiklerinde Alice, oğluna sütle bisküvi verdi. Johnny ceketini ortadan kaldırmak için odasına gitti. Birkaç dakika sonra Bobby koşarak yukarıya çıktı. Alice mutfakta akşam yemeği için

88

Melek

sebzeleri doğruyordu. Charlotte'a onun en çok sevdiği yemek olan kızarmış tavuk, patates püresi ve karışık sebze pişirmeye söz vermişti.

O gün Charlotte akşama doğru eve gelmiş ve Johnny'nin o yaşlarda yaptığı gibi hemen arka bahçeye giderek basket atmaya başlamıştı. Bir süre sonra üşüyen Alice sırtına bir şey geçirmek üzere odasına gitti. Bu sırada Bobby'nin odasından gelen sesleri duydu. Bobby, annesinin aldığı konuşma bantlarından birini dinliyordu ama bu programın pek işe yaradığı söylenemezdi. Yine de belli olmazdı. Alice başını odadan içeri sokarak oğluna bir öpücük gönderdi. Johnny pencerenin kenarında durmuş, Bobby'i izliyordu. Alice mutfağa dönmenden önce oğluna hafifçe göz kırptı. Johnny aşığıya geldiğinde yemekler hazır gibiydi. Johnny bir tabak bisküviye hasretle baktı. Ama Alice için ne denli olağan görünse de Johnny o bisküvilerden yiyemezdi. Onun yapamadığı ya da yapmaması gereken bazı şeyler vardı. Oysa annesinin bisküvileriyle elmalı turtasını çok özlemişti.

"Bobby iyi mi?" diye sordu Alice sebzeleri son bir kez daha karıştırırken.

"İyi," diye karşılık verdi Johnny ve mutfak tezgâhının üstüne geçip oturdu. Bobby gibi ayaklarını sallayıp duruyordu. "Beni gördü," dedi ve annesinin bu sözlere vereceği tepkiyi bekledi.

"Seni kim gördü?" diye sordu Alice elindeki tabağı buzdolabına koyarken. Birden irkilerek durdu ve şaşkınlıkla oğluna baktı.

"Bobby," dedi Johnny gülümseyerek.

"Bunu nasıl biliyorsun?"

89

Danielle Steel

"Anlaşıyor. Ayrıca bana dokundu da," dedi sanki tüm bunlar dünyanın en olağan şeyleriymişcesine.

"Buna izin mi verdin? Yani seni görmesine? Bunu yapmaya hakkın var mıydı?"

"Bilmiyorum. Senden başka kimsenin beni görmeyeceğini sanıyordum ama Bobby de gördü işte." Bu sözleri büyük bir mutlulukla söylemişti.

"Onu korkuttun mu?" diye sordu Alice kaygıyla.

"Elbette, hayır. Benden neden korksun ki? Birkaç dakika önce odasına geldiğinde korkmuş bir hali var mıydı?"

"Hayır, yoktu." Hiç olmazsa Johnny'yi gördüğünü kimselere söyleyemeyecekti. Belki de bu yüzden "onlar" Bobby'nin ağabeyini görmesine izin vermişlerdi. "Ona ne söyledin?"

"Sizleri görmeye geldiğimi ama burada kalamayacağımı söyledim. Ama bir süre daha kalacağımı da söyledim. Sana söylediklerimi ona da söyledim. Zaten gerçek de bu. Beni gördüğüne çok sevindi. Tanrım, onu çok seviyorum, anne." Johnny, kardeşine her zaman sevgiyle yaklaşmıştı. Jim'in o kazayı yaptığı yaz, Johnny on üç yaşındaydı ve Bobby'nin kurtulamayacağını düşünüp kahrolmuştu. Ve o andan

itibaren de Bobby'nin en sadık dostu olup çıkmıştı. "Sizlerle vedalaşmadan apar topar gittiğim için geri geldiğimi söyledim." Alice, oğlunu dinlerken gözleri yaşlarla dolmuştu ve ona sevgiyle bakıp gülümsedi. Bütün çocuklarını çok seviyordu, ama bunun anlamını şimdi daha iyi anlıyordu.

Yukarıdayken birtakım sesler duydum. Demek senin sesindi. Oysa ben Bobby'nin konuşma bantlarını dinlediğini sanmıştım. Charlie'yle babanın onunla konuştuğunu duymamalarına özen gös-

90

Melek

termelisin." Tabii bu eğer olasıysa. Bobby mutfaktan içeri girerken Johnny başını evet dercesine sallıyordu. Johnny'yi annesinin yanında görünce gülümsedi.

"Bu çok heyecanlı bir şey, değil mi Bobby?" dedi annesi yumuşak bir sesle ve Bobby bir ağabeyine, bir annesine bakarak başını evet dercesine salladı. "Ama bundan kimselere söz etmemeliyiz." Zaten Bobby'nin böylesi bir kaygısı yoktu ama Alice yine de oğlunu uyarmak istemişti. Oğlunun gözlerindeki mutluluk parıltısı çok güzeldi. "Tüm ailemiz seni zaman içinde görebilecek mi?" diye sordu Alice, oğluna. "Hepimiz seni çok özledik. Baban ve Charlotte da."

"Belki onların beni görmeye sizler kadar gereksinimi yok." Ama aslında gerçeği Johnny'nin kendisi de bilmiyordu. Becky'nin kendisini görebilmesi için her şeyini verebilirdi. Genç kızın Johnny'yi deliler gibi özlediği ortadaydı ama nedense onu göremi-yordu. "Bu işlerin nasıl ve neden gerçekleştiğini ben de bilmiyorum, anne. Gerçeği olduğu gibi kabul etmeliyiz. Kurallar oldukça katı. Hiç kimseyi korkutmamalıyım, kimsenin başına iş açmamalıyım ya da hiç kimsenin yaşamını zorlaştırmamalıyım. Ben buraya işleri yoluna koymaya geldim, o kadar."

"Ne gibi?" Alice hâlâ olanları tam olarak anlamış değildi ve Bobby de onları dikkatle dinliyordu.

"Bilmiyorum. Yalnızca 'işleri' yoluna koymaya geldiğimi biliyorum. Bir tür senin akşam yemeğini hazırlaman gibi, diyebiliriz," diyerek annesiyle dalga geçince Alice gülümsedi ve tam o sırada da Jim'in arabayı park ettiğini duydular. Alice emin olmak için başını camdan uzatınca Charlotte'un hâlâ basket attığını gördü. Düş kırıklı-

91

Danielle Steel

ğı içinde Jim'in kızının yanından geçip gittiğini gördü. Charlotte, babasına baktı ama konuşmadılar. Alice oğullarına döndü, Johnny oturduğu tezgâhtan yere atlayıp Bobby'nin elinden tutarak onu odasına götürürken, Jim içeri girdi. Bir saniye sonra da Alice, Bobby'nin odasının kapısının kapandığını duydu. Jim bu arada buzdolabını açıp birasını almıştı bile. Çok yorgun görünüyordu.

"Yorucu bir gün müydü, hayatım?" diye sordu.

"Her zamankinden kötü değildi," diye karşılık verdi Alice yemeği fırından çıkarırken. "Seninki nasıldı?" diye sordu Jim ilgisiz bir sesle. Canının konuşmak istemediği her halinden belli oluyordu.

"İyiydi. Kötü bir şey olmadı." Ama az kalsın, "Sen arabayı park ederken çocuklarla konuşuyordum," diyecekti. Neyse ki demedi. Bunun yerine camı açarak Charlotte'a seslendikten sonra Bobby'yi getirmek için yukarıya çıktı. Bobby, ağabeyiyle birlikte yerde oturuyordu. Alice büyük oğluna dönerek fısıltıyla

konuştı. "Artık senin diğer işlerini halletmenin zamanı geldi, hayatım. Bobby'nin aşağıya yemeğe gelmesi gerek."

"Ben de sizinle gelebilirim," dedi Johnny yiyememesine karşın yine de buruk bir sesle. "Beni kimse göremez, anne."

"Bobby 'yle ben görüyorum ama ya seni gördüğümüzü bir şekilde belli edersek?" Doğrusu bu çok garip olurdu.

"O zaman herkes sizin delirdiğinizi düşünür," dedi Johnny gülerek. Bobby de o ender ama çok güzel gülüşüyle güldü. Johnny'nin yanında olması küçük çocuğun aylardan beri ilk kez mutlu olmasına neden olmuştu. "Pekâlâ, o zaman ben de gidip Becky'ye bir bakayım bari. Yemekten sonra yine gelirim." Her şey iki evin arasında mekik dokuduğu eski günlerdeki gibiydi. Artık gidecek okulu ya da

92

Melek

işi olmadığından onlara daha çok zaman ayırabiliyordu. Buraya "işleri yoluna koymak" için gelmişti ama bu işlerin tam gününü almadığı da ortadaydı. Annesi ve Bobby'ye zaman ayırmakla kalmıyor, aynı zamanda Becky'yle de ilgileniyordu. Ne var ki, Alice'in artık oğlu için kaygılanmasına gerek yoktu, onun orada olması ona yetiyordu. Çok mutluydu.

Alice, Bobby'nin elinden tutmuş aşağı inerlerken Johnny de arkalarından geliyordu. Mutfığa giderek Charlotte ve Jim'e katıldılar. Charlie, babasına o gün öğleden sonraki maçtan söz ediyor, maçın nasıl geçtiğini anlatıyordu ve Jim de belli belirsiz bir ilgiyle kızını dinliyordu. Ama birden kızının sözünü keserek Johnny'nin onun yaşında kupa kazandığını söyledi.

"Johnny gördüğüm en iyi sporcuydu," dedi Jim gururla. Johnny yüksek sesle babasıyla konuşmasına karşın Jim, onu duymadı.

"Hayır, Charlie benden çok daha iyi! Artık bu gerçeği görmelisin!" Ne var ki, onun bu sözlerini ne Charlie, ne de Jim duyabil-mişti. Johnny, annesiyle kardeşine el sallayarak ön kapıdan dışarı çıktı. Kapıyı o denli yavaş açıp kapatmıştı ki, hiçbiri duymadı. Bobby gözlerini iri iri açarak annesine baktı. Her ikisi de bunun bir mucize olduğunun bilincindeydi ve paylaştıkları bu sır anne oğlu birbirine daha da yakınlaştırmıştı. Bobby, babasıyla Charlotte'un arasındaki yerine otururken annesi hafifçe omzunu okşadı.

Her zamanki gibi bir akşam geçirmişlerdi ve Johnny, annesi yatıp da kitabını okurken geri gelmişti.

"Becky nasıl?" diye sordu annesi, oğluna gözlüklerinin üstünden bakarak. Yeni yeni gözlük kullanmaya başlamıştı ve Johnny, annesine gözlüklerinin çok yakıştığını söylediğinde Alice gülümsedi.

93

Danielle Steel

"Yarın akşam bir çocukla çıkacak," dedi Johnny zafer kazanmış bir kumandan havasıyla.

"Bu nasıl oldu?" Alice çok şaşırılmıştı. Daha yeni genç kızın yaşamının ne denli üzücü olduğundan söz etmişlerdi.

"Bugün işyerinde yeni biriyle tanıştı. UCLA'da öğrenciymiş ve babasının yanında çalışmak için bir dönem okuldan izin almış. Becky'yi bu akşam arayarak yarın için randevulaştılar." Bunları annesine anlatırken sesi keyifli çıkıyordu ama aynı zamanda da içinde karmaşık duygular oluşmuştu. Delikanlının adı Buzz'dı, çok yakışıklı, zeki ve kibardı. Babasının içki dükkânları zinciri vardı. Buzz, Mercedes kullanıyordu. Çocukları da çok seviyordu, üç erkek ve iki kız kardeşi vardı. "Buzz'm Becky için yeterince iyi olduğundan emin değilim," dedi annesine Johnny düşünceli bir tavırla. "Eczaneye girerken gözüme iyi görünmüştü ama, bilemiyorum. O da bizim okuldan. İçeri girmez Becky'yi hemen tanıdı. Bizden birkaç yıl önce mezun olmuş. Becky'den okul yıllarından beri hoşlanıyormuş ama ona çıkma teklifinde bulunmaya cesaret edememiş."

"Bu karşılaşmayı sen mi hazırladın?" diye sordu annesi hem merak, hem de hayranlıkla. Eğer o yapmış olsaydı bu gerçekten çok hoş bir şeydi ve kendisi de bu olaydan hoşnut görünüyordu.

"Galiba," diye karşılık verdi. Ne etkisinden, ne de gücünden henüz tam olarak emin değildi. "Charlie hâlâ yatmadı. Yatması gerekmiyor mu?"

"Yoo," diye karşılık verdi annesi gülümseyerek. Bazen çok olgun davranıyor, bazen de annesinin küçük oğlu oluveriyordu. "Charlie artık on dört yaşında. Sen o yaştayken çok daha geç yataydın," dedi kız kardeşi için endişelenmesinden hoşnut olarak. Sözlerini ta-

94

Melek

marnlar tamamlamaz da Jim oldukça yorgun bir halde içeri girdi. Onun ayak seslerini ikisi de duymamıştı. Jim o akşam diğer akşamlara oranla çok daha ayık görünüyordu.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu karısına dik dik bakarak.

"Şey... ben... kendi kendime konuşuyordum. Bazen yalnız kalınca böyle yapıyorum." Kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

"Kendine biraz çekidüzen versen iyi olacak," dedi Jim. "İnsanlar hakkında garip şeyler söylemeye başlayacaklar." Alice başını evet dercesine sallarken, Johnny yavaşça odadan çıkıp kendi odasına gitti. "Son günlerde moralin çok iyi. Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Kendimi iyi hissetmemden kaynaklanıyor, sanırım. Ülserim de iyileşiyor." Artık hastanede olduğu gibi mide sancılan da çekmiyordu. Jim, kansının ağrılarının geçtiğinin farkındaydı. Daha birçok şeyin de farkındaydı. O akşam pişirdiği o güzelim yemek, kendisiyle sevgi dolu bir sesle konuşması. Artık eskiden olduğu gibi acı çekmiyordu. Çocuklar da daha iyiydiler. Jim içinden işinin de daha iyi olmasını diledi. Ama neyse ki, ailesi artık kendini toplamaya başlamıştı. Bu elbette Johnny'yi unutacakları ya da her şeyin eskisi gibi olacağı anlamına gelmiyordu ama yine de güzeldi. Bobby'le birlikte geçirdikleri kazadan ve o kazanın neden olduğu travmadan ötürü kendini asla bağışlamayacaktı. Oğlunun yoğun sessizliği bu kazayı unutmamasına neden oluyordu. Unutmak için ne yaparsa yapsın, beynini uyuşturmak için hangi yöntemlere başvurursa vursun bu mümkün değildi.

Bir süre yatakta konuştular. Alice, kocasının artık eskisi kadar içmediğini ya da içkiye artık dayanıklı olmaya başladığını hissedti-

95

yordu. Ama hangisinin geçerli olduğunu söylemek kolay değildi. Düşüncelerini onaylarcasına ertesi sabah oturma odasında Jim'in her zaman oturduğu koltuğun yanında altı şişe açılmamış birayı gördü. Johnny üstünde okul ceketi aşağıya inerken, Alice de şişeleri buzdolabına koyuyordu. Johnny, annesine kendisini arabayla Pam'in güzellik okuluna götürmesini rica etti. Orada görmek istediği bir şey vardı. Alice'in de yapacak başka bir işi olmadığından götüreceğini söyledi. Oğluyla birlikte arabayla gezmekten çok hoşlanıyordu, her şey tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Alice, onunla birlikte olmaktan her zaman çok hoşlanırdı.

"İçeri girdiğimizde Pam'e ne söylemem gerekiyor?" diye sordu arabada Alice. Johnny radyoyla oynuyor, bir istasyondan diğerine geçerek sevdiği tüm müzikleri dinlemeye çalışıyordu. Çok eğleniyordu.

"Bunları ne kadar da çok özlemişim," dedi mutlu bir sesle. Alice gülerek oğluna daha önce Pam'in işyerine hiç gitmediğini ve bu ziyaretin biraz garip kaçmasından korktuğunu söyledi. "Saçlarını yaptırmak istediğini söylersin."

"Peki ya sonra? Oraya neden gidiyoruz?"

"Tam olarak emin değilim. Galiba orada görmem gereken biri var. Bu dün akşam aklıma geldi. Bu konuyu sana daha sonra anlatırım," diyerek radyonun sesini sonuna dek açtı. Böylelikle annesini duymaz olmuştu. Beş dakika sonra güzellik okuluna gelmişlerdi. Alice içeri girdiğinde Pam şaşkınlıkla ona baktı.

"İyi misin?" Pam'e biraz fazla iyi ve zinde görünmüştü. Pam ülser sancılarını geçirmek için doktorların Alice'e Prozac verip ver-

96

Melek

mediklerini merak ediyordu. Son günlerde garip davranıyor ve he- "*" men her zaman da gülümsüyordu.

"İyiyim. Saçımı yaptırmamın iyi olacağını düşündüm."

"Neden? Bir yere mi gideceksin?"

"Daha sonra yemeğe gideceğim," diye açıkladı Alice. Elinden geldiğince normal davranmaya çalışıyordu ama Pam'le konuşurken Johnny'nin fön makinelerinden biriyle oynadığını görünce dikkati dağlıverdi. "Onunla oynama," dedi Alice. Pam şaşkınlıkla baktı. Alice'in neden söz ettiğini anlamamıştı.

"Kim neyle oynamasın?"

"Saçımınla oynama, demek istedim. Hadi başlayalım."

"Tabii, Alice, merak etme," dedi Pam yatıştırıcı bir sesle. Gerçekten de meraklanmıştı ama Alice iyi görünüyordu ve morali de yerindeydi. Ülserinin iyileşmekte olduğu da belliydi. Ama yine de son günlerde biraz garip davranıyordu doğrusu.

Pam öğrencilerden birine Alice'in saçlarını yıkamasını söyledi, diğerini saçlarını kesmek için görevlendirdi. Üçüncü öğrenciyse Alice'in saçlarına fön çekip tarayacaktı. Tüm bu süreç içinde Johnny ciddi bir ifadeyle annesinin yanına gelip gitmişti. Dalgın bir hali vardı. Bir saat sonra geri geldiğinde annesinin işi bitmişti.

Saçları çok güzel olmuştu. Johnny'nin yanında bir adam vardı. Saç ürünleri satan bir firmanın satış temsilcisiydi. Pam'e işyerinin Los Angeles'ta olduğunu ama ürünlerini tanıtmak için güzellik salonlarıyla bu tür okullara sıklıkla geldiğini söyledi. Kravatlıydı. Üstünde şık bir palto vardı. Saçları kısacık kesilmişti ve saygıdeğer bir görünüşe sahipti. Pam ve Johnny'nin annesiyle konuşurken ilgili ve kibar davranıyordu. Alice, adamın oldukça yakışıklı olduğunu düşünüy-

97

F:7

Danielle Steel

yordu ama Pam'in adama pek ilgi gösterdiği yoktu. Erkeklerle tanışmak istemiyordu. Ne var ki, Alice giderken onlar hâlâ sohbet ediyorlardı. Pam, Alice'ten para almamıştı. Giderken gülümseyerek arkasından el salladı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Alice, oğluna.

"Neyi ben mi yaptım?"

"Saç ürünleri satan adamı okula sen mi getirdin? Bu olayla senin bir ilgisi var mı Johnny?"

"Becky'nin annesine adam ayarlamaktan çok daha iyi ve önemli işlerim var benim. Buraya bunun için gelmedim," dedi ciddi bir sesle.

Ne var ki, Alice ikna olmamıştı. "Merak etmiştim de."

O gün öğleden sonra Bobby'yi almaya gittiklerinde Bobby annesinin yeni saç modelini görünce gülümsedi. Johnny arka koltukta Bobby'yle birlikte oturmuştu. Arabada radyo yine sonuna dek açıktı ve Johnny avazı çıktığı kadar şarkı söylerken, Bobby de ona başını sallayarak katılıyordu. Johnny'nin yanında olmasından çok mutluydu. Johnny çevresine neşe katan biriydi. Bobby'nin yaşındayken muziplik yapmaktan çok hoşlanırdı. Bu huyu hiç değişmemişti. Evde olmaktan, Bobby'yle annesine görünmekten çok hoşlandığı açıkça görülüyordu. Mutluluktan dolayı öylesine kendinden geçmişti ki, eve döndüklerinde Bobby'yi kucağına alarak arka bahçede basket oynamaya başladılar. Charlotte eve geldiğinde onlar hâlâ arka bahçedeydiler. Fransızca sınavı iyi geçmeyen Charlotte'un yüzünden düşen bin parçaydı. Ama Bobby'nin basket atmaya çalıştığını görünce gülümsedi. Ne var ki, yalnızca birkaç metre ötesinde duran ağabeyini göremiyordu.

98

Melek

"Dur, nasıl basket atılacağını göstereyim sana," dedi kardeşinin elinden topu alırken. Topu birkaç kez zıplatarak ileri götürdükten sonra ilk denemesinde basket yaptı.

"Şuna bak, harika!" dedi Johnny. Bobby gülümseyerek ağabeyine baktı. Charlotte dikkatle ona bakıyordu.

"Neden arkama bakıyorsun?" diye sordu Charlotte. "Gözlerini potadan ayırmamalısın. Topu atmak istediğin yere bakacaksın, arkama değil."

"Haklı," dedi Johnny. "Bana bakmaktan vazgeç ve Charlotte'un dediklerini yap. Bu konuda o benden çok daha iyi." Pencereden çocuklarını izleyen Alice mutluydu. Yine eski günlerdeki gibi üçü bir aradaydı. Ne var ki, bunu bir daha göremeyeceğini, bu mutluluğu bir daha tadamayacağını da biliyordu. Bu düşünce üzülmüne neden olmuştu ama yine de üçünün bir arada olması çok güzeldi. Yarım saat sonra Jim eve geldiğinde Alice'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Jim, ona çok önemli bir şey söyleyeceğini söyledi.

"Bugün iki yeni müşteri geldi," dedi neşe içinde. "Her ikisi de yeni iş kuruyormuş. Bu yüzden hepimizin yapacak çok işi olacak. Bizden her konuda yardım istediler. Artık her şey çok farklı olacak."

"Ciddi misin?" diye sordu Alice mutlulukla. Johnny'nin bütün gün neyle uğraştığını şimdi anlamıştı. Pam'e arkadaş bulmuş, bir gece önce Becky'ye bir randevu ayarlamış ve Charlotte'un da Bobby'yi kanatları altına almasına yardımcı olmuştu. Ve şimdi de Jim'in iki yeni müşterisi vardı. On yedi yaşında yeni melek olmuş biri için hiç de fena değildi.

99

Danielle Steel

Yemekten sonra Johnny, Bobby'nin odasına çıkmadan önce Alice, oğluna yaptıkları için teşekkür etti. Johnny az sonra dışarı çıkacağını ve Becky'ye gideceğini söyledi.

"Buzz umarım benden çok daha iyi araba kullanıyordur," dedi annesine. Alice, oğluna dehşetle baktı.

"Böyle söylememelisin," diye azarladı oğlunu. Johnny gülümseyerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu sonra da çıkıp gitti. Alice, oğlunu düşünerek bir süre mutfakta kaldı. Kendisine verilen görevleri çabucak yapmamasını diledi içinden. Oğlunun yanından ayrılmasını hiç istemiyordu. Johnny'nin de istemediği ortadaydı.

100

Melek

Yedinci Bölüm

Becky'nin Buzz Watson'la ilk randevusu fena geçmemişti. Ama genç kız gece boyunca neredeyse yalnızca Johnny'den söz edip durmuştu. Önce sinemaya gitmişler sonra Joe'nun Lokanta-s'ında hamburger yemişlerdi. Johnny'nin öldüğü gece de oraya gidiyorlardı. Joe'nun hamburgerleri tüm gençlerin vazgeçilmez yiyeceğiydi. Becky, Buzz'a lise boyunca Johnny'yle birlikte yaşadıklarını anlattı. Johnny bir süre onların yanında oturmuş, konuşmalarını dinlemiş ve Becky'nin anlattıklarına kendi kendine gülümsemiş-ti. Genç kızın anlattıklarını dinlerken birlikte geçirdikleri yıllar ona tam anlamıyla kusursuz gelmişti. Becky bir ya da iki kez ona doğru bakmıştı ama onu elbette görememişti. Buzz'ın çok iyi bir seçim olduğunu düşünerek kendisiyle gurur duymaya başlamıştı. Oysa okuldayken onun çok ukala biri olduğunu düşünürdü. Okuldaki az sayıdaki "zengin çocuklardan" biriydi. Babasının Güney Kaliforni-

101

Danielle Steel

/ya'da içki dükkânları zinciri vardı. Ailesi her yaz Avrupa'ya giderdi ve kendisi de her zaman iyi ve kaliteli arabalar kullanırdı.

Buzz, Becky'nin anlattıklarını sabırla dinlemiş, çok iyi tanımamakla birlikte Johnny'nin her zaman harika biri olduğunu düşündüğünü söylemişti. Konuyu değiştirmeye çalışmamış ya da genç kızın dudaklarından dökülen anılardan sıkılıp onu susturmaya yeltenmemişti. Becky'nin gözleri birkaç kez dolunca Buzz sevecen bir tavırla uzanıp genç kızın elini tutmuştu.

Arabayla eve dönerken kızı asılmamıştı. Yolda üniversitedeki yaşamından söz etmişti. Babası hasta olduğundan dükkâna bakması gerektiği için ancak bir sonraki dönem okula döneceğini anlatmıştı. Ailenin en büyük çocuğu olduğundan her yaz iki ay babasının dükkânında çalışırdı. On dört yaşından beri de çalışıyordu. İşten anladığı anlaşılıyordu, Becky'ye iyi ve kaliteli şaraplara ilişkin kısa bir bilgi vermişti. Babasının bağlan dolaşması için her yaz bir aylığına Fransa'ya gidiyorlardı ve orada bu konuyla ilgili birçok şey öğrenmişti. Kardeşleri nedense şarapçılıkla pek ilgilenmiyordu.

Becky'den çok hoşlandığı anlaşılıyordu. Becky okuldaki gibi yine çok güzeldi. Bir keresinde onu baloya davet etmeyi düşündüğünü ama Johnny yüzünden vazgeçtiğini söyledikten sonra genç kıza takılarak belki de varlığından haberdar bile olmadığını söyledi. Becky bu sözlere gülümsedi.

"Seni tanıyordum. Ama benden hoşlandığını bilmiyordum." Bir dönem onunla birlikte Fransızca dersi almıştı ama Buzz ve arkadaşları ondan iki yaş büyüktüler, Becky de çok çekingen bir genç kıydı.

102

Melek

"Sana çıkma teklifinde bulunsaydım, Johnny'nin beni öldüreceğini düşünüyordum," dedi Buzz gülerek. "Aynca beni neden isteyecektin ki? Johnny bir yıldızdı." Ne var ki, Becky de artık Buzz'dan hoşlanmaya başlamıştı. Buzz akılcı, duyarlı, olgun, zeki, yakışıklı ve Johnny'den çok daha akıllı başında biriydi. Yirmi bir yaşındaydı. Becky, onu bir delikanlı gibi değil, yetişkin bir erkek gibi görüyordu. "Bu akşam çok iyi vakit geçirdim, Becky," dedi Buzz kibar bir tavırla. "Onca şeyden sonra senin başka biriyle dışarı çıkmanın kolay olmadığını biliyorum." Johnny beraber olduğu ve âşık olduğu tek erkekti ama artık onun yaşamadığı gerçeğini değiştirmenin olanağı yoktu. Bir şekilde yaşamına yeniden, bıraktığı yerden devam etmesi gerekiyordu. Hazır olduğunu sanmadığını söylemişti ama yine de tüm akşam boyunca Buzz'la sohbet etmekten, üniversitedeki yaşamını ve arkadaşlarını dinlemekten, babasının işini, Fransa'ya yaptıkları yolculukları anlatmasından çok hoşlanmıştı. O da çocukları seviyordu, onun da Becky gibi birçok erkek ve kız kardeşi vardı. Buzz altı kardeşin en büyüğüydü, Becky de beş kardeşin en büyüğü. Parasal durumlarının dışında ortak birçok yönleri vardı. Buzz ayrılırken ona cumartesi akşamı yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sordu.

"Bu çok hoşuma gider, Buzz," dedi arabadan inerken. İki yıl önce UCLA'ya giderken babasının kendisine aldığı Mercedes'i kullanıyordu. Ekonomi okuduğunu ve ileride yüksek lisans yapmayı düşündüğünü söylemişti. Becky de ilkbaharda burs için yeniden başvuracağını ve sonbaharda üniversiteye başlamayı ümit ettiğini söylemişti. Ama bu arada eczanede çalışmaktan ve annesiyle kardeşleri-

103

Danielle Steel

ne yardım etmekten çok memnun olduğunu da eklemişti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Becky'nin arkadaşlarından duyduğu ama gitmediği Fransız lokantasına gitmeyi önerdi Buzz, cumartesi akşamı için. İyi ve kalite şaraplar hakkında birçok şey bilmesine karşın Fransız yemeklerini pek

tanımıyordu.

"Ne dersin?" diye sordu genç kıza evin kapısına dek eşlik ederken. "Yoksa arabada yemek servisi yapılan yerlerden birine, sonra da sinemaya mı gitmek istersin? Farklı bir şey yapmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm." Her iki seçenekte de mutlu olacağı anlaşılıyordu Buzz'ın. Buzz bunları Becky'ye söylerken Johnny de bir ağaca dayanmış onları dinliyordu. Buzz'dan nefret etmek istedi. Ne var ki, içinde nefret duygusu uyanmıyordu. Ayrıca Buzz'ın Becky'yi biraz şımartmasına da sevinmişti. Buzz'ın düşündüğü gibi ukala biri olmadığını görmüştü. Becky'den de hoşlandığı kolayca anlaşılıyordu. Ön kapıya geldiklerinde Becky başını çevirip Buzz'a baktı.

"Tüm gece boyunca Johnny'den söz ettiğim için çok özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama onu çok özledim. Her şey onsuz o denli farklı ki."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Buzz. "Anlıyorum, Becky."

Becky başını evet dercesine sallayarak Buzz'ın kendisi için açtığı kapıdan içeri girdi. Buzz kısa bir süre sonra dışarı çıkarak arabasına bindi. Johnny, Mercedes gözden kayboluncaya dek arkasından baktıktan sonra yavaşça arkasını dönerek eve doğru gitti.

İçeri girdiğinde annesi yatakta kitap okuyordu. Oğlunu görünce başını kaldırarak gülümsedi. "Tüm gece neredeydin?" Hayatta

104

Melek

olduğu günlerde de oğlu gece eve geldiğinde yine aynı soruyu sorardı.

"Becky'yle birlikte dışarıdaydım," dedi ve anında yüzünde buruk bir ifade oluştu. Birden küçük bir çocuk gibi oluvermişti.

"Onun bu akşam bir randevusu olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu annesi şaşkınlıkla ama bir yandan da oğlunun yüzündeki buruk ifadeye bakıyordu.

"Evet. Buzz Watson'la. Hoş bir adam."

"Tüm gece boyunca onları mı izledin?" Alice bu soruyu sorarken yüzünde endişeli bir ifade oluşmuştu. O durumda bile bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu.

"Hayır. Onlarla birlikte yemektedirdim sonra başka işlerim vardı, daha sonra Becky'nin eve dönmesini bekledim."

"Buraya gel," dedi Alice, oğlunu yanına çağırarak. Johnny yatağın üstüne oturdu. "Neden bekledin?" Oğlunun bakışlarındaki ifadeden hoşlanmamıştı.

"Buzz'ın ona iyi davrandığından emin olmak istedim."

"Davrandı mı bari?"

"Evet. Yemek boyunca benden söz etmesine hiç ses çıkarmadı. Cumartesi akşamı da onu Chez Jacques'a götürüyor."

"Onları bir süre yalnız bırakman gerekmez miydi? Becky'nin başka biriyle flört etmesini izlemek senin için eğlenceli olmamalı. Becky'nin dışarı çıktığı akşamlar burada benimle ve Bobby'yle kalman çok daha iyi olur."

"Başlangıçta olayları yakından izlemek istemiştin," dedi annesine hafifçe gülümseyerek. "Ama saçmalamışım, değil mi? Onunla tanışmasını ben sağladım ama şimdi bu yaptıklarından hoşnut

105

Danielle Steel

değilim. Bazı şeyler çok zor oluyor, anne." Ama hiçbir şey yaşadıkları o korkunç acı kadar zor değildi.

"Pam'e neler oluyor?" diye sordu Alice, oğlunun dikkatini dağıtmak istercesine.

Johnny, annesine gülümsedi. "Cuma akşamı, Los Angeles'lı Gavin'la çıkacak. Gavin ondan çok hoşlandı."

"Güzel buna sevindim. Böylesi bir değişikliğe gereksinimi vardı. Mike'ın ölümünden beri kimseyle görüşmüyordu." Johnny düşünceli bir tavırla başını salladı. Hem düşünecek, hem de yapacak çok işi vardı. Ne var ki, o gece Becky'yi Buzz'la birlikte görmesi onun geri adım atmasına neden olmuştu. İçini çekerek annesine baktı. Şimdi eski haline daha çok benziyordu.

"Ben iyiyim, anne. Her şey olması gibi oluyor. Gidip bir Char-lie'ye bakayım. Bu akşam babam nasıldı?"

"Televizyonun önünde her zamanki gibi uykuya daldı." Alice omuzlarını silkti. Uzun zamandan beri evdeki yaşantıları hep böyle tekdüze idi. Ne var ki, son günlerde Jim'de belli belirsiz bir değişiklik olmuştu. Alice aylardan beri ilk kez mutluydu. Johnny eve gelmişti.

Sonraki haftalar Buzz'la Becky sık sık görüşmeye başlamıştı. Buzz, onu şık lokantalara götürüyor, kardeşleriyle birlikte oturup hoşça vakit geçiriyorlar, erkek kardeşlerini futbol maçına götürüyordu. Hatta bir keresinde kaliteli bir şise şarap alarak onlara yemeğe bile gitmişti. Yemekte annesinin yeni arkadaşı Gavin da vardı. Buzz, Adams ailesinin sıklıkla görüştüğü bir kişi olup çıkmıştı. Becky zaman içinde kabuğundan çıkmış ve hatta Buzz'ın elini bile tutmuştu. Buzz acele etmiyor, genç kızı zorlamıyordu. Becky de ar-

106

Melek

tık eskisine oranla Johnny'den daha az söz etmeye başlamıştı. İkisi de Pam'i her hafta sonu Loş Angeles'dan görmeye gelen Gavin'dan çok hoşlanıyordu. Gavin'ın Pam için deli olduğunu görüyorlardı, aynı zamanda Gavin, Pam'in çocuklarını da çok seviyordu.

Bir akşam Gavin, Pam, Buzz ve Becky birlikte yemeğe çıktılar. Küçük ama çok şirin bir İtalyan lokantasına gittiler ve Buzz çok fazla tanınmayan ama harika bir şarap olan Napa Vadisi'nin ürünlerinden elde edilmiş şarabı içmelerini önerdi. Dörtlü çok iyi vakit geçiriyordu ve o akşam annesinin yanına gidip her şeyi anlatan Johnny de gecenin sonuna dek onların yanında kalmıştı.

"Bana kalırsa, onların dışarı çıktığı geceler sen de tatil yapmalısın," dedi annesi. Ardından da Bobby'yle okulda yapılacak Cadılar Bayramı balosuna birlikte gidip gitmeyeceğini sordu. Bobby'ye giyebileceği

uygun bir kostüm arıyordu. Charlotte artık bu tür gösteriler için büyüdüğünü söyleyerek baloya katılmayacağını açıklamıştı. Bunun yerine evde oturacak ve kapılarını çalan çocuklara şeker verecekti. Alice ise Bobby'yle birlikte mahallede dolaşmayı tasarlıyordu. Bobby'ye Superman, Batman ya da Ninja Kaplumbağın kıyafetini almayı düşünüyordu.

"Ben onunla giderim, anne," dedi Johnny.

"Çok iyi olur. Nasıl bir kostüm istediğini belki öğrenebilirsin." Geçen yıl Bobby Yıldız Savaşları nâa. Luke Skywalker kostümü giymişti.

Alice bu konuşmadan birkaç gün sonra, Bobby'nin odasının önünden geçerken hâlâ Cadılar Bayramı için nasıl bir kostüm alması gerektiği konusunda kesin bir karar verememişti. Hava soğuk olduğundan kazak giymek için odasına gidiyordu. Charlotte'un odasın-

107

Danielle Steel

da ders çalıştığını biliyordu ama Bobby'nin odasından sesler geliyordu. Önce bunun konuşma bantlarından biri olduğunu sandı ama sonra Johnny'nin sesini duyunca kendi kendine gülümsedi. Bobby yanıt veremiyordu ama hiç olmazsa ağabeyini görüyor ve duyuyordu. Alice içeriden gelen konuşma bandını ve Johnny'nin sesini duyuyordu. Kendi odasına doğru giderken birden bir kahkaha sesi duydu. Durdu, dönerek yavaşça Bobby'nin odasına yaklaşıp kulağını kapıya dayadı. Önce yalnızca Johnny'nin sesini duydu. Konuşma bandından gelen ses duyulmuyordu ama uzaklardan gelen boğuk bir ses daha geliyordu odadan. Hiç düşünmeden kapının kolunu çevirip açtı ve oğullarına baktı. İkisi de yerde oturuyordu, Bobby'nin oyuncakları etrafa yayılmıştı. Annelerine şaşkınlıkla baktılar.

"Siz ne yapıyorsunuz bakayım?" diye sordu Alice içeri girip sesleri duyulmasın diye kapıyı arkasından yavaşça kapatarak. "Ortalığı dağıtmışsınız. Oyun mu oynuyordunuz?" Çocukların saklamak istedikleri bir sırlandığını fark etmiş onlara dikkatle bakıyordu. Onlara bakarken yüreği burkulmuştu. Johnny, annesine garip bir şekilde gülümsüyordu. "Oyun oynar gibi bir halimiz mi var?" Bakışlarını birinden diğerine çevirip duruyordu. Johnny küçük kardeşini işaret ederek ona fısıltıyla bir şeyler söyledi. Alice, onları şaşkınlıkla izliyordu.

Bobby, annesine bakarak kaşlarını yavaşça kaldırdı. Alice güçlükle soluk alıyordu, elini uzatıp Bobby'nin elini tutarak yere, oğullarının yanına oturdu. Nedenini bilmiyordu ama onlara yakın olmak istemişti. Bobby'nin yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ortada hiçbir neden yokken gözleri dolu dolu oldu. Sanki oğlunun içindeki bir

108

Melek

engeli ortadan kaldırmak istiyormuşcasına garip bir duyguya kapılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu güçlükle soluk alarak. Küçük çocuk gözlerini Johnny'den ayırmayarak evet dercesine başını salladı.

"Hadi," dedi Johnny, Bobby bakışlarını ağabeyinden annesine çevirirken.

"Merhaba, anne," dedi fısıltıyla Bobby. Alice hıçkırarak oğlunu kucağına aldı. Oğluna o kadar sıkı

sarılmıştı ki, Bobby güçlkle soluk alabiliyordu. Sonra da çocuğu yavaşça kendinden uzaklaştırdı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu. Elini Johnny'e uzatarak onu kendine doğru çekti.

"Merhaba, Bobby," diyebildi önce. "Seni çok seviyorum... Konuşmaya ne zaman başladım?"

"Johnny geri geldiğinden beri konuşuyorum. Konuşmam gerektiğini söyledi bana. Onunla konuşmazsam benimle oyun oynamıyor;" Johnny, annesiyle kardeşine gülümseyerek bakıyordu. Alice gözyaşlarını silmeye çalıştı ama yaşlar sicim gibi gözlerinden akıyordu.

"Artık hepimizle konuşacaksın, değil mi?" Oğlunun konuşma yeteneğine kavuştuğunu Jim'in öğrenmesinin ne denli güzel olacağını düşünmekten kendini alamıyordu. Bunları aklından geçirirken Bobby hayır dercesine başını sallayarak Johnny'e baktı.

"Belki yakında, anne," dedi Johnny yavaşça. "Her şeyi sırasıyla yapmamız gerekiyor. Bobby önce seninle konuşmaya alışmak istiyor. Ama çok başarılı, bunu da bilmeni isterim," dedi Bobby'nin başını sevgiyle okşayarak. "Bu sabah benimle güzel güzel konuştu."

109

Danielle Steel

Bobby o sabah ağabeyine söylediklerini hatırlayarak kıkırdadı. Ağabeyine söylememesi gereken bir sözcüğü söylemişti ama küçük çocuğun sesini duymak öylesine güzeldi ki, Johnny bu sözcüğe doğrusu pek kulak asmamıştı.

"Babana bu haberi verelim mi?" diye sordu Alice. Bu harika haberi kocasıyla paylaşmak için can atıyordu. Jim'in dünyasının birden pırl pırl olacağını biliyordu.

"Daha sonra," diye karşılık verdi Bobby'nin yerine Johnny. "Ama yakında, inan bana." Alice onları zorlamak istemiyordu ama Jim'e olanları anlatamamaktan dolayı da üzölmüyor değildi. Ama yine de Johnny'nin isteklerine saygı göstermenin iyi olacağını hissediyordu.

Uzunca bir süre üçü yerde oturarak sohbet ettiler. Daha sonra Charlotte kapıyı vurarak başını içeri soktu.

"Anne fırındaki kurabiyeler yanıyor," dedi sıradan bir sesle. Ne Johnny'yi, ne de annesinin gözündeki mutluluk parıltılarını fark etmişti. Yalnızca Bobby'nin yanında yerde oturan annesini ve etrafa dağılan oyuncakları görebilmişti. "Fırını kapattım," diyerek kapıyı arkasından çekip gitti. Alice ayağa kalkarak oğullarına sevgiyle sarılıp öptü. Basamakları tıpkı gençliğinde olduğu gibi atlayarak indi. Jim'in Bobby'nin konuştuğunu öğrenince ne denli rahatlayacağından başka bir şey düşünemiyordu.

O akşam yemekte sürekli olarak Bobby'ye bakıyordu ve o da annesine gülümseyip duruyordu. Çok büyük iki sırlan vardı, bunlardan biri Bobby'nin yeniden konuşmaya başlaması, diğeri de Johnny'nin geri gelmesiydi. Bu iki olay da Alice'le küçük oğlu ara-

110

Melek

sında daha önce olmayan çok sağlam bir bağ oluşturmuştu. Yemek bittikten sonra Bobby her zamanki gibi doğruca odasına çıkmamış annesinin yanında mutfakta kalmıştı. Annesiyle konuşmamıştı ama Alice

bulaşıkların yıkanmasına ve kurulanmasına yardım eden oğlunun duygulanını çok iyi anlıyordu. İşlerini bitirdikten sonra Alice, oğluna sıkıca sarılarak, "Seni çok seviyorum, Bobby," diye fısıldadı. Bobby küçük ellerini annesinin beline dolamış, ona sevgiyle sarılmıştı. Alice, oğlunu bırakınca Bobby gülümseyerek Johnny'nin arkasından yukarıya odasına çıktı.

111

Danielle Steel

Sekizinci Bölüm

Şükran Günü o yıl özellikle Jim ve Charlotte için oldukça buruktu. Alice, kızı ve kocası için üzülüyor, Johnny 'nin varlığını onlarla paylaşabilmeyi çok istiyordu. Johnny zamanının bir bölümünü Bobby ve annesiyle geçiriyordu. Annesi mutfakta hindiye kesmeye hazırlanırken Johnny özlemle yutkunuyordu. Jim o ana dek yeterince içtiğinden Alice, ona hindiye kesmesi için bıçağı vermeye yanaşmamıştı. Ne kendisini, ne de hindiye perişan etmesini istemiyordu.

"Vay canına, harika koktu, anne. Bu geçen yılkinden de büyük," dedi Johnny hayranlıkla.

"Daha küçüğünü bulamadım," dedi yüksek sesle. Hindi butunun alt kemiğini parçalamaya çalışırken. Johnny sosu hindinin üstüne dökerken Alice parmaklarını yalıyordu. "Sosu yere dökme."

"Neyi dökme?" diye sordu Charlotte, annesine yardım etmek için mutfığa geldiğinde şaşkınlıkla.

112

Melek

"Sosu. Sana söylemedim. Ben..." Birden Charlotte'un Johnny'yi görmediğini tamamıyla unutmuştu.

"Kiminle konuşuyordun, anne?" diye sordu Charlotte kaygı dolu bir sesle.

"Kimseyle, hayatım. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum." Charlotte patatesleri salona götürürken şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Çektiği acı annesinin akıl sağlığını fena halde etkilemişti ve babası da neredeyse öğlenden beri içiyordu. Johnny artık yoktu, kızcılık jölesini almak için mutfığa gittiğinde, bu yıl Şükran Günü'nü keşke kutlamasaydık, diye geçiriyordu içinden. Annesi salona geldiğinde birden yüksek sesle, "Yapma!" deyince Charlotte irkildi. Artık annesinin keçileri kaçırıldığı anlaşıyordu. "Bir şeye daha dokunursan seni öldüreceğim!" dedi Alice neşe dolu bir sesle.

"Bunları sofraya koymamı istediğini sanıyordum," diye karşılık verdi annesi, ona bakınca. Alice'in yüzü kızarmıştı.

"Evet, istemiştin. Affedersin... bunca şeyi hazırlamaktan yorulmuş olmalıyım."

"Anne, artık kendi kendine konuşmaktan vazgeçmelisin," dedi Charlotte tedirgin bir sesle. Annesi iki aydan beri kendi kendine konuşuyordu. Charlotte bunun nedeninin Johnny'nin ölümü olduğunu elbette biliyordu ama yine de bu tür bir davranış ona ne sağlıklı, ne de olağan geliyordu. Babası bile durumu fark etmişti ama Alice'e bu konuda herhangi bir şey söylememişti. Yalnızca bir keresinde Charlotte, annesinin yatak odasına yalnız kaldığında defalarca kendi kendine konuştuğuna tanık olduğunu söylemişti. Annesi kendi kendine sohbet ederken babası birkaç kez onu yakalamıştı.

Danielle Steel

"Anne iyi misin?" diye sordu Charlotte bir elinde kızılık jölesi, diğesinde fasulye tabağını tutarak.

"İyiim, şekerim. Gerçekten de iyiim. Hindiye alıp geliyorum."

"Tamam, biz yemek yerken sen de oyun oynamaya git," diye fısıldadı Johnny'e mutfakta, sonra da hindi tepsisini alarak telaşla salona gitti.

"Şükran günlerini kaçırmaktan hoşlanmam, anne," dedi Johnny alıngan bir sesle.

"Biz yemek yerken Bobby'yi güldürürsen... ben de söylememem gereken bir şey söylersem, ortalık fena halde karışır," diye fısıldadı oğluna.

"Uslu duracağıma söz veriyorum," dedi ciddi bir tavrıyla ve sonra annesinin arkasından salona gitti. Noel'den sonra en çok sevdiği bayram Şükran Günü'ydü.

Alice herkesin tabağına yemek koydu. Jim yemeğini yerken konuşmuyordu. Charlotte'un da ağzını bıçak açmıyordu ama Bobby başını kaldırıp ağabeyini görünce gülümsedi. Ama Johnny işaret parmağını ağzına götürerek kendisine bakmaması konusunda onu uyarınca Alice birden kendini tutamayıp kıkırdadı.

"Komik olan ne?" diye sordu Jim sözcükleri ağzında yuvarlayarak. Alice buruk bir şekilde kocasına baktı. Onu bu halde görmek hem kendisi, hem de çocuklar için hiç de hoş bir şey değildi doğrusu. Bobby düş kırıklığıyla babasına bakarak başını iki yana salladı.

"Babam neden bugün bu kadar çok içti?" diye sordu Johnny, annesi mutfığa gittiğinde arkasından gelerek.

Melek

"Neden sanıyorsun?" dedi Alice içini çekerek, servis tabağına biraz daha hindi koydu. "Çünkü hepimiz seni çok özledik. Babanın seni görememesi çok kötü. Görebilseydi her şey çok daha farklı olabilirdi. Benim ve Bobby gibi onun da seni görmesine neden izin vermiyorlar, dersin?"

"Çünkü anlayamayacak da ondan, anne," diye karşılık verdi Johnny duraksamadan.

"Ben de anlamış değilim. Ama çok hoşlandığım da ortada," dedi uzanıp oğlunu yanaklarından öperek. Ardından da hızla salona kocasının ve çocuklarının yanına geri döndü.

"Yine kendi kendine mi konuşuyordun?" diye sordu Jim endişeli bir sesle. O denli çok içmesine karşın yine de karısının sesini duyabilmişti.

"Özür dilerim," dedi Alice. Charlotte kaygıyla ikisine de baktı. Babasının sarhoş olmasından nefret ediyordu. Şimdi de annesi keçileri kaçırmıştı. Johnny'siz Şükran Günü acı doluydu. Charlotte'un Johnny'yi görememesine Alice hem çok üzülüyor, hem de bunun bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Ama kimbilir

belki o da babası gibi bu durumu anlayışla karşılayamayabilirdi. Görememesinin nedeni ne olursa olsun, göremiyordu işte. Johnny yemek boyunca Charlotte'un yanı başında durmuştu. Kardeşine o denli yakındı ki, görme-se bile insan onu hissedebileceğini sanıyordu. "Adamlar hindilerini yedikten sonra ziyarete gelecekler," dedi Alice masadakilere.

"Neden?" diye sordu aksi bir sesle Jim. Yemeğini bitirdikten sonra, televizyonun karşısına geçerek, bira içip futbol maçını izlemek istiyordu.

115

Danielle Steel

"Onlar bizim dostlarımız, Jim," diye karşılık verdi Alice.

"Ee, ne olmuş yani? Johnny yaşamıyor artık ve Becky'de onun kız arkadaşı değil." Alice karşılık vermedi. Hepsi de başlarını öne eğmiş yemeklerini bir an önce bitirmeye çalışıyorlardı. Birkaç dakika sonra hepsi sofradan kalkmışlardı. Charlotte, annesine yardım etmeye başladı. Doğrusu yemeğin bitmesi hepsini rahatlatmıştı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Charlotte kirli tabakları tezgâhın üstüne koyarken. Bobby elinde tabağıyla mutfığa gelince Alice uzanıp oğlunun tabağını aldı. Jim sofradan çoktan kalkmıştı. Ali-ce'in o gün için hazırladığı özel kabak tatlısını beklememişti bile.

"Elinde değil, Charlie. Bunu sen de biliyorsun," dedi sevgi dolu bir sesle Alice.

"Evet, elinde. Her zaman sarhoş olması gerekmiyor. İğrenç bir şey bu." Charlotte'un üzgün bir hali vardı ve bu da Alice'i çok üzüyordu.

"Johnny'yi özlüyor," dedi Alice ama bir yandan da Bobby'ko-nusunda kendisini suçlamayı sürdürdüğünün de farkındaydı kocasının.

"Onu ben de özlüyorum," dedi Charlotte. "Sen de özlüyorsun ama içip içip sızılmıyorsun," dedi anlamlı bir ses tonuyla. "Sen yalnızca kendi kendine konuşuyorsun. Bu da oldukça garip ama babamın yaptıklarının yanında hiç kalır."

"Baban hakkında bu şekilde konuşma," dedi Alice kararlı bir sesle.

"Neden? Yalan söylemiyorum ki. Babam alkolik, Johnny de yok artık. Bobby ise bir daha asla konuşmayacak." Charlotte yaşadıkları acılan arka arkaya sıralarken gözleri çakmak gibi olmuştu.

116

Melek

Ne var ki, söylediklerinin ancak bir kısmı doğrudu. Bobby konuşmaya başlamıştı, Johnny'se bir süreliğine geri dönmüştü. Ve annesi de kendi kendine değil Johnny'yle konuşuyordu.

"Baban belki içkiyi bırakır," dedi Alice içini çekerek. Bir yandan da kabak tatlısını dilimliyordu ama herkesin iştahı kaçmıştı. "İnsanlar sigarayı da içkiyi de karar verdiklerinde bırakıyorlar."

"Ya, tabii," dedi Charlotte, annesinin sözlerine inanmayarak. "Görmeden inanmam."

"Son günlerde daha az içiyor," dedi Alice umut dolu bir sesle, ama Charlotte'un kendisi gibi düşünmediği açıkça ortadaydı.

"O sözünü ettiğin son günler herhalde bugün değil. Bari Şükran Günü içmeseydi."

Üçü oturup kabak tatlılarını yerken Johnny babasından boşalan yere, Charlotte ile Bobby'nin arasına geçip oturmuştu. Alice masayı toplarken kapı çalındı, Becky, annesi ve kardeşleri içeri girdiler. Johnny oturmuş özlemle Becky'ye bakarken çocuklar bağırıp çağırarak içeri girdiler. Lacivert kadife giysisi içinde Becky çok güzeldi, saçlarını da Johnny'nin en sevdiği şekilde omuzlanndan aşağı serbest bırakmıştı. Alice, oğlunun özlem dolu bakışlarına üzülen baktı.

"Herkesin Şükran Günü kutlu olsun!" dedi. Pam, Becky'yle birlikte pişirdikleri elmalı turta tabağını Alice'e uzatırken. "Yemeğiniz nasıl geçti?"

"Fena değildi," dedi Alice. Charlotte, Becky'yi alarak odasına çıkarken Johnny de arkalanndan gidiyordu. Alice, Bobby'ye oğlan-ı odasına götürmesini söyledi. Pam'le birlikte mutfağa gittiler. Pam bu Şükran Günü'nün onlar için hiç de kolay olmadığını göre-

117

Danielle Steel

biliyordu. Mike'in ölümünden sonraki ilk Şükran Günü'nün ne denli zor olduğunu henüz unutmamıştı. Aslında tüm bayramlar acı dolu geçiyordu. Az önce evlerinde yemek yerken Becky yemek boyunca hüngür hüngür ağlayarak Johnny'yi ne denli özlediğini söylemişti.

"Jim nerede?" diye sordu Pam. Alice başıyla oturma odasını gösterdi. Televizyonun sesi mutfağa kadar geliyordu.

"Maçı izliyor. Onun da morali pek iyi sayılmaz. Aslında hiç kimsenin morali iyi değil." Bobby ve kendisi Johnny'yi görmelerine karşın diğerlerinin onun yokluğu karşısında neler hissettiklerini bilmeleri onları üzüyordu.

"İlk yıl tüm bayramlar çok acı geçer. Noel daha da kötüdür. Buna kendini şimdiden alıştırma başlasan iyi olur." Alice karşılık vermek yerine başını onaylarcasına sallayarak bulaşıkları yıkamayı sürdürdü.

"Senin hayatın nasıl?" diye sordu Alice. Kahve suyunu ateşe koyarken, Pam de fincanlara kahve koydu.

"İlginç," dedi hafifçe gülümseyerek. "Nelerin olduğundan ya da olanların ne anlama geldiğinden doğrusunu istersen pek emin değilim ama hoşuma gittiğini söyleyebilirim. Gavin'le hâlâ görüşüyorum ve ondan hoşlanıyorum."

"Senin adına çok sevindim," dedi Alice tabakları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra mutfak masasına geçip oturarak. Konuşacak birisinin olması ikisi için de çok iyiydi.

"Çocuklarla çok iyi anlaşıyor ve bana da çok iyi davranıyor. Bir yere gitmeydi, bir şeyler yapmayalı o denli uzun bir zaman olmuştu ki. Her cumartesi akşamı beni yemeğe götürüyor. Bunun bel-

118

ki bir anlamı yok ama arkadaşlığı çok güzel. Ayrıca saçımı yapmam ve bakımlı olmam için de hoş bir bahane oldu. Bir süre için anne kavramından uzaklaşmak hoşuma gidiyor. Pazar sabahları çocuklarla beysbol bile oynuyor." Pam'ın bu son sözleri, Alice'in, Gavin'm geceyi onda geçirip geçirmediğini düşünmesine neden olmuştu. Pam, arkadaşının yüzünde oluşan merak dolu ifade karşısında bir kahkaha patlattı. "Burada bir arkadaşında kalıyor." Bu sözler üzerine ikisi birden güldü, bir süre daha mutfakta sohbet ettikten sonra çocuklarına bakmak üzere üst kata çıktılar.

Kızların bir kısmı Charlotte'un yatağında bir kısmı da yerde oturuyor, erkeklerden ve okuldan söz ediyorlardı. Becky de Charlott-te'a Buzz'ı anlatıyordu. Onlar kendi aralarında konuşurlarken Johnny, Charlotte'un çalışma masasının üstüne oturmuş konuşmaları gülümseyerek izliyordu. Gözlerini Becky'den alamıyordu. Kapının eşiğinde duran Alice, oğluna gülümsedi. Johnny'yi yaşarken hiç bu şekilde kızların arasında otururken görmemişti. Ama şimdi her şey çok daha farklıydı, Johnny, Becky'ye yakın olmaktan çok hoşlanıyordu. Sanki onu bir soluk gibi içine çekmek ister gibiydi. Ona bakmak bile bazen yeterli oluyordu. Yaşadıklarının tadını çıkarmak için elinden geleni yaptığı anlaşılıyordu.

Pam ile Alice daha sonra Bobby'nin odasına gittiler. Peter ve Mark, Bobby'nin topuyla oynuyordu. Alice, onlara dışarı çıkıp arka bahçede oynamalarını önerdi. Çocuklar neşeyle kapıdan çıkarlarken, Bobby, onları sessizce izliyordu. Onlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Daha sonra iki kadın yeniden aşağıya indiler. Televizyonun karşısında uyuklayan Jim'in yanından geçtiler. Yerde boş bira şişeleri duruyordu. Jim'in tuttuğu takım tam o sırada gol atmasına rağmen Jim derin bir uykuya dalmış, horluyordu.

"Ne âlemde?" diye fısıldadı Pam, başıyla Jim'i işaret ederek. Mutfığa geri döndüler, Alice camdan dışarı, çocuklara baktı. Bu kez Johnny de onların yanındaydı. Pam'ın oğulları basket atmaya başladıklarında Bobby yavaşça ağabeyinin yanına gelmişti.

"Pek iyi sayılmaz," dedi Alice, kocasını kastederek. "Bir ara biraz daha iyiydi ama son birkaç günden beri berbat."

"Bayramdandır," dedi Pam. "Noel sonrasında dek bu şekilde davranabilir." Alice karşılık vermek yerine başını onaylarcasına salladı. Daha sonra güzellik okulundan ve Gavin'dan söz ettiler. Pam en sonunda yerinden kalkarak çocukları toparlayıp eve gitme zamanının geldiğini söyledi. Ama çocukların toplanması yarım saat sürdü. Kapıdan çıkarlarken Johnny kapının eşiğinde durmuş arkalarından bakıyordu. Bir süre sonra konuşmak için mutfığa annesinin yanına gitti.

"Bu akşam ne kadar da güzeldi, değil mi anne?" Becky'den söz ediyordu ve annesi de evet dercesine başını salladı. "Buzz'dan gerçekten de çok hoşlandığını söyledi. Onun adına sevindim," dedi dürüstçe, ama bunun onun için kolay olmadığı anlaşılıyordu. Becky'den ayrılmak, yapması gereken en zor görevlerden biriydi, ama genç kızın da bir yaşamı olması gerektiğini biliyordu. Artık ona hiçbir şey veremezdi. Bobby ve annesinin tersine Becky, onu göremiyordu bile. Yüreğinin dışında genç kıza ulaşabilecek herhangi bir yol yoktu. Ona mutlu bir gelecek dilemekten başka yapacağı bir şey de yoktu.

"Seni özlediğini biliyorum," dedi Alice sevgi dolu bir sesle. "Senin gibi o da acı çekiyor. Kolay değil." Zamanla ikisinin de bunun üstesinden geleceğini söylemek istiyordu ama yine de bu söz-

Melek

leri ifade etmek ona nedense ters geliyordu. "Gidip babanı uyandır-sam iyi olacak," dedi içini çekerek. Johnny onaylarcasına başını salladı.

"Ben de gidip Bobby'ye bakayım," dedi Johnny. Ardından bir şey hatırlayarak başını çevirip annesine baktı. "Yarın Charlotte'un maçına gidecek misin?" Ertesi gün okulun önemli bir basket maçı vardı.

"Hepimiz gideriz diye düşünmüştüm," dedi Alice mutfağın ışığını kapatarak.

"Babam da mı gidecek?" diye sordu Johnny gülümseyerek. Bunu duymak çok hoşuna gitmişti.

"Ne yazık ki, baban bizimle gelemiyor. Yarın işe gitmesi gerekiyormuş," diye karşılık verdi Alice herhangi bir yorum yapmadan.

"Şükran Günü'nün ertesi günü kimse işe gitmez ki, anne. İstese mutlaka sizinle gelirdi." Ne var ki, Jim o güne dek hiçbir zaman Charlotte'un maçlarına gitmemişti ve gitmeye de niyeti yoktu. Ona göre kızlardan sporcu olmazdı. Kuşkusuz bu konuda çok yanılıyor-du. Charlotte olağanüstü bir sporcuydu. Johnny'den bile iyiydi.

"Yine de bir kez daha sorarım," diye söz verdi Alice. Aslında Jim'in gitmeyeceğini biliyordu ama Johnny'nin da hatını kırmak istememişti. Bu konuşmadan sonra Johnny, kardeşinin yanına gitmek üzere üst kata çıkarken, Alice oturma odasına giderek yavaşça kocasını uyandırdı. Jim bir süre kendine gelemedi, daha sonra da homurdanarak gözlerini araladı.

"Saat kaç?" Gece mi sabah mı olduğundan haberi bile yoktu.

Danielle Steel

"Onu geçiyor. Hadi yatalım artık." Jim başını evet dercesine sallayıp sendeleyerek ayağa kalktı. Basamakları güçlkle çıkması Alice'i çok üzmüştü. "Şimdi geliyorum," diyerek Bobby'nin odasına gitti. Bobby yatağında yatıyordu. Johnny de yanına uzanmış kardeşine kitap okuyordu. Çocuklar kapıda annelerini görünce başlarını kaldırıp ona gülümsediler. Hiç olmazsa onlar için bu harika bir Şükran Günü olmuştu. "İkinize de iyi geceler," dedi Alice fısıltıyla. "Sizi çok seviyorum," diye ekledikten sonra ikisini de yanaklarından öptü. "Bobby'yi uykusuz bırakma," diye büyük oğlunu uyardı. Alice kapıyı arkasından kapatırken Bobby, ağabeyine iyice sokuldu. Alice, Charlotte'a bakmak için holün ucuna doğru gitti. Genç kız yatağında sırtüstü uzanarak gözlerini tavana dikmişti. "İyi misin, güzel kızım?" diye sordu endişeli bir sesle, sonra da kızının yatağının kenarına oturdu. Charlotte'un bir şeye canının sıkıldığı anlaşıyordu.

"Evet. İyi sayılırım. Becky'nin yeni erkek arkadaşından söz etmesi garibime gitti. Galiba ondan çok hoşlanıyor." Kızla konuştukları Charlotte'un Johnny'yi daha fazla özlemesine neden olmuştu.

"Onun adına seviniyorum," dedi Alice. Gerçekten de bu sözlerinde çok ciddiydi. "Yaşamının sonuna dek Johnny için yas tutamaz. Böyle bir şey kesinlikle doğru olmazdı. Aynca annesi de delikanlının ona çok iyi davrandığını söyledi. Johnny buna memnun olurdu. Yarınki maça hazır mısın?" Charlotte evet dercesine başını salladı ama yüzünden düşen bin parçaydı.

"Babam, Johnny'nin maçlarını hayatta kaçırmazdı," dedi buruk bir sesle. Bu aslında bir suçlama değil öylesine söylenmiş bir

122

Melek

şeydi. Oysa Charlotte'un kazandığı kupaların sayısı her geçen yıl artıyordu. "Sen gelecek misin, anne?"

"Elbette geleceğim," diyerek uzanıp kızını yanağından öptü. "Bobby'yi de getireceğim." Charlotte başını sallamakla yetindi. Annesini elbette çok seviyordu ama babasının hiç olmazsa bir kerecik maça gelmesi mutluluktan havalara uçmasına neden olurdu. Kuşkusuz babası ona ilgi gösterseydi gelirdi. Ama göstermediğini artık herkes biliyordu. O Johnny değildi ki, babası ona ilgi göstersin.

Alice o akşam bu konuda Jim'e hiçbir şey söylemedi. Söylemenin bir anlamı yoktu. Yatağa yattığında Jim çoktan uyumuştur bile. O kadar çok bira ve şarap içmiş, iki tabak hindi yemişti ki, sızması zaten garip olurdu. Ama ertesi sabah kahvaltıda kocasına konuyu açtı.

"Kızlar basket oynayamaz," dedi Jim ikinci fincan kahvesini içerken kararlı bir sesle. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ama Johnny'nin maçlarını hiç kaçırmazdın," dedi kocasının konuya yaklaşım tarzına öfkelenerek.

"O çok farklıydı."

"Öyle mi? Neden? Johnny erkek olduğu için mi?"

"Johnny harika bir sporcuydu," dedi Jim sıradan bir tavırla. Başı çok ağrıyordu.

"Charlotte da öyle. Belki Johnny'den bile daha iyi. Johnny her zaman onun kendisinden çok daha başarılı olduğunu söylerdi."

"Charlotte'un kendini iyi hissetmesi için öyle söylerdi."

"Buna kendin karar versene. Gel ve maçı izle," dedi Alice, Johnny ve Bobby mutfığa girerken. Bobby her zamanki gibi suskundu. Johnny, annesine yaklaşarak onu yanağından öptü ama Jim

123

Danielle Steel

bunu fark etmedi. "Maçtan önce işe gidersin. Maç saat dörtte başlıyor. Okulun spor salonunda olacak. Gelirsen dünyalar onun olacak. Johnny, kardeşinin maçlarını hiç kaçırmazdı. Ayrıca basket kurallarını benden çok daha iyi bilirsin. Bence bugün orada olman hepimiz için çok iyi olacak."

"Ah saçmalama, Alice. Orada olduğumun farkına bile varmaz."

"İnan bana, varır," diye ısrar etti Alice. Bu arada Johnny sofraya babasının yanına oturmuş dikkatle ona bakıyordu. "Bu konuyu bir düşün," dedi Alice, Bobby'nin önüne bir kâse mısır gevreği koyarken. Jim, Bobby'nin orada olduğunun farkında bile değildi. Ona göre Bobby de Johnny gibi görünmezdi. Bobby konuşmaktan vazgeçtiği andan itibaren Jim, onu görmezden gelmeye başlamıştı. Onun farkına varmak ve

neden konuşmadığını düşünmek ona çok acı veriyordu.

"Yeni müşterilerim için birtakım hazırlıklar yapmam gerekiyor. Tüm hafta sonu da çalışacağım." Ama hiç olmazsa bu iyiydi. Alice, kocasının işlerinin düzelmeye başladığını görüyordu. İşleri düzelirse belki içkiden vazgeçebilir ya da daha az içerdi. Johnny geri geldiğinden beri daha iyiydi ama yine de çok uzun bir yol alması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra işe gitmek üzere evden çıkınca çocuklar arkasından düş kırıklığıyla baktılar. Charlotte kahvaltı etmek için mutfığa geldiğinde Alice yalnızdı. Genç kızın moralinin biraz daha iyi olduğu görülüyordu ve babası hakkında herhangi bir şey söylemedi. Babasının maça gelmesini beklemiyordu. Alice de ona bu konuyu babasıyla konuştuğunu ama hiçbir şey elde edemediğini söylemedi.

124

Melek

Saat dörde çeyrek kala Bobby arabanın ön koltuğuna oturdu. Alice direksiyonun başına geçti. Johnny de arka koltuğa. Johnny sürekli olarak basket maçlarından söz ediyor, Bobby de ara sıra bir şeyler söyleyerek ağabeyiyle birlikte gevrek kahkahalar atıyordu. Alice ise gülümseyerek onları dinliyordu. Onlarla birlikte olmak, Bobby'nin konuşmalarını dinlemek, Johnny'nin geri gelmesi düşlerinin gerçeğe dönüşmesi gibiydi.

Johnny'nin yanlarında ne kadar kalacağını bilmiyordu ama bu dünyada aldığı en büyük armağandı. Liseye geldiklerinde hepsinin de keyfi yerindeydi ve maçın başlaması için sabırsızlanıyorlardı.

Charlotte'un takımı maça çok iyi başladı. İkinci çeyreğin ortasında skor 26'ya 15'di ve Bobby yerinde hoplayıp zıplayarak Charlotte'un takımını alkışlayıp duruyordu. Charlotte üç puanlık bir atış daha yapınca Johnny de yerinde duramaz oldu. Kız kardeşinin bu denli iyi bir maç çıkarmasına o da şaşırmıştı. İkinci yarının başlamasını beklerken Alice gözucuyla Jim'i görünce heyecanla başını çevirip baktı. Jim de onları görmüştü. Gülümseyerek yanlarına yaklaşmaya çalışıyordu.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Alice. Bobby, babasına şaşkınlıkla bakarken Johnny kahkahalar atıyordu. Alice, babasını gören Charlotte'un yüzünde oluşan ifadeyi görünce ağlamamak için kendini güç tuttu. Bu babasının geldiği ilk maçı. "Bunu nasıl becerdin?" diye sordu fısıltıyla Johnny'e, Jim yanlarına yaklaşırken.

"Dürüst olmam gerekirse, ben de tam olarak bilmiyorum," dedi Johnny, annesine. "Uzun zamandır bunu düşünüp duruyordum ve burada geldiğimiz andan itibaren de içimden babamın gelmesini dileyip duruyordum. Ya beni duydu ya da hissetti. Belki de başka bir

125

Danielle Steel

şey, bilmiyorum." Johnny hâlâ olayları nasıl etkilediğinin farkında değildi ama bir şeyin üstünde odaklaştığında ya da onu sürekli düşündüğünde gerçekleştiğini fark etmeye başlamıştı. Bu mucizevi güç tüm bedenine yayılmıştı. Birinin düşüncelerine kanşıp ona bir şeyi önermekle o kişinin bunu gerçekleştirmesi an meselesi oluyordu.

Bu arada Jim yanlarına gelerek karısıyla Bobby'nin arasına geçip oturdu ama oğluna bir şey söylemedi. Bakışlarını Charlotte'a dikmiş dikkatle izliyordu. Sanki daha önce bir basket maçı görme-mişçesine kızının oyununu yoğun bir dikkatle izliyordu.

"Harika bir oyun çıkıyor," dedi Alice gururla. Jim, onu onaylarcasına başını salladı.

İkinci yan başlar başlamaz Charlotte bir basket daha attı. Jim hiçbir şey söylemeden kızını izliyordu. Oyunun bitmesine iki dakika kala Charlotte üç puanlık bir basket daha atınca herkes avazı çıktığı kadar bağırdı. Charlotte'un takımı diğer takımı büyük bir farkla yenmişti ve Charlotte tek başına takımına yirmi puan kazandırmıştı. Maç bittiğinde takım arkadaşları onu omuzlarına alarak sahada şeref turu attılar. Alice başını çevirip kocasına bakınca Jim'in keyifle gülümsediğini gördü. Kocasını en son ne zaman böylesine mutlu gördüğünü hatırlamıyordu. Kızını sanki ilk kez görüyormuş gibi ona dikkatle bakıyordu. Sonunda kızının yeteneğine o da tanık olmuştu. Artık onunla gurur duyuyordu.

"Zorlu bir maç oldu, değil mi?" dedi Alice'e. Alice başını evet dercesine salladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Birkaç dakika sonra Charlotte yanlarına geldi. Babasını görmekten dolayı mutlu ve heyecanlıydı.

126

Melek

"Geldiğin için teşekkür ederim, baba," dedi utangaç bir tavr-

la.

"Harika bir oyun çıkardın, Charlie," dedi Jim yerinden kalkıp elini kızının omzuna atarak. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum!"

Spor salonundan birlikte çıktılar. Charlotte üstünü değiştirdikten sonra, görmemesine karşın, Johnny, kardeşinin yanına gelmiş ve elini omzuna atmıştı. Charlotte da o sırada ağabeyini düşünüyordu ve yüzünde dalgın, düşünceli bir ifade oluşmuştu.

"Biliyor musun, Johnny de bir keresinde böyle bir oyun çıkarmıştı," dedi arabada Jim, kızına dönerek. "Sonunda da kupayı kazanmıştı."

"Bu yıl finallerde oynayabileceğimizi sanıyorum," dedi Charlotte, babasının gösterdiği ilgi karşısında mutlu bir sesle. Bu onun için yeni bir deneyimdi.

"Finallerde oynarsanız ben de gelir sizi izlerim," dedi Jim. Kızının oyunundan çok etkilenmişti. Onda gerçek bir sporcu yeteneği vardı. Hem de düşündüğünden de fazla.

Yolda marketin önünde durarak alışveriş yaptılar, eve döndüklerinde akşam yemeği hazırlıklarına başlama zamanı gelmişti. Alice mutfakta yemeği hazırlarken, Bobby'yle Charlotte arka bahçede basket potasına top atıyorlardı. Jim, onları izliyordu. Johnny de yanlarında vardı. Az sonra Johnny, annesiyle konuşmak için mutfaka gitti.

"Babamın maça gitmesi çok iyi oldu, değil mi?" dedi mutlu bir ifadeyle. Bunun Charlotte için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Sonunda bunu babaları da anlayabilmişti. Charlotte'un oyun gücü karşısında hayrete düşmüştü. Daha şimdiden bir sonraki maça gitmeye hazırlanıyordu.

127

Danielle Steel

"Bana kalırsa tahmin ettiğinden de fazla gücün var," dedi Alice diğerlerinin duymaması için oldukça alçak bir sesle. "Bizlere yaptıklarına bir baksana... Bobby'ye bak. Baban, Charlotte'un maçına gitti. Mucizeler yaratıyorsun." Oğlunun sevgi dolu dokunuşları teker teker hepsinin yaşamını değiştirmişti.

"Bobby konuşmaya hazırdı, anne. Beş yıl boyunca suskun kalmak kolay bir iş değildi." Alice de bunun farkındaydı. Bobby'nin dili tutulduğundan bu yana o beş yıl boyunca Jim de her gün içmişti.

"Babana Bobby'nin konuşmaya başladığını ne zaman söyleyeceğiz?" diye sordu Alice. Oğlunun konuştuğunu öğrendiği andan itibaren bunu düşünüyor ve bir an önce olmasını diliyordu. Oğlunun konuştuğunu görmek için ne denli önemli olduğunu biliyordu.

"Henüz değil," diye karşılık verdi Johnny. "Bobby buna hazır değil. Ama yakında hazır olacağını umuyorum. Almamız gereken yolda bir iki engel daha var."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Alice şaşkınlıkla.

"Doğruyu söylemem gerekirse ben de tam olarak bilmiyorum, anne. Bazı şeyleri hissediyorum, ama nedenini bilmiyorum. Olayların nasıl gerçekleştiğinden inan bana ben de emin değilim. Bazı şeyleri düşünüyorum ve onlar kendiliğinden oluveriyor. Ama bu olanlar benim düşüncemle ilgili. Ayrıca Bobby'nin biraz daha konuşma pratiğine gereksinimi olduğunu biliyorum ve konuşabildiğini babama söylemek için de kendini hazır hissetmeli." Alice bunu öğrenmenin Jim'i ne denli rahatlatacağını, suçluluk duygusundan arınacağını ve hem kendi, hem de diğerlerinin yaşamını nasıl değiştire-

128

Melek

bileceğini çok iyi biliyordu. Ne var ki, Johnny, Bobby'nin konuştuğunu babasına söylemek için henüz erken olduğunda ısrar ediyordu. Alice bir şekilde oğlunun düşüncelerine ve Bobby'nin isteklerine saygı göstermesi gerektiğini hissediyordu. Johnny ne yaptığını biliyordu. Şimdiye dek yaptıklarının olağanüstü olduğu ortadaydı. Yaptıklarını yalnızca anneleri biliyordu. Johnny zaferlerinin çok daha sağlam temellere dayanmasını, herhangi bir terslik olduğunda ya da Bobby kendini hazır hissetmeden konuşmaya başladığında aşırı heyecanlanıp yeniden içine kapanmasını istemiyordu.

Yanm saat sonra Alice yemeği masaya getirdi. Yemekte Jim kızıyla maç hakkında sohbet etti. Son dakikada attığı üç puanlık basketten övgüyle söz etti. Kızına bazı önerilerde bulundu. Charlotte, babasının gösterdiği bu yakınlık karşısında çok etkilenmişti. Onca yıldır bu anı beklemişti. Sonunda aralarındaki duvar yıkılmış ve babası kızının dünyasına kocaman bir adım atarak girivermişti. Babasından çocukluğundan beri beklediği sevgi ve onaya sonunda sahip olmuştu.

"Söylediklerini yapacağım, baba," dedi Charlotte, babasının kendisine gösterdiği ilgi karşısında heyecan dolu bir sesle. Kendini sanki Johnny'yle sohbet ediyor gibi hissediyordu. Babası kızına karşı saygı duymaya başlamış ve onun ne denli iyi bir basket oyuncusu olduğunu sonunda görebilmişti. Ayrıca kızının harika bir sporcu olduğunu da kabul etmek zorunda kalmıştı. Babasının gözleri sevinçle parlıyordu ve Charlotte, babasını dinlerken kendini dünyanın en mutlu insanı olarak görüyordu. O gerçekten de dünyanın en mutlu kızıydı.

129

F:9

Ertesi gün, Jim işten eve geldiğinde kızına kola içmeye gitmelerini önerdi. Uzun bir aradan sonra ilk kez ağzı içki kokmadan eve gelmişti. Alice arkalarından gülümseyerek bakıyordu. Charlotte koşarak arabaya bindi. Jim arabayı çalıştırırken, Charlotte, babasına gençliğinde yaptığı sporlarla ilgili sorular soruyordu. Araba görünmez olunca Alice arka bahçeye çıkarak Bobby'yle birlikte basket atan Johnny'nin yanına gitti. Az önce tanık oldukları olay gerçek bir mucizeydi. Onca zamandır kızını ihmal eden Jim aray kapatmak için elinden geleni yapmaya başlamıştı.

Alice akşam yemeğini hazırlamadan önce onların eve dönmesini beklemeye karar vermişti ama saate baktığında yedi olduğunu görünce şaşırıldı. Çoktan dönmüş olmaları gerekirdi. Gideli iki saat olmuştu ve saat sekiz olduğunda paniğe kapıldı. Sekiz buçukta hastaneden telefon geldiğinde iyice korkmaya başlamıştı. Yetkili Char-lotte'la Jim'in hastanede olduğunu, Charlotte'un aldığı darbeden dolayı biraz sarsıldığını, bunun dışında ikisinin de iyi olduğunu söylemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Alice dehşet içinde. Yetkilinin anlattıklarını panik içinde dinlemişti. Bir araba kazası olmuştu. Jim park halindeki bir kamyonu çarpmıştı ama önemli bir şey olmamıştı. Charlotte başını kontrol paneline çarpmıştı. Bir iki test yapıldıktan sonra onu da babasıyla birlikte eve yollayacaklardı. Alice telefonu kapatır kapatmaz olanları Johnny'e anlattı. Bobby yemeğini çoktan yemiş, daha sonra ödevlerini yapmak için odasına gitmişti. Bu nedenle Johnny'e kazadan söz ettiğinde Bobby yanlarında değildi. Johnny, annesinin anlattıklarını dinledikten sonra hayret dolu bir ıslık çaldı.

130

Melek

"İçkili miydi, anne?" diye sordu. Alice şaşkın şaşkın oğluna baktı.

"Bilmiyorum. Giderken iyiydi," dedi. Ama ikisi de Jim'in yol üstünde bir barda durarak bir iki şişe bira içebileceğini biliyorlardı. Bir başka araca -hem de durmuş bir araca- çarpabilecek kadar içmiş olabilirdi. Alice artık daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. İkinci kez çocuğunu tehlikeye atmıştı. Jim'in artık tehlikeli biri olduğunu göz ardı etmesine olanak yoktu.

İki saat sonra Jim'le Charlotte eve döndüklerinde, Alice hâlâ hem kendisine, hem de kocasına kızıp duruyordu. O kadar öfkeliydi ki, kocasıyla konuşmak istemediği gibi yüzünü de görmek istemiyordu. Hastanede Charlotte'a dinlenmesini ve birkaç gün kendini yormamasını söylemişlerdi. Ertesi hafta sonu yeniden basketbol oynayabilecekti. Ama Alice için bunların artık önemi yoktu. Charlotte ölebilirdi.

İçeri girdiğinde Jim'in yüzündeki ifade aslında her şeyi anlatıyordu. Beti benzi atmıştı. Karısına hiçbir şey söylemeden kendine bir fincan kahve yapmış ve Alice, Charlotte'u yatırıp aşağıya indiğinde onun dikkatini çekebilmek için uğraşıp durmuştu. Alice çok öfkeliydi. Johnny sessizce yukarıya Bobby'nin yanına çıktı. Char-lotte'la Jim eve geldiklerinde mutfakta annesiyle birlikteydi. "Onu öldürebileceğin hiç aklına geldi mi?" diye sordu öfke dolu bir sesle Alice. Jim karşılık vermedi. Charlotte'la birlikte yaptığı kaza gibi kazaların nasıl bir sonuç doğuracağını artık her ikisi de çok iyi biliyordu. "Sorumluluklarını bilen bir baba olmadan bir daha çocukları arabana almana izin vermeyeceğim," dedi öfke dolu bakışlarını kocasına çevirerek. "Canın istediği kadar içki iç ama asla benim ço-

131

cuklanımı arabana bindiremezsin," dedi kararlı bir sesle. Jim dayak yemiş gibi perişan bir halde mutfak masasına oturdu. Çok korkmuştu.

"Bunları söylemeye ve bana böylesine öfkelenmeye hakkın olduğunu çok iyi biliyorum." Her ikisi de beş yıl önceki kazanın bedelinin ne denli ağır olduğunu çok iyi biliyordu. Bunun sonucunu yıllardır yaşıyorlardı. Ne Jim, ne de küçük oğlu bu ağır darbeden kendilerini kurtarabilmişti.

"Eğer bir daha çocuklarımla beraberken bir kaza yaparsan seni asla bağışlamayacağım. Senin kendini de bağışlayabileceğini hiç sanmıyorum, doğrusu," dedi Alice, kocasının yüzüne öfkeyle bakarken. Jim'in gözleri dolu dolu olmuştu, yavaşça başını çevirdi.

"Bak, seni çok iyi anlıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Artık bu konuda bir şey söyleme lütfen, Alice. Kazadan sonra söylenebilecek her şeyi söyledim kendime zaten." Alice, kocasının söylediklerinin doğru olduğunu görüyordu. "Eve gelmeden önce birkaç şişe bira içmiştim o kadar."

"Bir daha aynı şeyi yaparsan bundan çok daha fazla konuşacağım, Jim. İçeceksen çocukları yanıma alma. Alırsan çocuklarımla seni terk ederim." Daha önce hiç bu denli katı ve kararlı konuşmamıştı.

"Ciddi misin?" Kamının söyledikleri karşısında dili tutulmuştu. Kansının, sözlerinde ciddi olduğunu görüyordu. Hastaneden ara-dıklanında Alice artık ipleri koparmaya karar vermişti.

"Bak," dedi Jim bir kez daha. "Bir daha böyle bir şeyin olmayacağını söylüyorum sana." Alice, kocasına dik dik baktıktan sonra mutfaktan çıkarak yatak odasına gidip kapıyı kapattı.

132

Melek

Birkaç dakika sonra Jim içeri girdi ve karısına bir şey söylemedi. Alice yatağına yatmıştı ve konuşmaya da hiç niyeti yoktu. Jim yavaşça kansının yanına uzandı ve ışığı söndürdü. Alice yandaki odadan Johnny'yle Bobby'nin seslerini duyuyordu. Jim akşam yaşadığı olaylardan dolayı hem duygusal, hem de fiziksel olarak öylesine yorgun düşmüştü ki, hiçbir şey duymadı ve birkaç dakika sonra da derin bir uykuya daldı.

133

Danielle Steel

1

1

Dokuzuncu Bölüm

Kazanın ertesi günü evin içindeki gerginlik bir gece öncekiyle aynıydı. Kahvaltı sofrasında ne Jim, ne de Alice ağzını açıp konuşmuştu. Bobby yine her zamanki gibi sessizdi. Charlotte ise henüz uyanmamıştı. Alice bulaşıkları yıkadıktan sonra, Jim, onunla konuşmak için cesaretini toplamaya çalışarak yanına gitti. Ama Alice'in kendisiyle konuşmak istemediği açıkça görülüyordu.

"Bugün işe gideceğim," dedi Jim karısından bir tepki bekler-cesine. Alice sadece başını çevirip ona baktı. "Tek başına idare edebilecek misin? Yani Charlotte ve..." Karısının gözlerindeki acıyı ve suçlayıcı

bakışları görünce sustu. Kocasının kendisini aldattığını hissettiği görülyordu. "Bana baksana sen. Ben bütün bunları isteyerek yapmadım ki."

"Kızınla birlikteyken içki içmen gerekmezdi. Eve gelinceye dek sabretmeliydin."

134

Melek

"Biliyorum," diye karşılık verdi boğuk bir sesle. "Maç beni heyecanlandırmıştı. Charlotte iyileşecek, Alice. Onu öldürmedim." Var gücüyle kendini savunmaya çalışıyordu ama olmuyordu. İkisi de onun haksız olduğunu biliyordu.

"Eğer yaşamını tehlikeye atmak istiyorsan, hoşuma gitmemesine karşın yine de bu senin kendi seçimin olacağından ses çıkarmam. Ama çocuklarımız söz konusu olduğunda bu tür kararlar almaya kesinlikle hakkın yok." Alice bu sözlerle kocasına artık hiçbir şekilde güvenmediğini söylemeye çalışmıştı. Ne şoförlüğü, ne de vereceği kararlara güvenmek olası değildi.

"Bir daha olmayacak," dedi Jim kendini çok kötü hissederek. Charlotte'un yaralanmasına neden olduğu ve karısını öfkeliendirdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Elbette olmayacak," dedi Alice, kocasının daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla. "Çünkü buna asla izin vermeyeceğim." Jim karşılık vermedi ve birkaç dakika sonra da gitti. Johnny, annesinin yanına gelerek ona kaygıyla baktı.

"Kavga ettiğinizi görmekten nefret ediyorum," dedi buruk bir sesle.

"Beni bu konuda suçlayabilir misin? Kız kardeşinin ölümüne neden olabilirdi."

"Belki bu kez bir ders alır." Bobby'nin boğulmasına ramak kaldığı beş yıl önceki kazadan ders almadığına göre, diye geçirdi içinden Alice, bundan ders alması olanaksız. Belki de artık içkisiz duramıyordu ve değişeceğine ilişkin umut beslemek safdillikten öte olamayacaktı. Bir gece önce yaşamında ilk kez bu acı gerçeği kabullenmeye başlamıştı. Doğrusu bunun gelecekleri açısından ne an-

135

Danielle Steel

lama geldiğini düşünmek bile istemiyordu. Bir şekilde içki içmekten vazgeçeceğini ya da içkiyi bıçak gibi keseceğini ümit edip durmuştu ama ne yazık ki, ümitleri gerçekleşmemişti. Tersine, Bobby'nin geçirdiği kazadan beri her şey daha da kötüleşmişti. Johnny'yi yitirmişlerdi ve Alice diğer çocuklarını da yitirmeyi asla göze alamazdı. Ya da içkili araba kullanmayı sürdürürse kocasını kaybetmeyi. "Çok üzıldüm, anne," dedi Johnny buruk bir sesle. Annesinin acı çekmesini izlemekten nefret ediyordu.

Alice, Charlotte'a bakmak için yukarıya çıktı, sonra da aşağıya inerek kızının kahvaltısını hazırlamaya koyuldu. O gün öğleden sonra onlan görmeye Pam geldi. O akşam Gavin'la buluşacaktı ve uğrayıp bir merhaba demek istemişti. Alice, Charlotte'un başına gelenleri anlatınca Pam dehşet içinde kalmıştı.

Pam geldiğinde Alice'in öfkesi hâlâ yatışmamıştı ama ona, kocasını terketmekle tehdit ettiğini söylemedi. Bir süre sohbet ettikten sonra Pam gitti. Ardından Alice, Bobby'yi dondurma yemeğe götürdü. Akşam yemeğini hazırlamak için eve döndüklerinde saat yedi olmuş ve Jim henüz eve dönmemişti. Alice,

kocasının işyerine telefon etti. Ama Jim'i bulamadı. Eve gelmekte olduğunu düşündü, ama aradan bir saat geçmesine rağmen gelmeyince Alice çılgına döndü. Jim'in kendisine yalan söylediğini, yaşamında başka bir kadın olduğunu ya da eve gelemeyecek kadar sarhoş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Daha önce kocasının kendisini aldatabileceğinden hiç kuşkulananmamıştı ama şimdi bunun da mümkün olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Böylesine içen birinden her şey beklenilebilir-di. Yaşamları yeni bir boyuta giriyor gibiydi.

136

Melek

Jim saat sekizi çeyrek geçe eve geldiğinde son derece tedirgin ve sinirliydi. Bobby'yle Alice'i yemek yerken görünce şaşırdı. Alice hiçbir şey söylemeden kocasına baktı ve bakar bakmaz da onun ayık olduğunu fark etti.

"Özür dilerim. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim," dedi garip bir tavırla. "Bürodan az önce çıktım. Yapmam gereken bazı işler vardı." Kan kocanın arasındaki gerginlik elle tutulurcasına somuttu.

"Bir saat önce aradım seni," dedi Alice, suçlayıcı bakışlarla. Bir gece önceki öfkesi hâlâ geçmemişti, bu son olay da üstüne tuz biber ekmişti.

"Eve gelirken bir yere uğramam gerekti. Özür diledim ya," dedi Jim. Alice karşılık vermeden kocası için sofraya bir tabak koydu. Bobby, onları izliyordu. Anne babasının arasında kötü bir şeylerin geçtiğini hissettiğinden yemeğini bitirir bitirmez koşarak odasına gitti. Johnny o gün öğleden sonra hiç görünmemişti ve akşam da eve gelmemişti. Alice'in konuşabileceği kimse yoktu. Jim de bu kez yanına bira almadan televizyonun karşısına geçip oturmuştu. Alice, Johnny'nin yanında olmasını çok istiyordu ama oğlu o gece ancak on birde geldi. Johnny gelmeden önce Jim hiçbir şey söylemeden yatmış, Alice de aşağıda mutfakta kendine çay yapmıştı.

"Neredeydin?" diye sordu Alice, oğluna eve geç gelmiş küçük bir çocukmuşcasına. Bazen artık onun hakkında kaygılanmaması gerektiğini unutuyordu. Olabilecek en kötü şey zaten olmuştu.

"Buzz ve Becky'yle beraber yemekteydim. Buzz, onu çok hoş bir yere yemeğe götürdü. Benim onu götürdüğüm lokantalardan çok daha iyilerine götürüyor," dedi gülümseyerek Johnny. Alice içinde

137

Danielle Steel

bulundukları durumun garipliği karşısında gülmekten kendini alamadı. Mutfak masasında oğluyla karşılıklı oturmak moralini düzeltmiş; dün gecedan beri evin içinde esen soğuk ve öfke dolu hava dağılmıştı.

"Onlarla sürekli birlikte mi olacaksın?" diye sordu annesi. Neyse ki, Johnny bu kez üzgün değildi. Kıskanmak yerine artık genç kız için mutlu oluyordu.

"Kimse olmamam gerektiğini söylemedi. Becky sürekli olarak benden söz etti, anne."

"Bunu biliyorum," dedi Alice yavaşça. "Seni gerçekten de çok sevmişti." Hâlâ da sevdiğini biliyordu, Alice, ama bunu oğluna söylemek istemedi. Özellikle de Becky ve erkek arkadaşıyla birlikte geceyi geçirip üzülmeyeceği şu an ona bunu hatırlatmanın bir anlamı yoktu.

"Çok iyi vakit geçirdiler," dedi Johnny. "Becky'ye çok iyi davranıyor. UCLA'dan burs almasını söyledi. Böylece üniversitede de birlikte olmak istediğini göstermiş oldu. Becky burs için başvuracağını söyledi ama alacağını pek sanmıyor. Kazanırsa çok iyi olur." Alice, oğluna bakarak başını evet dercesine salladı. Johnny endişe dolu bakışlarını annesine çevirdi. "Babam nasıldı bu akşam? Bariştiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Yine eve geç geldi. Ama hiç olmazsa bu akşam ayıktı." Oğluna karşı dürüst davranıyordu. Kan kocanın arasındaki gerginliği anlayabilecek yaştaydı. Ama Alice yine de oğluna, işe gittiğini söylemesine karşın kocasının kendisine doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmadığını söylemedi. İçinin, Jim'in kendisini aldattığı kuşkusuyla dolu olduğundansa hiç söz etmedi.

138

Melek

"Ona biraz zaman tanı, anne," diye yalvardı Johnny. "O da senin kadar tedirgin. Ne yapacağını bilemiyor."

"Alkolü bırakma kurslarına gitmeli," dedi acı ve öfke dolu bir sesle.

"Kimbilir belki de gider. Belki bu kaza gözlerinin açılmasına neden olur."

"Bobby'nin geçirdiği kazadan sonra gözlerinin açılması gerekirdi. Bence bu konuda biraz geç kaldı." Yine acı ve öfke dolu bir sesle konuşmuştu. Johnny'nin yüzünde üzgün bir ifade oluştu.

"Bu kadar acımasız olma, anne." Bunu söyler söylemez de kapı açıldı ve babası içeri girdi. Alice ağzını açıp Johnny'e tam bir şeyler söylemek üzereyken durdu. Kocasının uyuduğunu sanıyordu, ama o karnı acıktığından bir şeyler atıştırmak için aşağıya inmişti.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye sordu. Yorgun ve bıkkın görünüyordu. Alice son günlerde iyice azıtmıştı. Jim, onun bu kendi kendine konuşmalarından sıkılmıştı. "Bir doktora danışsan iyi olacak," dedi mutfaktan çıkıp yukarıya çıkarken. Birkaç dakika sonra Alice, oğlunu öperek ona iyi geceler dileyip odasına çıktı.

Bir süre yatakta yan yana yattılar. "Charlotte bu akşam nasıldı?" diye sordu kaygılı bir sesle Jim.

"Öğleden sonra yatıp akşama dek uyudu. Sabah odasına gidip nasıl olduğunu kendin sorarsın." Ne var ki, Jim gün boyunca kızından kaçıp durmuştu. Olanları onunla konuşmaya utanıyordu. Hastaneden eve dönerlerken yol boyunca kızından özür dilemişti. Charlotte ise ona endişelenmemesini, kendisinin iyi olduğunu söylemişti. Ancak Jim'i asıl üzen yanında kızı varken içki içip her ikisinin de yaşamını tehlikeye atabilmiş olmasıydı. Charlotte zaten yolunda

139

Danielle Steel

gitmeyen ilişkilerini daha da berbat etmemek için basket maçına geldiğinden ve kendisini kola içmeye götürdüğünden ötürü babasına bir kez daha teşekkür etmişti. Bu ise Jim'in kendisini çok daha fazla suçlu hissetmesine neden olmuştu.

"Yarın onunla konuşurum," dedi Jim ışığı söndürürken. Sonra da Alice'in yanında kıpırdamadan sırtüstü yatarak yaşamını gözden geçirdi.

Uykuya dalmak için yan döndüğünde Alice hafif hafif horlu-yordu. Jim de gözlerini kapadı. Ertesi sabah Charlotte'u görmek için odasına gittiğinde genç kız henüz uyanmamıştı. Alice kiliseye gitmiş, Bobby de mutfakta oturmuş Johnny'yle konuşuyordu ama babasının ayak seslerini duyunca hemen sustu.

Jim, küçük oğluna bir şey söylemeden kahvesini ve gazetesini aldı. Sanki Bobby odada değilmiş gibi davranıyordu. Johnny de kardeşinin yanına oturmuş ilgiyle babasını izliyordu. Jim düşünceli bir şekilde başını kaldırdığında Johnny hâlâ onlarla beraber kahvaltı sofrasında oturuyordu. Yeniden gazetesine döndü. Bir süre sonra da gazetesini okumayı bitirerek masanın üstüne koyup aklına bir şey gelmişcesine Bobby'ye baktı.

"Annen birazdan dönecek," dedi, sanki mutfaklarından içeri yabancı bir çocuk girmiş de annesini anyormuşcasına. Bobby'yle nasıl konuşması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Bobby karşılık veremediğinden onunla konuşmanın Jim için bir anlamı yoktu ve Bobby de bunun farkındaydı. Bobby'nin babasına söylemek istediği bazı şeyler vardı ama konuşamıyordu. Johnny ve annesiyle konuşmaya başlamasına karşın babasının bunları anlayabileceğini sanmıyordu. "Bir şey yemek ister misin?" diye sordu Jim, çocuğun ba-

140

Melek

kışlarındaki ciddi ifadenin ne anlama geldiğini kestiremeyerek. Oysa Bobby'nin yüzünde sanki anlamaya çalışır gibi bir ifade oluşmuştu. "Kahvaltını yaptın mı?" diye sordu Jim içini çekerek. Bobby evet dercesine başını salladı. "Seninle konuşmak hiç de kolay değil," dedi Jim. Onca yıldır ilk kez sabah uyandığında başı ağrıyordu. Neredeyse iki günden beri ağzına içki koymamıştı. "Cevap versene ya da hiç olmazsa vermeye çalışsana. İstersen konuşabilirsin. Bundan adım gibi eminim." Oğlunun kendisiyle konuşmasını çok istiyordu ama Bobby'den tek bir ses bile çıkmıyordu. "Denemiyorsun," dedi Jim öfke içinde. Johnny, kardeşinin elini sevgiyle okşadı. Böylece ona her şeyin yoluna gireceği mesajını vermek istiyordu. Bobby'nin babasından korkmasına gerek yoktu.

Jim gözleri dolu dolu yerinden kalkarak mutfaktan çıktı. Yaşamları paramparça olmuştu. Bobby uzunca bir süre mutfakta oturdu, sonra yavaşça yukarıya çıkarak Johnny'nin odasına gitti. Orada kaldığı süre boyunca ağabeyinin kazandığı kupalara baktı. Bir yandan da Johnny'yle kısık bir ses tonuyla konuşuyordu. Birden elinden bir şey düşürdü ve hemen arkasından babası kapıyı açıp içeri girince Bobby'yi gördü.

"Burada ne yapıyorsun? Buraya gelmeni gerektiren bir şey yok. Hemen odana dön," dedi ters bir sesle. Bobby'nin gözleri yaşarmıştı. Johnny, onunla beraber geleceğini ve babasının kendisini korkutmasına izin vermeyeceğini söyledi fısıltıyla. Her şey yoluna girecekti. Ne var ki, Jim'in kafasında Johnny'nin odası bir mabet gibiydi; Johnny'nin eşyalarına zarar gelmesini ya da eşyaların yerinin değiştirilmesini istemiyordu.

141

Danielle Steel

Bobby yavaşça odadan çıktı. O gittikten sonra Jim içeri girdi. Her yer temiz ve düzenliydi. Alice haftada bir Johnny'nin odasının tozunu alıyordu ve Jim bu odaya sıkça gelmediğinden bazı eşyaların yerinin değiştirilmiş olduğunu fark edememişti. Johnny odasında uzun zamandır kalıyor ve eşyalarıyla kâğıtlarını karıştırıyordu. Odada Johnny'nin çocukken çekilmiş fotoğrafları, Becky'yle birlikte çekti oldukları, mektuplar ve çocukken tuttuğu günlükler vardı. Hepsini de bıraktığı gibi orada öylece duruyordu. Birkaç

dakika sonra Jim, oğlunun yatağına oturdu. Gözyaşları yanaklarından sicim gibi akıyordu. Çaresizlikle çevresine bakındı. Oğlunun ölümünden bu yana beş ay geçmişti ve eşyalanna bakmak çok acı vericiydi. Johnny'nin sınıf birincisiyken giydiği ceket sandalyenin üstünde duruyordu. Kazadan bir gün önce bu ceket giymişti. Jim orada uzun bir süre oturdu, en sonunda kalkıp oda kapısını yavaşça arkasından kapatırken, o sırada, üst kata çıkan Alice'le karşılaştı. Alice, onun nerede olduğunu biliyordu ama yine de bir şey söylemedi.

Alice, kocasının yanından geçerek Chariotte'un odasına doğru gitti. Kızları az önce uyanmıştı. Kendini daha iyi hissettiğini ve karnının çok acıktığını söyledi. Sırtına pembe sabahlığını geçirerek kahvaltı etmek için mutfaka indi. Babasını görünce gülümsedi. Babasının maçta gösterdiği heyecanı hâlâ unutmamıştı. Daha sonraki olayların Charlotte için pek bir önemi yoktu.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Charlie?" diye sordu babası. Sesi az önceki gözyaşlarından ötürü boğuk çıkıyordu.

"Daha iyiyim. Sen nasılsın, baba?" Babasına bakarken gözleri parlıyordu. Zaferini onunla paylaşmıştı.

142

Melek

"İyiyim." Alice'in iki gündür kendisiyle konuşmamasının, Bobby'nin kendisine yabancı gibi bakmasının ve son içkisini iki gün önce içmesinden beri ellerinin titremesinin dışında gayet iyiydi.

O günü kendilerine ayırmışlardı. Saat dörtte Jim dışarı çıktı. İki saat sonra geri geldi ama Alice'e nereye gittiğine ilişkin hiçbir şey söylemedi. Alice geçen günkü gibi kocasının sevgilisini görmeye gitmiş olabileceğini geçirdi aklından. Ama kocası eve geldiğinde bu konuda hiçbir şey söylemedi. Jim'in neşesi geri gelmiş gibiydi. Alice, kocasının mutfaktan bira almadığını fark etti. Jim, televizyonun karşısına geçmek yerine bu kez arka bahçeye çıkmış bahçeyi temizliyordu. O akşam yemekte karısıyla konuşmak için türlü bahaneler yarattı. Charlotte da yemekteydi ve sürekli olarak ertesi hafta oynanacak basket maçından söz edip duruyordu.

"Doktor oyna demeden asla oynamana izin vermem," dedi kararlı bir sesle Alice. Yemeğin sonuna doğru Jim, kızıyla basketbol konusunda yoğun bir sohbete dalmıştı. Kızına stiliyle ilgili övgü dolu sözler söylüyordu.

"Teşekkür ederim, baba," dedi Charlotte mutlulukla. Son maçta antrenörü kendisine takımın en değerli oyuncusu olduğunu söylemişti. "Önümüzdeki hafta maça gelecek misin?"

"Gelmek için elimden geleni yapacağım," diye karşılık verdi babası hafifçe gülümseyerek. Önce kızına, sonra başını çevirerek karısına bakıp gülümsemişti. Ne var ki, Bobby hâlâ onun için yaşamıyordu. O sabah Bobby'yle iletişim kuramaması hevesini kırmıştı.

Daha sonra baba kız oturma odasından çıktılar. Alice ve iki oğlu ortalığı toplamak için mutfakta kaldı. Üçlü alçak sesle konuşuyordu ama Charlotte içeriden annesinin sesini duyabiliyordu.

143

to

Danielle Steel

"Artık her dakika kendi kendine konuşuyor," dedi Charlotte, babasına kaygılı bir sesle. Annesi gibi o da, babasının akşam yine içki içmediğini fark etmiş ama bu konuda bir şey söylememişti.

"Galiba Bobby 'yle konuşuyor," dedi Jim hafifçe içini çekerek. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Sana yanıt vermeyen biriyle konuşmaya çalışmak çok zor. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti kızına. Charlotte, babasına acıdığını hissetti.

"Eğer dikkat edersen Bobby düşüncelerini bir şekilde açıklıyor," dedi yavaşça Charlotte. Bu çok garipti ama Charlotte yaşamında ilk kez babasıyla bir şekilde iletişim kurduğunu hissetmeye başlamıştı. Maçını izledikten sonra artık babasının kendisini sevdiğine ve onayladığına inanmıştı.

"Sence bir gün yine eskisi gibi konuşur mu?" Kızına böylesi bir soru sormak belki garipti ama on dört yaşında olmasına karşın çok akıllı bir hali vardı.

"Annem bir gün konuşacağına inanıyor. Zamana gereksinimi olduğunu söylüyor." Aradan beş yıl geçmişti. Daha fazla mı zamana gereksinimi var, diye geçirdi içinden Jim. "Johnny onunla oturur uzun uzun konuşurdu. Bir ara onunla basket oynamalısın, baba."

"Basketi seviyor mu?" diye sordu Jim şaşkın bir ifadeyle. Küçük oğlunun nelerden hoşlandığını ya da hoşlanmadığını bilmediği gibi öğrenmek için çaba bile harcamamıştı.

Charlotte evet dercesine başını salladı. "O yaştaki bir çocuk için oldukça başarılı hem de."

"Sen de çok başarılısın," dedi gülümseyerek ve kolunu kanepede yanında oturan kızının omzuna attı. Televizyonu açarak futbol maçı izlemeye başladılar. Kısa bir süre sonra Bobby yanlarına gele-

144

Melek

rek oturdu. Johnny de sandalyede oturmuş babasıyla kardeşlerine mutlu bir ifadeyle bakıyordu. Bobby ara sıra ağabeyine bakarak gü-lümsüyordu. Johnny'nin varlığı Bobby'ye artık kendi kanatlarıyla uçmaya başlamasını öğretmiş gibiydi.

Alice mutfaktan çıkıp onlara bakınca o da gülümsedi. Kocasına olan öfkesi yatışmamış olmasına karşın yine de yaşamlarının düzelmeye başladığını kabul ediyordu. Charlotte'la birlikte geçirdiği o kazadan beri Jim ağzına içki koymamıştı. Alice bunun farkındaydı ama bunu kocasına söylemeye korkuyordu. Evin içindeki hava tamamen değişmişti. Yukarıya odasına çıktığında ve ertesi sabah Bobby'yi okuluna bırakırken de aynı şeyleri düşünüyordu.

Telefon çaldığında Alice kendi kendine şarkı mırıldanırken bir yandan da söküklere dikeydi. Jim'in aradığını sandı. Gün içinde arayan tek kişi genellikle Jim olurdu. Alice'in tanıdığı herkes çalışıyordu. Ne var ki, Jim aylardan beri eve telefon etmemişti. Johnny'nin ölümünden beri dış dünyaya kendini kapatmış ve her şeyden, hatta karısından bile uzaklaşmıştı.

Alice telefona yanıt verdiğinde arayanın Jim olmadığını, Bobby'nin okulundan aradıklarını fark etti. Bobby okulun bahçesindeki salıncaktan düşmüş ve bileğini kırmıştı. Öğretmeni onu hemen hastaneye kaldırmıştı. Kadın telefonda Alice'e küçük çocuğu eve getireceğini söylüyordu. Alice neden kendisine daha önce haber verilmediğini sordu öfke dolu bir sesle ama öğretmen hastaneye gitmek üzereyken kendisini arayacak zamanlan olmadığını söyledi. Hastanede oğlunun yanında olamadığı için Alice çok üzülmüştü.

Ne var ki, yaklaşık on dakika sonra Bobby eve geldi. Yüzünden sarsılmış olduğu belliydi. Acısını hafifletmek için ağn kesici vermişlerdi

145

F: 10

Danielle Steel

hastanede. Alice, oğlunu yatağına yatırdı, onu Johnny'yle baş başa bırakarak, aşağıya öğretmenin yanına indi.

"Acil servisteki doktor Bobby'nin kısa zamanda iyileşeceğini söyledi. Alçının dört hafta kolunda kalması gerekiyor." Öğretmen bir an için duraksadı, sanki başka bir şey daha söyleyecek gibi bir hali vardı. "Sizi boşu boşuna umutlandırmak istemem, yanılmış da olabilirim," dedi tedirginlikle. Söze nasıl başlayacağını bir türlü kestiremiyordu. "Ama düşerken 'Ay,' diye bağırdığımı duydum sanki." Alice, oğlunun konuştuğunu bilmeseydi herhalde şaşkınlıktan küçük dilini yutardı ama bildiği için yüzünde yalnızca düşünceli bir ifade oluştu ve öğretmene büyük olasılıkla yanlış duymuş olabileceğini söyledi. Kendisinin de sürekli olarak oğlunun konuştuğunu duyduğunu sandığını ama bunun böyle olmasını istediğinden böylesi duygulara kapıldığını söyledi. Oğlunun konuştuğu gerçeğini başkalarıyla paylaşmaya henüz hazır değildi. Bobby yeniden özgüvenini kazanıncaya dek Alice, oğlunu korumak istiyordu.

"Yanlış duymuş olmalıyım," dedi öğretmen başını sallayarak. "Ama sanmıyorum." Johnny, Bobby'nin acele etmemesi ve bunu henüz kimselere söylememeleri konusunda diretiyordu. "Belki bir ara doktora götürüp yeniden testlerin yapılmasını sağlayabilirsiniz," diye önerdi öğretmen. Alice, ona teşekkür ederek bir fincan çay ikram etti.

Alice'in tüm çocukları evdeydi artık. O akşam yine her zamanki gibi eve geç gelen Jim hâlâ içki içmiyordu. Alice sonunda kocasına baktı.

"Bugünlerde işten sonra nereye gidiyorsun?" diye sordu kuşku dolu bakışlarla. Kocasını eskiye oranla çok daha sağlıklı, neşeli ve ayıktı. Ne var ki, eve her zamankinden daha geç geliyordu.

146

Melek

"Hiçbir yere," diye karşılık verdi, ama hemen sonra karısının bakışlarındaki korku ve kuşku dolu ifadeyi görünce ona acıdı. "İşten sonra bazı toplantılar oluyor."

"Ne tür toplantılar?" diye sordu Alice, kocasının yüzünde konuya ilişkin bir ipucu bulmaya çalışarak. Jim bu soruyu uzun bir süre yanıtlamadı. Sonunda uzun zamandan beri ilk kez karısının gözlerinin içine baktı.

"Nereye gittiğim önemli mi?"

"Benim için önemli. Hem de çok önemli. Yaşamımda başka bir kadın mı var?" Bu soruyu sorarken soluğunu tutmuştu.

Jim başını iki yana sallarken uzanıp karısının elini tuttu. "Seni aldatamam, Alice. Seni seviyorum. Olayların bu şekilde gelişmesine inan ben de çok üzülüyorum... Johnny'nin ölümü... Bobby'nin kazası ve şimdi de Charlotte'un geçirdiği kaza... İşler arapsaçına döndü. Ama hayır, yaşamımda başka bir kadın yok. İçkiyi

brakma toplantılarına gidiyorum. Geçen gece duran kamyona çarptıktan sonra içkiyi bırakmaya kesin olarak karar verdim."

Alice, kocasına bakarken gözleri doldu. Jim uzanarak karısını öptü. Düşleri gerçekleşiyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildi Alice. O akşam odalarına gittiklerinde çocuklar kendilerini rahatsız etmesin diye kapılarını kilitlediler. Alice o akşam Johnny'yi görememişti. Oysa Johnny, Bobby'nin ayak ucuna kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

147

Danielle Steel

Onuncu Bölüm

Aralık ayı hepsi için yoğun geçmişti. Jim'in işleri açılmıştı. Birkaç ay önce gelen iki yeni müşteriye bir üçüncüsü eklenmişti ve iş hacmi neredeyse ona katlanmıştı. Alice, kocasının içkiyi bırakmasıyla işlerin gelişmesi arasında bir ilişki olup olmadığından pek emin değildi, ama Jim hem her zamankinden fazla çalışıyor, hem de daha çok para kazanıyordu. Bazen Charlotte'un maçlarına gidebilmek için öğleden sonraları ya işe gitmiyor ya da en azından işinden erken çıkıyordu. Kızının artık gelecek vaat eden bir sporcu olduğuna karar verdiğinden onun başdanışmanı olup çıkmıştı. Bir zamanlar Johnny'yle övündüğü gibi şimdi de kızıyla övünüp duruyordu.

Charlotte bu durumun tadını alabildiğine çıkarıyordu. On beş yaşına yeni basmıştı ve yerel gazetelerin spor sayfalarında boy boy fotoğrafları yayınlanıyordu. Delikanlılar ona ilgi göstermeye başlamışlardı ama Charlotte'un yerel erkek basketbol takımında çok hoşlandığı bir delikanlı vardı. Onca yıl baba ilgisinden ve sevgisinden

148

Melek

yoksun yaşadığından şimdi babası ne derse onu yapmaya özen gösteriyor, bundan da çok mutlu oluyordu. Babası alkolü bırakma kurslarında arkadaşlarına bundan söz ediyor ve ağlamaklı bir sesle kızından özür diliyordu. Kız çocuklarının sporcu olamayacağına ilişkin önyargısından da söz etmiş, o günlerde böylesi bir şeyi aklının asla almadığını açıklamıştı. Ama kızı iyi ve başarılı bir sporcu olmasaydı bile onu yine çok seveceğini de sözlerine eklemişti. Kızını yitirmek üzere olduğunu yeni yeni algılamaya başlamıştı. Bu davranışlarının verdiği vicdan azabından dolayı sık sık kızından onu görmezden geldiği, sürekli olarak Johnny'nin basanlarından söz ettiği ve onun başarılarıyla ilgilenmediği için özür diliyordu. Babasının sürekli özür dilemesi aralannda daha önce hiç oluşmayan güçlü bir bağın oluşmasına neden olmuştu. Jim, kızıyla olan ilişkilerini düzeltirken, bir yandan da Bobby'yle olan ilişkilerini düzeltilemeye- yi diliyordu içinden. Ama onunla konuşabilmek hâlâ kendisine çok garip geliyordu; çocuğa bakmak bile o günlerde sürekli içtiğini ve bu yüzden kazaya sebep olduğunu anımsamasına, yüreğinin suçluluk duygulanıyla dolup taşmasına neden oluyordu.

Alice, Charlotte'la Jim'in arasında gelişen ilişkiyi keyifle izliyordu. Bu konuda Johnny'yle uzun uzun konuşuyor ve Jim'in alkolü bırakma toplantılarına katılmasıyla birlikte yaşamlarında mucizelerin gerçekleştiğini söylüyordu. Alice tüm bunları Johnny'nin gerçekleştirdiğini biliyordu. Onca yılın ardından Jim'in yüreğini Charlotte'a açmasına elbette Johnny neden olmuştu. Bunu ona sorup da evet yanıtını almaya gerek yoktu.

"Harika şeyler basardın," dedi Alice, Johnny çamaşırları toplanmasına yardım ederken. "Mucize gerçekleşti. Hem de tam iki mu-

149

Danielle Steel

cize birden." Jim içkiyi bırakmış, Charlotte'u sevmeye ve takdir etmeye başlamıştı.

Bobby'nin yeniden konuşmaya başlaması da Johnny'nin gerçekleşmesine neden olduğu bir diğer mucizeydi. Ne var ki, bunu şimdilik Johnny'yle annesinden başka bilen yoktu. Johnny, Bobby kendini hazır hissettiğinde herkesin önünde konuşmaya başlayacağını söylemişti. Johnny, kardeşinin öncelikle kendinden emin olması gerektiğini düşünüyordu. Kuşkusuz her gün de bu noktaya adım adım yaklaşıyordu. Bobby son zamanlarda eskisine oranla daha fazla gülümsüyor, odasından daha sık çıkıyor, ailesinin arasına daha sık katılıyor ve okulda da daha başarılı oluyordu. Johnny ve annesiyle birlikte sürekli konuşuyordu. Anlatacak milyonlarca şeyi vardı.

"Peki, ya sen anne, sen nasılsın?" diye sordu Johnny, annesi akşam yemeği için elmalı turta yapmaya hazırlanırken. "Sen tam olarak ne istiyorsun?" Annesi hiçbir zaman kendisi için bir şey istemezdi.

"Seni," dedi annesi başını çevirip oğluna bakarken. "Keşke buraya geri dönebilseydin." Ama ikisi de bunun olanaksız olduğunu biliyordu. Kuşkusuz bu, Johnny'nin elinde olsaydı geri dönecekti. "Bir süreliğine de olsa geri geldiğin için çok mutluyum." Üç aylığına gelmişti ama Alice ailesine baktığında Johnny'nin gerçekleştirmesi gereken hemen hemen her şeyi gerçekleştirdiğini görüyor ve bu da üzülmeye neden oluyordu. Görevini tamamladığında onların yanından ayrılmak zorundaydı. İkisi bu konuyu aralarında hiç konuşmamışlardı ve Alice, oğlunun görevlerinin tamamlanmak üzere olduğunu hissediyordu. "Birdenbire ortadan kaybolmayacaksın,

150

Melek

değil mi?" diye sordu oğluna kaygı dolu bakışlarla. Bir yandan da turtanın hamurunu pişirmeye hazırlanıyordu.

"Hayır, anne. Sana haber vereceğim," dedi yavaşça. "Haber vermeden gitmem, merak etme." Oğlu öldüğünde yaşadığı şoku ve acıyı daha unutamamıştı. Aynı şeyleri bir kez daha yaşamaya dayanabileceğini sanmıyordu. "Bu kez kendini hazır hissedeceksin," dedi annesinin aklından geçenleri okuyarak.

"Senin yokluğuna kendimi hiçbir zaman hazır hissedemem," dedi inatçı bir tavırla Alice. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Keşke, bu şekilde, burada sonsuza dek kalabilsen."

"Elimde olsa kalırdım, bunu sen de biliyorsun," dedi Johnny elini annesinin omzuna atarak. "Ama gitmem gerektiğinde buna hazır olacağına söz veriyorum. Geçen seferki gibi olmayacak." Tüm olanlar, oğlunu yitirmenin verdiği korku, dehşet ve acı Alice'in sırtının ürpermesine neden olmuştu. Johnny'siz geçen ilk günler, haftalar dayanılır gibi değildi.

"Son iki ayı seninle geçirdiğimiz için aslında çok şanslıyız," dedi Alice yumuşak bir sesle. Şükran duyması gerektiğini anımsamıştı. "Burada yapman gereken her şeyi yaptın mı?"

"Hayır, sanmıyorum," diye karşılık verdi Johnny kararsızlıkla. Aslında dünyaya yeniden niye döndüğünü

hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı, ama olaylar gelişmeye başladıkça da ne denli başarılı olduğu açıkça görölüyordu. Kendisine verilen görevleri birer birer yerine getirdiğini hissediyordu. Ona verilen görev hiçbir zaman açık seçik belirtilmemişti. Ama Johnny her gün neleri yapması gerektiğini yüreğinde hissetmişti. "Zamanı geldiğinde bunu ikimiz de anlayacağız, sanıyorum." Ne var ki, ikisi de bu zamanın çok

151

Danielle Steel

uzakta olmadığını sezinliyordu. Alice, oğlunu izleyerek sezgilerinin gücünü algılamaya başlamıştı.

"Peki o zaman geldiğinde yok olup gidecek misin?" diye sordu oğluna panik içinde.

"Sana daha önce de söyledim ya anne," dedi yaşından çok daha olgun bir tavrıla. "Sana böyle davranmayacağım. Benden böyle bir şey beklemiyorlar zaten." Johnny buraya işleri düzeltmeye gelmişti, acı vermeye değil.

"Güzel," dedi annesi rahatlayarak. "Gitmeden önce haber vermen çok iyi olur."

"Gitme zamanım geldiğinde ikimizin de bunu fark edeceğini sanıyorum." Johnny henüz gitmemesine karşın bu duygu Alice'de çoktan oluşmuştu. Jim onca yıldan sonra içkiyi bırakmış, kızıyla arasında hiç olmadığı kadar sağlam bir bağ oluşmuş ve onun maçlarına gitmeye başlamıştı. Artık hiçbir maçı kaçırmaz olmuştu. Gizli de olsa Bobby artık konuşmaya başlamıştı. "Burada yapmam gereken bazı ufak tefek işlerim olduğunu sanıyorum."

"Sakın acele etme," dedi annesi gülümseyerek. Johnny de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Belki işleri ağırdan alsan iyi olur."

"Acele etmeyeceğime söz veriyorum, anneciğim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Alice, oğluna sarılarak.

O gün öğleden sonra Johnny, Becky'yi görmeye gitti. Onların evinde de yaşam düzelmeye başlamıştı.

Becky artık sıkça Buzz'ı görüyordu. Alice, onunla ne zaman karşılaşa genç kız çok mutlu görölüyordu. Aylar önceki Becky'den eser kalmamıştı. Artık daha sık gülüyordu, tıpkı Pam gibi onun da rahat ve huzurlu bir görünümü vardı. Pam'le Gavin'ın ilişkisiye ta-

152

Melek

til boyunca daha da güçlenmiş ve Gavin, Pam'e yakın olabilmek için oraya taşınmaktan söz etmeye başlamıştı.

Jim'in işten eve erken geldiği bir akşamüstü, Alice, Johnny'yle birlikte Noel ağacını süslerken, bir yandan da müzik setinden gelen Noel şarkılarına eşlik ediyorlardı. Jim bazı evrakını evde unuttuğundan erkenden gelip geri kalan işi evde tamamlamaya karar vermişti. Alice'in ağacı süslediğini görüp müzik setinden gelen şarkılara eşlik ettiğini görünce gülümsedi.

"Bu yıl ağacın tepesine yıldızı tek başına nasıl yerleştirebil-din?" Bunu ona açıklamak hiç de kolay

olmadığından Alice, postacı geldiğinde ondan yardım etmesini rica ettiğini söylemek zorunda kaldı. Bu öykü Jim'e hiç de tuhaf gelmediğinden üstünde bile durmadı. Annesinin söylediklerini dinleyen Johnny'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Tabii ki her zamanki gibi tüm süslemeleri kendisi ağaca yerleştirmişti.

"Çok yaratıcı bir öykü buldun," diye dalga geçti annesiyle. Alice bu sözlerle gülerken Jim'in uzaklaştığını sanıp oğluna bir şeyler söyledi. Oysa Jim daha odadan dışarı çıkmadığından karısını duymuş ve kaygılı bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Bu kendi kendine konuşma alışkanlığıyla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı geldi de geçiyor. Bir doktora görünmende yarar var. Charlotte çok kaygılanıyor. Johnny yüzünden kendi kendine konuştuğunu düşünüyor."

"Evet, olabilir. Ama geçer, merak etme." Yine de çok korkmuştu. Johnny gidince konuşacağı kimse olmayacaktı. En azından bu şekilde konuşmayacaktı. Jim ve çocuklar yanındaydı ama büyük oğlu onun her zaman ruh arkadaşı olmuştu ve hâlâ da öyleydi. Üs-

153

Danielle Steel

telik şimdi eskisinden çok daha yakındılar birbirlerine. "Bence bu bir alışkanlığa dönüştü," dedi kocasına. Jim evrak çantasını alarak karısının yanından uzaklaştı.

Charlotte okuldan geldiğinde Jim hâlâ çalışıyordu. Bu arada Alice ve Johnny de Bobby'yi okuldan almaya gitmişlerdi. Bobby'nin okuluna giderken yolda sohbet etmişlerdi. Johnny, babasının annesine kendi kendine konuşmalarına ilişkin söylediklerini anımsayarak kahkahalarla gülmüştü.

"Sen gidinceye dek herkes benim kafayı üşüttüğüme inanacak," dedi annesi acıklı bir gülümsemeyle.

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," dedi Johnny. Arka koltuğa uzanmış, ayaklarını da camdan dışarı sarkıtmıştı. Babasından çok daha uzun boyluydu. "O zaman istediğin her şeyi yapabilirsin. 'Çılgın Bayan Peterson.' İnan bana, bu hiç de kötü bir şey değil, anne. Çok eğlenceli olabilir."

"Benim için olmaz. İnsanların hakkımda deli diye düşünmelerini istemem." Ne var ki, Johnny'yle birlikte olmak "çılgınlığın" iyi bir türüydü, çünkü onunla birlikte olmak sürekli gülmek ve mutlu olmak demekti.

Son birkaç ay içerisinde Johnny, insanlar ile hassas olaylar karşısında şaşırtıcı bir bilgelik ve algılama geliştirmişti. Daha önce hiç anlamadığı bir biçimde babasını anlamış, Bobby'nin duygularını ve gereksinimlerini hiç çaba harcamadan sezinler olmuştu. Char-lotte'un yüreğindeki rahatlıkla görebiliyor, düşüncelerini ve kaygılarını biliyordu. Annesiyle de hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştı. Bazen hiç konuşmadan birbirlerinin düşüncelerini anlıyorlardı. Aslında bunu eskiden beri yaparlardı ama şimdi aralarındaki bağ

154

Melek

çok daha güçlenmişti. Ne olursa olsun aralarındaki bu bağın kopması olanaksızdı. Alice, oğlu gitse bile artık onu hiçbir zaman yitirmeyeceğini biliyordu. Böylesi bir bilgiye sahip olmak da onu rahatlatıyordu. Bobby elişi dersinde yaptığı Noel süslemeleriyle okuldan çıktığında ana oğulun yüzünde aynı gülümseme

belirdi.

"Zamanlaman harika," dedi Alice, küçük oğlunu öperken. Bobby arka koltuğa Johnny'nin yanına geçip oturdu. "Johnny'yle ben Noel ağacını süsledik bugün."

"Nasıl oldu?" diye sordu Bobby mutluluktan gözleri parlayarak.

"Oldukça güzel. Ama senin bu süslemelerinin çok daha güzel olacak." Oğluna sevgiyle gülümsedi. Ona da Johnny gibi çok değer veriyordu ama Johnny daha başkaydı. Charlotte'u da çok severdi. Ancak Johnny, onun ruhunun bir parçasıydı ve hep öyle kalacaktı.

"Beğendin mi, anne?" diye sordu Bobby elindeki süslemeleri annesine doğru uzatarak.

"Evet, yavrucuğum, hem de çok beğendim. Eve gider gitmez ağacı bunlarla süsleriz." Noel'e daha iki hafta vardı. Evdeki herkesin yapacağı birçok şey vardı. Jim bürosunda bir Noel partisi vermeye hazırlanıyordu, ayrıca birçok müşterisinin yıl sonu vergi işlemlerini de bitirmesi gerekiyordu. Charlotte basket sezonunu şimdilik kapatıyordu ama babasıyla birlikte play-off'ların başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Bobby de okuldaki tiyatro oyununda melek olacaktı. Kanatlarını çırpıp birkaç kez sahnede yürümesi gerekiyordu. Herkesin bildiği nedenlerden ötürü ona replikleri olan bir rol verilmemişti ama o yine de çok heyecanlıydı. Kıyafetini annesi o hafta dikip bitirmişti.

155

Danielle Steel

O yıl evde parti vermemeye karar vermişlerdi ama Noel akşamı Adams'ın yemeğe çağırışları. Pam, Gavin'ı da getirecekti. Gavin o hafta izin alıp hem Noel, hem de yılbaşı tatilini Pam ve çocuklarla geçirmeyi tasarlıyordu.

Noel akşamı Adams'lar geldiğinde herkesin neşesi yerindeydi. Alice kendilerinin içine alkol, Jim'in kiye ise sade yaptığı egg-nog(*)'lar hazırlamıştı.

Jim o denli değişmişti ki, Pam, onu tanımakta güçlük çekiyordu. Gavin'la hemen kaynaşmıştı ve birkaç dakika içinde Jim eskiden öve öve göklere çıkardığı Johnny yerine şimdi kızını övüp duruyordu. Kocasının sözlerini dinleyen Alice mutluluktan uçuyordu. Bu yıllardır Charlotte'un özlemini çektiği bir davranıştı. Babasının ilk kez maçına geldiği günden beri Charlotte'un yaşamı sihirli bir değnek değmişçesine değişmişti.

Geriye bir tek Bobby kalıyordu. Jim hâlâ oğluyla iletişim kurmakta zorlanıyordu. Bobby ancak annesi ve ağabeyiyle yalnız kaldığında canlanıyor, konuşmadan geçen zamanı kapatmak istercesine hızlı bir şekilde konuşuyordu.

Becky, Gavin'ın hediye ettiği siyah kadife elbise ve topuklu ayakkabılarla harika görünüyordu. Gavin, Pam'e çok cömert davranıyordu ve çocuklara yardım etmekten de büyük keyif alıyordu. Onlara armağanlar almaktan ve onlar için bir şeyler yapmaktan çok mutlu oluyordu. Kendi çocuğu olmadığı için bu düşünüyü kurduğu aile kavramına tıpatıp uyuyordu.

(*) Çırpılmış yumurtayla şeker ve süttan yapılan bir içecek, bazen içine viski de katılır.

156

Kararlarını açıklamak için Pam'le Gavin yemeğin bitmesini beklemişlerdi. Becky'nin küçük erkek kardeşi bir kahkaha atarak ne kadar da romantik diye alay ederken Gavin kadehini hem Adams, hem de Peterson ailesi için kaldırarak hepsine mutlu Noel'ler dilemişti. Küçük çocuğun sözlerine kızmayan Gavin iyi arkadaş oldukları için böyle konuştuğunu söyleyerek üstünde bile durmamıştı. Aslında Adams ailesinin çocukları onu gerçekten de çok seviyordu. Pam de öyle. Ondan çok hoşlanıyordu. Onca yıldan ve beş çocuktan sonra belki Mike'ı sevdiği gibi Gavin'ı sevmiyordu ama yaşamını onunla paylaşmayı isteyebilecek kadar seviyordu. Kahvelerini içip pastalarını yerken Pam'le Gavin, haziran ayında evlenmeye karar verdiklerini açıkladılar.

Öncelikle ev bulmak istiyorlardı. Gavin, çocukları daha iyi okullara göndermeyi ve tüm masrafları karşılamayı önermişti. Pam ve çocuklar için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu. Çok cömert bir insandı. Petersonlar onları kutladı. Alice, Johnny'nin Noel ağacının yanında yerde oturduğunu gözucuyla gördü. Her zamanki gibi gözlerini Becky'den alamıyordu. Genç kız o akşam sanki her zamankinden çok daha güzeldi. Artık eski Becky olmuştu ama yine de Johnny'yle birlikteyken yaptıklarını anlatırken bakışları özlem ve hüzünle doluyordu.

"Ya senden ne haber?" diye sordu Alice, Becky'e. "Sen ne zaman evleniyorsun, bakalım?" Şakayla karışık bir soruydu bu.

"Umarım evlenmez! Daha çok genç!" diye bağırdı Johnny. Ağabeyisinin söyledikleri üzerine Bobby kahkahalarla gülmeye başladı. Herkes şaşkınlıkla küçük çocuğa bakınca Bobby hiç zaman yi-

157

Danielle Steel

tirmeden eski sessizliğine büründü. Bu sırada Alice, oğluna uyanır-casına baktıktan sonra yemek salonundan çıkıp Johnny'nin yanına gitti.

"Eggnog'un içindeki viskileri sen mi içtin? Nasıl öyle bağırdın?"

"Anne merak etme, senin ve Bobby'nin dışında kimse beni duyamaz. Canım istediği kadar bağırsın, şarkı söyler, hatta takla bile atabilirim," diyerek takla attı ama az kalsın sehpaye çarparıyordu. "Biraz pratik yapsan iyi olacak."

"Ben de sizler gibi eğleniyorum," dedi gülümseyerek diğerlerinin yanına giden annesine. Alice, oğlunun yanından ayrılırken Johnny yerde Noel ağacının yanı başında sınav çekmeye başlamıştı. Bir yandan da avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu.

"Oraya neden gittin?" diye sordu yavaşça Jim. Pam, onun yine kendi kendine konuştuğunu söylemişti. Charlotte, annesinin artık hep böyle davrandığını, mutfakta ya da yalnız olduğu her yerde hiç zaman yitirmeden kendi kendine konuşmaya başladığını söyledi. Sanki bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi. "Bana kalırsa ağabeyinle konuştuğunu varsayıyor," dedi yavaşça Jim, kızına ama o da diğerleri gibi bu duruma çok üzülüyordu. Dış görünüşü son derece dengeliydi ama oğlunun ölümüne henüz alışamadığı görülüyordu. Belki de oğluyla "konuştuğuna" inanmayı sürdürürse hiçbir zaman alı-şamayacaktı. Bunun Johnny'siz ilk Noel'leri olduğu düşünüldüğünde Alice'e anlayışla yaklaşımları iyi olurdu.

"Noel ağacının ışıklarının yanıp yanmadığına bakmak istemişim," dedi Alice sıradan bir tavırla, Jim salona niye gittiğini sordu-

Melek

ğunda. Bu aslında akılcı bir açıklamaydı ama kendi kendine fısıl-daşmalannı açıklayamıyordu. Jim kapının eşiğinde durup karısının fısıl-daşmalannı duymuştu. Karısının bu alışkanlığından zamanla vazgeçmesini ve eski dengesine kavuşmasını umuyordu. Uzun zamandan beri ilk kez kendini karısına bu denli yakın hissediyordu.

Alice tekrar aralarına katılınca, Pam ve Gavin'ın düğününden söz ettiler. Ne tür bir ev istediklerini biliyorlardı. Evi bulur bulmaz hemen satın alacaklar, Pam'in buradaki ve kendisinin de Los Ange-les'taki evini satışa çıkaracaklardı. Çocuklar evlerinden ayrılmanın üzücü olacağını söylediler ama bir yandan da Gavin'ın anlattığı yeni evlerinde yaşamak için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Gavin ertesi yaz gölde gezmek için küçük bir tekne almaya da söz verdi.

Bu konuşmalardan sonra Pam, Becky'ye dönerek sırrını herkesle paylaşmasını söyledi. Becky bir an için kıpkırmızı oldu. Onu izleyen Johnny paniğe kapılmıştı. Becky'nin kardeşlerinden birinin boşalttığı sandalyeye geçip oturdu. Çocuklar, Bobby ve Charlotte'la birlikte video izlemek için yukarıya Charlotte'un odasına çıkmışlardı.

"Evlenmiyor, değil mi anne?" diye sordu Johnny korku dolu bir ifadeyle. Genç kızın evlenmesini istememesine karşın onu elbette durdurmuyacaktı. Onun başka biriyle birlikte olma düşüncesinden nefret ediyor ve bu duygularından kendini arındırması gerektiğini de biliyordu. Becky'nin mutlu olmasını istiyordu ama yine de üzülüyordu. Buzz'la tanışmasına kendisi neden olmuştu ve genç kızın yaşadığı mutluluğu ona çok görmüyordu. Ama onu son bir kez kollarının arasına alıp doya doya öpmek istiyordu. Ne var ki, Becky,

Danielle Steel

onu göremediği için bunu gerçekleştiremiyordu. Kucaklayabileceği ve öpecebileceği kişiler Bobby'yle annesiydi yalnızca. Becky'nin kendisini annesi ve kardeşi gibi görebilmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmekten de kendini alamıyordu. Belki de bu yüzden herkesin kendisini görmesine izin verilmemişti. İzin verilmiş olsaydı zamanı geldiğinde oradan ayrılması çok daha zorlaşacaktı.

"Sen ne haber vereceksin, Becky?" diye sordu Alice. Johnny'nin beklerken sabırsızlıktan patlayacakmış gibi bir hali vardı.

"Bursu kazandım," dedi son derece alçakgönüllü bir tavırla. "UCLA'da okuyacağım. Ocakta başlıyorum. Buzz da o günlerde okula geri dönecek. Burs konusunda bana çok yardımcı dokundu," dedi mutluluk dolu bir sesle.

"Hayır, dokunmadı," diye karşılık verdi inatçı bir tavırla Johnny, annesine bakarak. "Ben yardım ettim." Alice, oğluyla aynı fikirdeymişçesine başını salladı ama herkesin yanında oğluna bir şey söylemeye de cesaret edemedi.

"Bu harika bir haber, şekerim," dedi Pam'in kızıyla gurur duyduğundan emin olarak. Tam burs kazanmıştı ve resim bölümünde okuyacaktı. Johnny, Becky'nin çizdiği resimleri defalarca annesine göstermişti ve ikisi de genç kızın resimlerine hayran kalmışlardı. Becky mezun olduğunda sanat tarihi öğretmeni olabilmek için

sanat tarihi derslerine de gireceğini söyledi. Johnny öğretmenliğin onun için her zaman biçilmiş kaftan olduğunu düşünürdü. Ve Becky artık bu yolda emin adımlar atmaya başlamıştı.

Yemekten sonra Pam, Alice'e yardım etmek için mutfığa gitti; iki erkek de oturma odasına geçerek işten, vergilerden, politika

160

Melek

ve spordan söz etmeye başladılar. Johnny de onlarla birlikte oturuyordu. Aslında bu konular onu pek ilgilendirmiyordu ama mutfığa annesinin yanına gidip kendini tutamaz da bir şey söylerse ve annesi de karşılık vermeye kalkarsa Pam'ın yanında zor duruma düşeceğinden yanlarına gitmemeye karar vermişti. Annesinden şimdilik uzak kalmak çok daha iyi olacaktı. Bu yüzden de koltuklardan birine geçerek babasıyla Gavin'in konuşmalarını dinlemeye koyuldu. Bir süre sonra yukarıya çıkan Becky'yi görünce dayanamayıp arkasından gitti. Ne var ki, Becky, çocukların video izlediği Charlotte'un odasına yönelmemişti. Onun yerine ayaklarının ucuna basarak Johnny'nin odasına yaklaştı, yavaşça kapıyı açıp içeri girdi. Arkasından kapıyı kapattı ve orada öylece durarak Johnny'nin o bildik kokusunu içine çekti, sonra da yatağın üstüne oturarak gözlerini kapattı. Johnny, genç kızın yanı başında duruyordu. Yavaşça elini okşadı ama Becky, bunu fiziksel olarak değil fakat tinsel olarak yüreğinde hissetti. Johnny'nin varlığını yanı başında hissediyordu ve içini birden garip bir huzur kaplamıştı.

Bu odayı çok iyi bilirdi. Johnny'yi, yaşamını, düşlerini, umut-larını her şeyi çok iyi bilirdi. Sırlarını birbirlerinin dışında hiç kimseyle paylaşmazlardı.

"Seni seviyorum, Johnny," diye fısıldadı ve Johnny kendisine bakarken gözlerini kapadı.

"Ben de seni çok seviyorum, Becky. Her zaman da seveceğim." Sonra da sanki büyük bir gücün zorlamasıyla birlikte ekledi. "Mutlu olmanı istiyorum. Üniversitede çok başarılı olacaksın... ve eğer Buzz'la birlikte olmak istiyorsan o seni çok mutlu edecek," dedi boğuk bir sesle, tüm bunları söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

161

F: 11

Danielle Steel

"Onunla ya da başka birisiyle mutlu bir yaşam sürdürmeni istiyorum. Bunu hak ediyorsun, Becky. Seni her zaman seveceğimi biliyorsun." Becky, onu, kafasının içinde, yüreğinde bir zamanlar paylaştıkları düşlerinde duymuşcasına başını evet dercesine salladı. Kendini son derece huzurlu ve mutlu hissediyordu, uzunca bir süre sonra ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşarak Johnny'nin fotoğraflarını, kupalarını okşadı. En çok sevdiği fotoğrafın önünde uzun bir süre durdu. Evde yatağının başucunda aynı fotoğraf dururdu ama şimdi bunun yanına bir de Buzz'ın eklenmişti. Johnny'nin fotoğrafına bakarken sanki onu görüyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. "Seni her zaman seveceğim, Johnny," diye fısıldadı ve Johnny ona yanıt verdiğinde genç kızın gözleri dolu dolu olmuştu.

"Ben de, Becky. Sana mutluluklar dilerim," dedi ve bu sözlerinde de ciddiydi. Becky kendi kendine başını salladıktan sonra kapıya yaklaşarak bir süre daha durdu. Ardından hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Johnny'nin ölümünden beri ilk kez kendini bu denli huzurlu, neşeli ve özgür hissediyordu. Charlotte'un odasına gittiğinde hem gülümsüyor, hem ağlıyordu. Garip bir

şekilde az önce Johnny'yle vedalaştığını düşünüyor ve artık bu duyguyla yaşamını daha kolay sürdürebileceğini hissediyordu. Altı ay önceki yüreğini dağlayan acı şimdi yerini sevgiye, huzura ve özgürlüğe bırakmıştı. Johnny'yi artık nereye isterse oraya yanında götürebileceğini yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Öte yandan da yaşamını sürdürmeye hazırdı artık.

Adams ailesi on bir buçukta kalktılar. Bu sırada Petersonlar da Noel ayinine gitmek için hazırlanmaya başlamışlardı. Kapıda bir-

162

Melek

birlerini kucaklayıp iyi Noel'ler dilediler. Adams ailesi Gavin'ın kamyonetine doluştu ve Petersonlara el salladıktan sonra yola koyuldular. Artık dört kişi kalmışlardı. Charlotte ve Jim'e göre aralarında bir kişi eksikti. Ne var ki, Johnny arka koltukta Charlie ve Bobby'nin arasında oturuyordu. Anne babalan kendi aralarında konuşuyorlardı. Jim teybe Noel şarkılarının olduğu bir kaset koydu. Bu yılki bayramlar acı verici olmakla birlikte yine de şükran duyuyorlardı ve son zamanlarda da şükran duymaları için çok nedenleri olmuştu.

Ayin sırasında Jim bir ara uyukladı, Charlotte yerinde durmadan kımıldanıp durdu. Alice ise gözlerini kapayarak orgu dinlemeye koyuldu. Ara sıra gözlerini açıyor, Bobby, Johnny ve Charlie'ye gülümsüyordu. Çocukları ona verilmiş en güzel Noel armağanıydı. Jim de başlı başına bir armağandı. Alice bundan daha mutlu olabileceğini düşünemiyordu.

O günün tek sıkıntısı eve dönerken yolda Jim'e midesinin ağrıdığını söylemesi olmuştu. Hazımsızlık çekiyordu.

"Ülserin azmış olamaz, değil mi?" diye sordu Jim kaygı dolu bir sesle. Ekim ayında hastaneye kaldırıldığından bu yana karısının sağlığı iyiydi. O günleri anımsayan Jim birden dehşete kapıldığını hissetti ama neyse ki, Alice, onu hemen rahatlatı.

"Galiba hindiye biraz fazla kaçırıldım," dedi. Pam'in üzümlü ve elmalı turtası da ağır gelmişti. Eve geldiklerinde Alice sancısını unutmuş, Bobby'i yatırmaya hazırlanıyordu. Bobby'nin uykusu yoktu. Annesinin elini tutarak ona bir şey soracaktı gibi bakışlarını yüzüne dikti. Alice, Bobby'nin bu davranışıyla ne demek istediğini

163

Danielle Steel

kestirememişti. Orada öylece durmuş bir annesine, bir babasına bakıyordu. Alice birden endişelendi. Başını çevirip Johnny'e bakınca, onun Bobby'ye bakıp başını onaylarcasına salladığını gördü. Bir yandan da gülümsüyordu. Alice birden bunun ne anlama geldiğini anlayınca gözleri doldu ve sevgi dolu bir bakışla kocasına baktı. "Galiba Bobby sana bir şey söylemek istiyor," dedi kendisini dikkatle izleyen Jim'le Charlotte'a. Bobby bakışların babasından ayırmıyordu. Sanki uzun zamandır babasına bir şey borçluydu ve borcunu ödemenin zamanı gelmişti. Bu Jim'in yaşamında alacağı en harika Noel armağanı olacaktı.

"Mutlu Noel'ler, baba," dedi Bobby yavaşça. Jim hıçkırarak eğilip oğlunu kucağına alırken diğerleri onları izliyordu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu boğuk bir sesle Jim. "Konuşmaya nasıl başladım?" Charlotte

gözyaşlarını tutamayarak ağlamaya başlamıştı. Jim, bir oğluna, bir karısına hayretle bakıp duruyordu. Bu sırada Johnny de hepsini gülümseyerek izliyordu. Hepsiyle gurur duyuyordu: babası, küçük erkek kardeşi, Charlotte yaşamlarını bundan böyle mutlulukla sürdüreceklerdi.

"Birden... konuşmaya başladım işte..." dedi Bobby, annesine bakarak. Annesi bakışlarıyla oğluna dikkatli olmasını ve sırlarını açıklamamasını söylüyordu, "...kendi kendime konuşuyordum... önceleri... Şükran Günü'nden beri çalışıyorum."

"Bana bunu söylemek için onca zaman bekledin demek?"

"Beklemek zorundaydım," dedi Bobby gülümseyerek. "Sen hazır değildin." Jim bir an bu sözlerin anlamını algılamaya çalıştı, sonra da onaylarcasına başını salladı.

164

Melek

"Haklı olabilirsin. Ama artık hazırım." Sanki acı dolu beş yıl bir an içinde yok olup gitmiş gibiydi.

"Seni seviyorum, baba," diye fısıldadı Bobby, babasının kucağında.

"Ben de seni seviyorum, evlat," dedi Jim, oğlunu yere indirerek. Sonra da elinden tutarak yukarıya çıktılar. Alice gerçek Noel mucizesini yüreğinde hissederek arkalarından babyordu.

165

Danielle Steel

On Birinci Bölüm

Noel'in ertesi sabahı, Bobby basamakları ikişer üçer atlayarak armağanlarını açmak için Noel ağacının yanına gitti. Birkaç dakika sonra Alice, Jim ve Charlotte da ona katıldı. Jim, Charlotte'a istediği tüm spor aletleriyle o ilkbaharda pratik yapabilmesi için otomatik top atma makinesi almıştı. Charlotte'un bunu uzun zamandan beri istediğini biliyordu.

Jim, Alice de bir kazak ile ceket, yeni bir palto ve altın bir bilezik almıştı. Alice armağanlarını çok beğenmişti. O da kocasına deri bir evrak çantasıyla geçenlerde vitrinde görüp çok beğendiği süet ceketini almıştı.

Bobby de Johnny'nin yardımıyla annesinin aldığı oyuncakları çok beğenmiş, hiç zaman yitirmeden oyuncakların pillerini takmaya başlamıştı. Beş dakika sonra da bazılarını çalıştırmış ve oynamaya başlamıştı. Herkes kendisine verilen armağanları çok beğenmişti. Alice o sabah kahvaltıda geleneksel Noel kahvaltılarının biri

166

Melek

olan muzlu gözlemeyi hazırlarken birden kendini yine çok kötü hissetti. Bunun yaşadığı heyecanlardan ve Johnny'nin kısa bir süre sonra bir daha geri gelmemek üzere gideceğini bilmenin verdiği stresten kaynaklandığını biliyordu. Kahvaltıyı hazırlarken Noel neşesini bozmamak için sancısını düşünmemeye

çalıştı. Başını çevirip Johnny'e bakınca yüzündeki yorgun ifadeyi gördü. Onlar için çok çalışıp yorulmuştu ama mutfakta annesinin yanı başında dururken neşesinin yerinde olduğu görülüyordu.

"Keşke tüm bu hazırladıklarımı ben de yiyebilseydim, anneciğim," dedi küçük bir çocuk gibi. Alice gülümseyerek keşke diye geçirdi içinden. Ölmemiş olmasını, yanlarında kalmasını ve böylelikle güven dolu bir yaşam sürdürmelerini dileyip duruyordu zaten nice zamandır. Ama bunların gerçekleşmeyeceğini de çok iyi biliyordu. Ayrıca bunları ona söylemek de haksızlık olacaktı. Varlığını bir şekilde sürdürmesi ve yapması gerekenleri yapması gerekiyordu. Bu, Johnny'nin kaderiydi. Ama yine de oğlunun genç yaşta ölmesini kabullenmekte zorlanıyordu.

Bobby sofrada makineli tüfek gibi konuşarak oyuncaklarını, onlarla nasıl oynayacağını, nasıl çalıştıklarını anlatırken, Jim ve Charlotte bir tepsi gözleme için gerekli malzemeyi hazırlıyorlardı. Jim sürekli gülümsüyordu artık.

"Yitirdiği zamanı kapatmak için elinden geleni yapıyor, değil mi?" dedi Jim, çocukları mutfaktan çıktığında. Mutfak masasının üstünde oturan Johnny'se annesinin muzlu gözlemelerinin kokusunu özlemle içine çekiyordu. Alice o sabah gözleme yememiş ve diğerlerine belli etmeden kendi payına düşenleri bir kenara ayırmıştı. Ama Johnny, annesinin yaptıklarını görmüştü. "Neden konuşmaya başla-

167

Danielle Steel

di dersin?" diye sordu Jim, karısına sevgiyle bakarak. Alice gözüne hiç bu denli güzel görünmemişti, Uzanıp karısını dudağından öptü. "Neden?" diye sordu bir kez daha. Kendisi bunu Bobby'nin artık olanları bağışlamasından kaynaklandığına inanıyordu. Bobby, babasının aptallığının bedelini beş yıl ödemiş ve şimdi de Jim'in deyimiyle üstlerindeki lanet kalkmıştı. Bundan ötürü de şükran doluydu.

"Galiba bir mucize oldu," dedi Alice ve Jim de onun bu görüşüne katıldı. Adı ne olursa olsun, olanlardan çok memnundu.

Kahvaltıdan sonra oturma odasına giderek televizyonda maç izlemeye koyuldu. Bir süre sonra Charlotte, babasının yanına geldi. Alice mutfak toplarken Bobby de peşinden oyuncaklarını sürükleyerek babasıyla ablasının yanına gitti.

"İyi misin, anne?" diye sordu Johnny endişeyle bakarak. "İyiyim," diye karşılık verdi Alice. Bu gerçeği yansıtmak yerine ağız alışkanlığıyla verilen bir yanıttı. Kendini harika hissetmiyordu ama oğlunu da kaygılandırmak istemiyordu. Bu huzursuzluğun midesinden kaynaklandığından emindi ve yeni bir ülser sorunu yaşamaktan da nefret ediyordu. Ama ne Johnny'nin, ne de diğerlerinin Noel'ini bozacak bir şey söylemeye de hiç niyeti yoktu. "Gerçekten de iyiyim."

"Ben bundan senin kadar emin değilim," dedi Johnny. "Yarın doktora görünsen iyi olur." "Geçmezse giderim."

Öğleden sonrayı evde oturarak, televizyon izleyerek ve sürekli bir şeyler atıştırarak geçirdiler. O akşam için Alice her Noel yaptığı gibi yine jambon hazırlamıştı. Pek iştahı yoktu ve yemeği hazırlarken de alabildiğine dalgın görünüyordu. Ama tüm öğleden sonra

168

Melek

boyunca yaşadıkları mucizeleri düşünüp durmuştu. Artık Johnny'nin yapacağı bir şey kalmamıştı. Becky uzun zamandır istediği bursu kazanmış ve kendisine çok iyi davranan bir erkek arkadaş bulmuştu. Pam kendisini ve çocuklarını çok seven bir adamla birlikteydi ve yakında evleneceklerdi. Charlotte'la Jim ise kimsenin düşünemeyeceği kadar yakınlaşmışlardı. Jim artık içki içmiyordu. Bobby konuşmaya başlamıştı. Ve kendisi de ansızın elinden alınan çok sevdiği oğlula üç ay yeniden beraber olmuştu. Yaşamları pahasına asla değiştirmek istemedikleri çok değerli armağanlardı bunlar. Artık geriye yapacak bir şey kalmamıştı. Alice bunları düşündükçe Johnny'nin yakında gideceğini daha yoğun bir biçimde hissediyordu. Bu da onu çok üzüyordu.

"Yakında gideceksin, değil mi?" diye sordu yemekten sonra mutfakta yalnız kaldıklarında. Mutfak toplamıştı. Rahat ve huzur dolu bir gün geçirmişlerdi. Johnny'nin yokluğu artık Jim ve Charlotte'a eskisi gibi acı gelmemeye başlamıştı. Onsuz bir yaşama uyum sağlamaya başlamışlardı. Johnny daha en başından Bobby'ye bir gün yeniden gideceğini açıklamıştı. Kısa bir ziyaret için geri gelmişti, o kadar.

"Galiba, anne," dedi Johnny dürüstçe. "Zamanı gelince bunu 'kimiz de anlayacağız. Kendini buna hazır hissedeceğini sana daha önce de söylemiştim." Johnny bu sözleri kendinden son derece emin bir tavırla söylemişti ama Alice, oğlunun yanıtından hiç hoşnut kalmamıştı.

"O zaman zamanı gelmedi demek," dedi Alice. "Çünkü kendimi hazır hissetmiyorum. Çok acı verici olacak," dedi gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken. Johnny, annesine üzüntüyle baktı.

169

Danielle Steel

"Ağlama, anne. Uzaklarda olmayacağım. Bunu biliyorsun."

"Her zamanki gibi, burada yanımda olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Ben de. Aslında hepimiz bunu istiyoruz. Ama olamaz. Buna izin vermezler. Geri dönmem gerek." Son birkaç ay orada olması bile başlı başına harika bir şeydi.

"Ama çok acımasız davranıyorlar," dedi Alice elini oğlunun omzuna atarak. "Sana gereksimimiz var... Hepimizin, benim... Bobby'nin, babanın, Charlotte'un."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Johnny ve Alice birden bunun ne anlama geldiğini fark etti. Sözcükler ve içerdiği duygular birden çok anlam kazanmıştı. Hem de Alice'in düşünebileceğinden çok daha fazla. Sözcükler bulutlar gibi onu sanvermiş, yüreğindeki tüm acılan ya da korkulan alıp götürmüştü.

"Yorgun görünüyorsun," dedi oğluna. "Benim de seni çok sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum, anne. Her zaman da bileceğim." Bunları duymak Alice'i rahatlatmıştı. Bir süre mutfakta öylece birbirlerine sanılarak durdular, sonra Johnny diğerlerinin yanına gitmek için ağır adımlarla mutfaktan çıktı. Herkesin yorgun ve uykulu bir hali vardı. Kısa bir süre sonra hep birlikte yukarıya çıktılar ve bir kez daha birbirlerine mutlu Noel'ler dileyip odalarına gittiler.

Alice'le Jim de erkenden yatmıştı. Çocuklar çoktan derin bir uykuya dalmışlardı. Kan koca yatakta Johnny'nin yokluğunun verdiği yoğun acıya karşın yine de güzel bir Noel geçirdiklerinden söz ediyorlardı. Johnny'nin kendileriyle birlikte olduğunu kendisinin ve Bobby'nin dışında kimse bilmediğinden Alice zaman zaman bu konuda kendini suçlu hissediyordu.

Melek

"Onun iyi olduğunu hissediyorum. Sanki mutlu bir yerdeymiş gibi bir duygu var içimde. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama içim huzur dolu," dedi birbirlerine sanılmış karanlıkta yatarlarken.

"Ben de," diye karşılık verdi Alice içini çekerek. Bir süre öylece yattılar. Kısa bir süre sonra da Jim'in düzenli soluk alışları duyuldu ama Alice bir türlü uyuyamıyordu. Kendini ne denli yorgun hissederse hissetsin bir türlü uyuyamıyordu. Gözleri faltaşı gibi açık tavana bakıp duruyordu. O gece Johnny'den başka bir şey düşünemiyordu. Gece yansından sonra yatmaya daha fazla dayanamayarak kalkıp koridora çıktı. Gevşemek için aşağıya inip süt içmek istiyordu. İlk süt belki midesine de iyi gelecekti. Yatak odasından çıkarken Johnny'nin Charlotte'un odasından çıktığını gördü. Kız kardeşinin yanında uzunca bir süre kalmış, o uyurken onu kollanının arasına almıştı. Charlotte şimdi düşünce ağabeyini görerek gülüm-süyordu.

Johnny, Charlotte'tan önce Bobby'nin yanına gitmiş ve yaşama devam etmenin, sevdiklerini yüreğinde yaşatmanın ne anlama geldiğine ilişkin kardeşiyle uzun uzun sohbet etmişti.

"Yine gidiyorsun, değil mi?" diye sormuştu Bobby, ama bu kez hiç de kaygılı bir hali yoktu. Yaşı küçük olmasına karşın sanki her şeyi anlamış gibi bir hali vardı.

"Evet, gidiyorum," diye karşılık verdi Johnny. Kardeşine karşı her zaman dürüst davranırdı.

"Tekrar gelecek misin?" Bobby gözlerini merakla iri iri açmıştı.

"Doğrusunu istersen sanmıyorum."

Danielle Steel

"Benim yeniden konuşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Bobby ve birbirlerine sarılarak uzunca bir zaman öyle kaldılar. Bobby, ağabeyini hiç unutmayacaktı ve birçok açıdan da ona çok benziyordu.

Johnny, annesiyle birlikte aşağı inerken bunları anlatıyordu. Birden basamakların ortasında durarak odasına gidip etrafa göz gezdirdi. Onların kendisini özleyeceği gibi o da onları çok özleyeceğini biliyordu. Annesine Bobby büyüdüğünde sınıf birincilerinin giydiği ceketini vermesini unutmamasını söyledi. Bu arada ceketini isterse Charlotte giyebilirdi. Johnny bunları söyleyince Alice ağlamaya başladı. Yeniden vedalaşma zamanı gelmişti. Oysa Alice, oğluyla hiçbir zaman vedalaşmak istemiyordu. Öldüğünde de vedalaşmaktan kaçınmıştı. Ama belki de annesi gitmesine izin vermediği için geri gelmişti. Ya da belki tamamlanmamış işleri tamamlamak için gelmişti. Ancak şimdi tüm işler tamamlanmıştı. Yan kalan tüm işler Johnny'nin sağlığında yaptığı gibi başlanmıştı. Üç ay içerisinde birçok kişiyi mutlu kılmıştı. Alice hepsinin de içlerinin şükranla dolup taşıdığını biliyordu.

Johnny, annesinin sütü ısıtmasını izledikten sonra karşısına geçip oturdu. Alice sütünü bitirdikten sonra başını kaldırıp oğluna baktı. O gece neden bir türlü uyuyamadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Johnny gidiyordu. Bu sözcükleri söylemekten korkuyordu. Düşüncesi bile çok ürkütücüydü ama Johnny annesine bakarak başını iki yana salladı.

"Lütfen böyle yapma, anne. Bu kez bırak gideyim. Bundan böyle beni görmesen de her zaman burada, yanında olacağımı bilmeni istiyorum."

172

Melek

"Seninle konuşmayı çok özleyeceğim. Sensiz ne yapacağım?" diye sordu. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından aşağı iniyordu.

"Babam ve kardeşlerimle birlikte olacaksın." Annesine gülümseyerek bakarak ayağa kalkıp annesine sıkı sarıldı.

"Seni çok seviyorum, Johnny."

"Ben de seni çok seviyorum, anneciğim... hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok..."

"Çok iyi bir evlat oldun ve seninle gurur duyuyorum... her zaman da duyacağım."

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Sonra da bir şey unutmuş-casına arkasını döndü ve cebinden küçük, dikdörtgen bir kutu çıkardı. Beceriksizce paketlenmiş bu kutuyu annesine uzattı. "Bu senin ve babam için. Tüm yaşamınız boyunca bu sizlerin çok mutlu olmasını sağlayacak."

"Ne bu? Şimdi açayım mı?" Alice içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Hayır, sonra aç," dedi ve Alice de kutuyu sabahlığının cebine koydu.

Johnny kapıya ağır adımlarla giderken, Alice de arkasından geliyordu. Gecenin sessizliğinde orada uzunca bir süre birbirlerine sa-nılarak durdular. Annesine küçüklüğündeki gibi sıkıca sarılmıştı. Alice ılık sütün kendisini rahatlattığını hissediyordu. Oğlunun kollar arasında kendini huzurlu, yorgun ama son derece rahat hissediyordu. Oğlunu son bir kez daha öptü ve Johnny gecenin karanlığına doğru ilerledi. Alice, oğlunun arkasından bakıyordu. Onu durdurmak ya da arkasından koşmak istiyordu ama bir yandan da bunu yapamayacağı çok iyi biliyordu. Johnny başını çevirerek annesine

173

Danielle Steel

Melek

I

gülümsedi. Alice de gözyaşları arasında oğluna gülümsüyordu ama bu kez içindeki burukluğun ve üzüntünün çok daha farklı olduğunu hissediyordu. Bu kez içinde bir yandan da neşe ve şükran duyguları vardı. Gözlerindeki yaşları silmek için elini gözüne götürdü, çek-tiğindeyse Johnny artık yoktu. Johnny gecenin karanlığında annesinin arkasından gelemeyeceği bir yolculuğa çıkmıştı.

Alice uzun bir süre kapının önünde durdu, sonra içeri girerek kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Gittiğine inanmak ilk kez öldüğüne inanmak kadar zor ve olanaksızdı. Ama Johnny haklıydı, yine de duyguları bu kez çok farklıydı. Alice daha şimdiden oğlunu özlemişti ve onun söylediği gibi bu aynlığa hazır olmadığını

düşünüyordu. Yatak odasına doğru giderken yüreği Johnny 'yle dolup taşıyordu. Huzurlu bir şekilde uyuyan Jim'e bakınca Johnny'nin dediği gibi her zaman yanlarında olacağını iliklerinde hissetti. Sabahlığını çıkarırken Johnny'nin verdiği armağanı hatırladı.

Banyoya giderek ışığı açıp paketi açtı. Paketi açar açmaz da yüksek sesle gülmeye başladı. Matrak bir armağandı. Oğlunun şaka yaptığı anlaşılıyordu. Bu, herkesin eczanelerden kolayca satın alabileceği hamilelik testiydi. Johnny, ona yıllardan beri akıllanndan geçirmedikleri bir şeyi gerçekleştirmelerini söylüyordu. Bir zamanlar dördüncü bir çocuk sahibi olmayı düşünmüşlerdi ama Bobby'nin geçirdiği kazadan sonra bundan vazgeçmişlerdi. Kutuyu elinde tutarken Johnny'nin kullanmasını söylediğini duyar gibi oldu.

"Haydi anne... yap şunu... haydi..." Sözcükleri o denli açık seçik duyduğunu sanıyordu ki, bir an için Johnny'nin orada yanı başında durduğunu sandı ama artık onu ne görebiliyor, ne de duyabiliyordu. Onu ancak yüreğinde hissediyordu. Son üç ay çok farklı şey-

ler yaşamıştı ve bu dönemi her zaman şükranla anacaktı. Bunlan düşünürken birden aklına son birkaç gündür hissettiği rahatsızlık geldi. Bunun ülserinin yeniden azmasından kaynaklandığını düşünmüştü ama şimdi Johnny'nin verdiği bu armağanla bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etmeye başlamıştı. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi pek olası gelmiyordu ama kendini zorlayarak içgüdülerinin sesine kulak verip hamilelik testini yapmaya karar verdi. Beş dakika sonra elindeki tüpteki sonuca baktığında az önce sanki yanı başından gelmiş gibi duyduğu sesin doğru söylediğini fark etti. Johnny her zaman onunla birlikte olacaktı, kısa süreli ziyaretinin nedeni de bu olabilirdi. Alice'in içinde yeni bir yaşam oluşmuştu, önünde yepyeni bir yaşam uzanıyordu. Bir yaşam sona ermiş, bir diğeryse başlamıştı. Canından çok sevdiği oğlu ve ruh arkadaşı Johnny her zaman yüreğinde onunla birlikte olacaktı.

SON

174

Pırlıtlı bir gülüş, çekici bir görünüm, başarılı bir okul hayatı, her anne babanın sahip olmak isteyeceği uyumlu bir evlat, başarılı bir sporcu...

Gerçek olamayacak kadar kusursuz bir genç olan Johnny Peterson, henüz 17 yaşındaydı. Gelecek onun için büyük umutlar vaat ediyordu. Ve herkes gibi onun da hayalleri vardı.

Mezuniyet balosuna kız arkadaşıyla birlikte gitmek üzere arabasına binen Johnny, kendisini bekleyen kötü kaderden habersizdi.

Henüz yolun başındayken her şeyin bir kaza sonucu yarım kalması ve pırlıtlı bir hayatın böylesine kötü bir sonunun olması herkesi hüsrana uğrattı.

Johnny bu dünyadan göçmüştür, ama geride bıraktığı insanların hayatına girip yanın kalan her şeyi tamamlar. Nasıl mı? Tıpkı bir melek gibi...

Hafızanızda buruk tatlar ve derin duygular bırakacak olan Melek, sevdiklerinize daha sıkı sarılmanız için yeni bir fırsat yaratıyor...

Danielle Steel _ Melek

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafılar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

Tarayan Yaşar Mutlu

web sitesi

www.yasarmutlu.com

www.kitapsevenler.com

e-posta

yasarmutlu@kitapsevenler.com yasarmutlu@yasarmutlu.com

mutlukitap@hotmail.com kitapsevenler@gmail.com